

Charles Bukowski

SIRADAN DELİLİK

ÖYKÜLERİ

parantez

Charles Bukowski

Sıradan Delilik Öyküleri

KIRAYI ÖDEMEYE 45 MİLİMETRE

Bir kızı vardı Duke'ün, Lala, dört yaşında. Duke'ün ilk çocuğuydu, bir gün onu bir şekilde öldürürler korkusu ile kaçınmıştı çocuk yapmaktan, ama şimdi deli oluyordu kız için, mest oluyordu. Duke'ün aklından geçen herşeyi biliyordu kız, özel bir hat vardı aralarında sanki.

Duke ile Lala süpermarketteydiler ve sürekli bir şeyler söylüyorlardı birbirlerine, herşeyden konuşuyorlardı, kız ona bildiği herşeyi söylüyordu; içgüdüsel olarak çok şey biliyordu, Duke ise fazla bir şey bilmiyordu ama bildiklerini ona söylüyordu ve işe yarıyordu, mutluydular birlikte.

"Bu ne?" diye sordu Lala.

"Bu bir hindistan cevizi."

"İçinde ne var."

"Süt ve kıtır şeyler."

"Neden içinde?"

"Çünkü iyi hissediyor kendini orada, o sütlü ve kıtır şey kabuğun içinde iyi hissediyor kendini, kendi kendine, 'ah, ne kadar iyi hissediyorum kendimi burada!' diyor."

"Neden iyi hissediyor kendini orada?"

"Herşey kendini iyi hisseder orada, ben hissedirdim."

"Hayir, hissetmezdin, arabanı süremezdin onun içinde... beni göremezdin, jambonlu yumurta yiyemezdin."

"Jambonlu yumurta herşey degildir."

"Nedir herşey?"

"Bilmiyorum, güneşin içi belki, donmuş bir kütle."

"Güneşin içi...? Donmuş?"

"Tabii."

"Donmuş olsa neye benzer ki güneşin içi?"

"Güneş ateşten bir top. Bilim adamlarının bana katılacaklarını sanmıyorum, ama bana sorarsan buna benzer."

Duke bir avokado aldı.

"Hey!"

"Evet, avokado budur aslında: donmuş güneş, güneşi yer ve içimiz sıcacık dolaşırız."

"O içtiğin biralarda da güneş var mı?"

"Var."

"Benim içimde var mı?"

"Tanıdığım herkesten daha çok."

"Bence senin de içinde kocaman bir güneş var!"

"Teşekkür ederim, aşkım."

Markette dolanıp alışverişi tamamladılar. Duke hiçbir şey seçmedi. Lala canı ne çekerse koymuştu sepete, bir kısmını yiyemezdin: balonlar, kalemler, oyuncak bir tabanca, havaya atınca arkasından

paraşütü açılan bir astronot, nasıl astronotsa!

Lala kasiyer kızdı hoşlanmadı, suratını astı zavallı kıza: kepçelenmiş, bomboş bir yüz -bir korku gösterisiydi ve bunun farkında bile değildi.

"Merhaba, tatlı şey!" dedi kasiyer. Lala cevap vermedi. Duke cevap vermesi için zorlamadı kızını, ödemeyi yapıp arabaya yürüdüler.

"Paramızı aldılar," dedi Lala.

"Evet."

"bu gece işe gidip daha çok para kazanman gerekecek, geceleri işe gitmeni sevmiyorum, annecilik oynamak istiyorum, ben anne olurum, sen de bebek."

"Peki, ben şimdi bebek oldum, tamam mı, annem?"

"Tamam, bebek, arabayı kullanabilecek misin?"

"Deneyebilirim."

Arabaya bindiler ve yola çıktılar, sola dönerken gaz pedalını sonuna kadar köklemiş orospu çocuğunun teki az kalsın kafadan giriyordu onlara.

"Bebek, neden başkaları arabaları ile bize çarpmaya çalışıyorlar?"

"Çünkü mutsuzlar ve mutsuz insanlar acı vermeyi severler, annem."

"Mutlu insan yok mu?"

"Mutluymuş gibi yapan çok insan var."

"Neden?"

"Çünkü utanıyorlar, korkuyorlar, itiraf edecek cesaretleri yok."

"Sen korkuyor musun?"

"Ben sadece sana itiraf edebilecek kadar cesurum -o kadar korkuyorum ki, annem, her an ölebilecekmişim gibi hissediyorum kendimi."

"Bebek, bira istiyor musun?"

"Evet, annem, ama eve gidinceye kadar bekleyelim."

Normandie'ye vardıklarında sağa döndüler, sağa dönerken sana çarpmaları daha zordu.

"Bu gece işe gidecek misin, bebek?"

"Evet."

"Neden gece çalışıyorsun?"

"Karanlık olduğu için. İnsanlar beni göremez."

"İnsanların seni görmesini neden istemiyorsun?"

"Çünkü görürlerse beni yakalayıp hapse atarlar."

"Hapis nedir?"

"Herşey hapistir."

"Ben hapis değilim!"

Park edip poşetleri eve taşıdılar.

"Anne," dedi Lala, "çok şeyler satın aldık! Donmuş güneşler, astronot, herşey!"

Anne (Mag'di adi), "iyi," dedi.

Sonra Duke'e döndü: "lanet olsun, bu gece işe çıkma, kötü bir his var içimde, çıkma, Duke."

"İçinde kötü bir his var, öyle mi? ben her işe çıktığımda içimde kötü bir his var. İşin bir parçası, çıkmak zorundayım, meteliksiziz, kız eline her geçeni sepete doldurdu, konserve jambondan havaya kadar."

"Tanrı aşkına, engelleyemiyor musun çocuğu?"

"Mutlu olmasını istiyorum."

"Sen demir parmaklıkların ardındayken mutlu olmayacak."

"Bak, Mag, bu meslekte arada sırada içeri girmek kaçınılmazdır, bunu kabullenmek zorundasın, ki ben diğerlerinden şanslıyım, çok yatmadım."

"Namusunla çalışmaya ne dersin?"

"Yavrucuğum, pres makinesinde çalışmaktansa bu işi yaparım, namuslu iş yok zaten, bir şekilde ölüyorsun, ben kendi yoluma girmişim bir kere -bir tür dışçı olduğumu farzet, toplumun dışlarını çekiyorum, yapmayı bildiğim tek şey. Artık çok geç. Hem sabıkalılara nasıl muamele ettiklerini bilmiyor musun? Ne yaptıklarını bilmiyor musun, söyledim sana..."

"Biliyorum söylediğini, ama..."

"Ama ama ama!" dedi Duke, "lanet olsun, bırak da sözümü bitireyim!"

"Bitir o zaman."

"Beverly Hills ve Malibu'da oturan o sanayici orospu çocukları, sabıkalıları islah etmekte uzmanlaşmış o orospu çocukları, köle tacirleri hepsi, şartlı tahliye kurulu bunu bal gibi biliyor, başkalarını zengin etmek için köpek gibi çalıştırırlar insanı, seni normal insanın çalıştığına üç katı daha fazla çalıştırırlar, ürünleri maliyetin on katına satarlar ve herşey yasal, kendi yasalarına uygun..."

"Yüzlerce kere dinledim bunları senden..."

"Ve şimdi bir kere daha dinleyeceksin! Hiçbir şey görmediğimi, hiçbir şey hissetmediğimi mi sanıyorsun? Susmamı mı istiyorsun? Kendi karıma bile yakınamayacak mıyım? Karım değil misin? Düzüşmüyor muyuz? Birlikte yaşamıyor muyuz? Yaşamıyor muyuz?"

"Bu işe giren sensin, şimdi de ağlıyorsun."

"Bir hata ettim, teknik bir hata! Gençtim; onların iktirici kurallarını anlayamadım..."

"Şimdi de kendini haklı çıkarmaya çalışıyorsun!"

"Hey, bunu sevdim! Sevdim bunu. Küçük kancığım benim, kancık, kancık! Beyaz sarayın basamaklarında bir kancıktan başka bir şey değilsin, sonuna kadar açılmış ve zihinsel olarak donmuş bir kancık..."

"Çocuk dinliyor, Duke."

"İyi. Sözümü bitireceğim, kancık. Rehabilitasyon, sözcük bu. O Beverly Hills .mcık ağızlıları o kadar ahlaklı ve insancıldır ki. Kanlan Müzik Merkezi'nde Mahler dinleyip bağış yaparlar, vergiden muaf. Ve L.A. Times tarafından yılın ını seçilirler, ve kocalarının sana ne yaptıklarını biliyor musun? Lanet fabrikalarında köpek muamelesi yaparlar, maaşını kesip farkı ceplerine atarlar, kimse onlardan hesap sormaz, herşey o kadar acımasız ki. Kimse bunun farkında değil mi? Kimse olanları görmüyor mu?"

"Ben..."

"Kes sesini! Mahler, Beethoven, Stravinsky! Mesaide adamın posasını çıkarıp parasını vermezler, ve götün yiyorsa hakkını ara, hemen şartlı tahliye memurunu ararlar: 'üzgünüm, Jensen, ama sana söylemek zorundayım, senin adamın kasadan yirmi beş dolar çaldı, yazık, bayağı sevmiştik de onu.'"

"Nasıl bir adalet istiyorsun, Duke? Ne yapacağımı bilemiyorum artık, sürekli şikayet ediyorsun, sarhoş olup bana Dillinger'in gelmiş geçmiş en büyük adam olduğunu söylüyorsun, salıncaklı koltuğunda salınıp, Dilinger diye bağıryorsun, ben de insanım, beni de dinle..."

"Dilinger'i sikiyim! O öldü. Adalet mi? Adalet diye bir şey yok Amerika'da, sadece bir tür adalet var. Kennedy'lere sor, ölmüشلere sor, kime sorarsan sor!"

Duke salıncaklı koltuğundan kalktı, dolaba gitti, elini Noel süslemeleri ile dolu kutunun altına soktu ve silahı çıkardı. 45 milimetre.

"İşte bu. Bu. Amerika'nın bildiği tek adalet bu. Sadece bundan anlıyor insanlar."

Salladı lanet şeyi havada.

Lala astronotla oynuyordu, paraşütü açılması gerektiği gibi açılmıyordu, buyrun işte: bir sahtekarlık daha.

Ölü gözlü martı gibi. Yazmayan tükenmez gibi. Kesik hatta Baba diye haykıran Isa gibi.

"Şu silahı yerine koy," dedi Mag. "ben çalışırım, izin ver de bir iş bulayım."

"Sen! Kaç kere duydum ben bunu? Senin yapmayı bildiğin tek şey düzüşmek, ve yatağa uzanıp çikolata atıştırarak dergi okumak."

"Böyle konuşma, Duke, yalvarırım. Seviyorum seni. Gerçekten seviyorum."

Birden kendini yorgun hissetti Duke. "tamam, tamam, su poşetleri boşalt bari. İşe çıkmadan yiyecek bir şey hazırla bana." Duke silahı dolaba koydu, oturdu ve bir sigara yaktı. "Duke," dedi Lala, "sana Duke dememi mi istersin, yoksa Baba mı?"

"Nasıl istersen, tatlım, içinden nasıl gelirse."

"Hindistan cevizinin üstünde neden kıllar var?"

"Tanrım, bilmiyorum, hayalararımda neden kıllar var?" elinde bir kutu bezelye konservesi ile Mag çıktı mutfaktan,

"Çocuğumla bu şekilde konuşmana izin vermem."

"Çocuğun mu? Ağzına bak şunun, tıpkı benim ağzım, gözlerine bak. Benim gözlerim, ruhu benim ruhum, çocuğummuş - senin yarığından çıktığı, senin memelerini emdiği için mi senin oluyor? Kimsenin çocuğu değil o. Kendinin çocuğu."

"Çocuğun yanında bu şekilde konuşmamanda ısrarlıyım!" dedi Mag.

"Israrlısın... Israrlısın..."

"Evet, öyle!" dedi Mag konserve kutusunu avucunun ortasına koyup havaya kaldırarak. "Israrlıyım!"

"Yemin ediyorum, şu konserve kutusunu gözümün önünden yok etmezsen o bezelyeleri tek tek götüne sokacağım!"

Mag bezelyelerle mutfığa döndü, mutfakta kaldı. Duke ceketini almak için dolaba gitti, küçük kızının yanağına bir veda öpücüğü kondurdu, ekim güneşinden, yemyeşil bir vadide koşan 6 attan

daha sıcaktı, öyle geçirdi içinden, karnı düğümlendi, kendini dışarı attı, ama kapıyı usulca kapattı. Mag mutfaktan çıktı.

"Duke gitti," dedi kız.

"Evet, biliyorum."

"Uykum geldi anne. Bana kitap oku." kanepeye oturdular.

"Duke geri gelecek mi, anne?"

"Evet. Gelecek orospu çocuğu."

"orospu çocuğu nedir?"

"Duke'dur. Seviyorum onu."

"Orospu çocuğunu mu seviyorsun?"

"Evet," diye güldü Mag. "gel bitanem, kucağıma gel." sarıldı kıza, "Sımsıcaksın, sıcak çörek gibi!"

"Çörek değilim ben! Sensin çörek!"

"Dolunay bu gece. Fazla aydınlık, fazla aydınlık, korkuyorum, tanrım, seviyorum adamı, seviyorum."

Mag kolinin içinde duran çocuk kitaplarından birini aldı.

"Anne, hindistan cevizinin üstünde neden kıllar var?"

"Hindistan cevizinin üstündeki kılları mı soruyorsun?"

"Evet."

"Dur kendime bir kahve koyayım, su kaynadı, duyuyorum."

"Tamam."

Mag mutfağa gitti, Lala kanepede bekledi.

Duke o esnada Hollywood-Normandie kavşağında bir içki dükkanının kapısında durmuş, içinden, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun... diye geçiriyordu.

Kötü bir duygu vardı içinde, pis bir koku alıyordu, arka tarafta bir delikten içerisini gözetleyen silahlı biri olabilirdi. Louie'yi öyle haklamışlardı. Lunaparktaki alçıdan kazlar gibi paramparça etmişlerdi, yasal cinayet, dünyanın tamamı yasal cinayet bokunun içinde yüzüyordu.

Tuhaf bir şey vardı o dükkanda, bu gece küçük bir bar belki, ibnelerin takıldığı barlardan biri. Kolay, kira parası çıksın yeter.

Cesaretimi yitiriyorum, diye geçirdi içinden, bir sonraki adım evde oturup Shostakovitch dinlemek.

61 model siyah Ford'a döndü. Ve kuzeye sürdü. 3 blok. 4 blok. 6 blok. 12 blok sürdü lanet dünyanın kuzeyine, Mag çocuğu kucağına alıp kitaptan okumaya başlarken. Ormanda hayat...

"Sansar ve kuzenleri, vizon ile zerdeva esnek, hızlı ve vahşi yaratıklardır, etoburdurlar ve birbirleri ile sürekli ve kanlı bir rekabet..."

Sonra güzel çocuk uyudu ve dolunaydı.

BİR NUMARALI HALK DÜŞMANI İLE HÜCRE ORTAKLIĞI

Philadelphia'da Brahms dinliyordum, yıl 1942. Küçük bir pikabim vardı. Brahms'ın ikinci senfonisi, yalnız yaşıyordum o sıralar, bir şişe porto şarabını yavaş yavaş yudumluyor, ucuz bir puro içiyordum, küçük, temiz bir odaydı, kapı çalındı, biri bana Nobel ya da Pulitzer Ödülü'nü vermeye geldi herhalde, diye geçirdim içimden, köylü görünümlü iki aptal adam.

"Bukowski?"

"Evet."

Kimlik gösterdiler. "F.B.I., bizimle gel. Ceketini giysen iyi edersin, bir süre için misafirimiz olacaksın.

Ne yaptığımı bilmiyordum, sormadım, herşey yitirilmişti nasıl olsa. Biri Brahms'ı kapattı, aşağı inip sokağa çıktık, bütün başlar pencerelerden dışarı çıkmıştı haberleri varmış gibi.

Sonra o her zamanki kadın sesi: "İşte o korkunç adam! Yakalamışlar!"

Kadınlar beni pek sevmez.

Ne yapmış olabileceğimi düşünüp duruyordum, aklıma gelen tek şey sarhoşken birini öldürdüğümdü. Ama F.B.I'nın devreye girmiş olmasını anlayamıyordum.

"Ellerini dizlerinin üstüne koy, orada kalsınlar!"

Önde iki kişi, arkada iki kişiydiler. Birini öldürmüş olduğuma karar verdim, önemli birini.

Bir süre yol aldık, unuttum ve burnumu kaşımak için elimi kaldırdım.

"İndir elini!"

Büroya vardığımızda ajanlardan biri dört duvara dizilmiş fotoğrafları işaret etti.

"Fotoğrafları görüyor musun?" diye sordu ciddiyetle.

Fotoğraflara baktım, güzelce çerçevelenmişlerdi ama bana bir şey ifade etmediler.

"Evet, fotoğrafları görüyorum" dedim ona.

"Bunlar F.B.I'nın hizmetinde ölmüş insanlar."

Ne dememi beklediğini bilmediğim için bir şey demedim.

Beni başka bir odaya götürdüler, masanın arkasında bir adam oturuyordu.

"John amcan nerede?" diye bağırdı bana.

"Ne?" dedim.

"John amcan nerede?"

Ne demek istediğini anlamıyordum. Bir an için sarhoşken insan öldürmek amacı ile kullandığım gizli bir silahtan söz ettiğini düşündüm, asabiydim, olanları kavramakla güçlük çekiyordum.

"John Bukowski'yi kastediyorum!"

"Ha, o öldü."

"Hay Allah, demek bu yüzden onu bulamıyoruz!"

Portakal-sarı bir hücreye kapattılar beni. Bir cumartesi akşamüstüydü. Hücremin penceresinden dışarda yürüyen insanları görebiliyordum, ne kadar şanslıydılar! Sokağın karşı tarafında bir plakçı vardı, kolonlardan bana doğru müzik yayını yapıyorlardı, herşey o kadar özgür ve rahat görünüyordu

ki dışarda.

Ne yapmış olabileceğimi düşünüp duruyordum, ağlamak istiyor ama ağlayamıyordum. Hüzün verici, hastalıklı bir durum, hastalıklı hüzün, kendini daha kötü hissedememe durumu, biliyorsunuz sanırım, arada sırada herkesin kapıldığı bir his. Ben biraz fazla kapılıyorum, çok fazla.

Moyamensing Cezaevi eski bir şatoyu andırıyordu, iki büyük tahta kapı beni içeri almak üzere açıldı, bir hendekten geçmemiş olmamız beni şaşırtmıştı.

Muhasebeci kılıklı şişman bir adamla aynı hücreye koydular beni.

"Adim Courtney Taylor," dedi. "bir numaralı halk düşmanıyım".

"Neden buradasın?" diye sordu.

(hücreye girmeden önce sorduğum için artık cevabı biliyordum.) "Asker kaçağıyım."

"Burada iki şeye tahammül edemeyiz: asker kaçaklarına ve teşhircilere."

"Hırsızlar arasında şeref, ha? Ülkeyi güçlü tutun ki soyabilesiniz."

"Biz yine de asker kaçaklarından hoşlanmayız."

"Aslında suçsuzum, taşındım, askerlik şubesine yeni adresimi bildirmeyi unutmuşum, postaneye bildirmiştim ama. Bu kasabadayken St. Louis'den askeri muayene için başvurmamı söyleyen bir mektup aldım, onlara St. Louis'ye gidemeyeceğimi, beni burada muayene etmelerini yazdım, beni tutuklayıp buraya getirdiler, anlamıyorum: askerden kaçmak isteseydim onlara adresimi bildirmezdim.

"Senin gibiler hep suçsuzdurlar, masal anlatma."

Ranzama uzandım. Gardiyanın teki geldi.

"Kaldır kıcını o yataktan!" diye bağırdı bana.

Kaldırdım asker kaçağı kıcını yataktan.

"Kendini öldürmeyi düşünüyor musun?" diye sordu Taylor bana.

"Evet" dedim.

"Şu ampulü tutan kabloyu aşağı çek. Kovaya su doldurup ayağını içine sok. Ampulü çıkarıp parmağını duya sok. Çıktın buradan.

Uzun süre baktım o kabloya.

"Teşekkür ederim, Taylor, çok yardım seversin."

Işıklar söndüğünde yatağıma yattım ve saldırdılar, tahtakuruları,

"Ne lan bu?" diye bağırdım.

"Tahtakurusu" dedi Taylor.

"Bahse girerim ki benim yatağımda seninkinden daha çok tahtakurusu var. Nesine?"

"On sent?"

"On sent."

Tahtakurularımı yakalayıp öldürmeye başladım, ölü tahtakurularını küçük tahta sehpanın üstüne koyuyordum.

Sonunda zaman dedik, tahtakurularımızı alıp hücrenin kapısına gittik, orası aydınlıktı, saydık, ben de 13 vardı, onda 18. On senti verdim, daha sonra kendininkileri ikiye bölüp uzattığını öğrenecektim,

sahtekarlık yapmıştı, gerçek bir profesyonel, orospu çocuğu.

Avluda zarım tuttu, her gün kazanıyor, zengin oluyordum, mapus zengini, günde on beş-yirmi dolar para kazanıyordum, barbut oynamak kurallara aykırıydı, kuleden makineliyi üstümüze doğrultup, "dağılın!" diye bağırdılar, ama oynamanın bir yolunu bulurduk mutlaka, teşhircilerden biri sokmuştu zarları içeri, gerçekten hoşlanmadığım biriydi bu teşhirci, aslına bakarsan hiçbirinden hoşlanmıyordum, hepsinin çeneleri küçük, gözleri sulu, kıçları dardı. 10/1 erkek, onların suçu değildi herhalde, ama onlara bakmaktan hoşlanmıyordum, bu herif her oyundan sonra yanıma geliyordu, şansın açık, iyi para götürüyorsun, kardeşini de gör. O nazik eline birkaç sent bırakırdım, çükünü üç yaşında bir kıza gösterme hayalleri kurarak uzaklaşırdı yılan, zor tutuyordum kendimi ağzına bir tane çakmamak için, ama birine vurursanız hücre cezasına çaptırılıyordunuz, hücrede insan bunalıma giriyordu, verdikleri su ve ekmek daha da kötüydü, oradan çıkanları görüyordum, bir ay sürüyordu eski hallerine dönmeleri, ama hepimiz kafayı yemiştik zaten, ben yemiştim, fazla yükleniyordum teşhirciye. Gözümün önünde olmadığı zaman mantık yürütebiliyordum.

Zengindim, ışıklar söndükten sonra aşçı nefis yemeklerle aşağı geliyordu, büyük porsiyonlar, dondurma, kek, turta, kahve. Taylor aşçıya on beş sentten fazla vermememi söyledi, limit on beş. Aşçı fisiltıyla teşekkür edip ertesi gün gelmesini isteyip istemediğimi sorardı.

"Tabii, tabii" derdim.

Başgardiyanın yediği yemeklerden yiyiyorduk ve basgardiyın midesine düşküdü anlaşılan, mahkûmlar açlıktan ölürken ben ve Taylor 9 aylık hamile iki kadın gibi dolanıyorduk ortalıkta.

"İyi aşçıdır," dedi Taylor, "iki leşi var. Önce birini öldürmüş, cezasını yatmış, çıkar çıkmaz diğerini öldürmüş, firar etmezse hayatının sonuna kadar burada. Geçen gece bir denizciye tecavüz etti. İkiye yarı denizciyi. Bir hafta yürüyemedi zavallı."

"Sevdim aşçıyı" dedim, "iyi birine benziyor."

"İyidir" diye onayladı Taylor.

Gardiyana tahtakurularından şikayet edip duruyorduk, o da bize "nerede olduğunuzu sanıyorsunuz? Otelde mi? Tahtakurularını buraya getiren sizlersiniz! diye bağıriyordu. Aliniyorduk tabii ki.

Gardiyınlar kötüydü, gardiyınlar aptaldı, gardiyınlar korkuyorlardı, acıyordum onlara.

Sonunda Taylor ile beni ayrı hücrelere koyup hücreyi ilaçladılar. Avluda Taylor'a rastladım.

"Genç bir çocuğun yanına verdiler beni" dedi Taylor, "çaylağın teki, dünyadan haberi yok. korkunç."

Benim şansına İngilizce bilmeyen, bütün gün oturağında oturup, "Tara buba yer, tara buba bok yer!" diyen bir ihtiyar düştü, bozuk plak gibiydi, hayatı çözmüştü: ye ve sıç. Memleketinin efsane kahramanlarından birinden bahsediyordu sanırım, kim bilir, Taras Bulba, belki de? bBilmiyorum, avluya ilk çıkışında ihtiyar çarsafımı yırtıp çamaşır ipi yaptı; çoraplarını ve donlarını asmıştı lanet şeye, hücreye girdiğimde herşey üstüme damlayıp durdu, hiç çıkmıyordu hücreden ihtiyar, duşa bile. Suç işlememişti söylediklerine göre, orada kalmak istiyordu ve ona izin veriyorlardı, iyilik severlik mi? Kızdım ona, çünkü yün battaniye cildimi tahriş eder. Çok hassastır cildim.

"Seni yaşlı osuruk" diye bağırdım ona, "bir kişi öldürdüm, aklını başına toplamazsan ikinci olacaksın!" Ama oturağında oturup bana gülmeyi ve "Tara buba yer, tara buba bok yer!" demeyi sürdürdü.

Pes ettim, ama bir kez bile yerleri silmek zorunda kalmadım, evi her zaman ıslak ve pırıl pırıldı.

Amerika'nın en temiz hücresiydi bizimki, dünyanın, ve geceleri o ilave yemeğe bayılıyordu, parmaklarını yiyordu.

F.B.I askerden bilerek kaçmadığıma karar verdi ve beni askerlik şubesine sevk ettiler, sağlık kontrolünden geçirdiler, sağlam çıktım, sonra psikiyatri görmeye gittim.

"Savaşa inanıyor musun?" diye sordu.

"Hayir."

"Savaşmaya hazır mısın?"

"Evet."

(Siperden çıkıp vuruluncaya kadar düşman ateşine doğru yürümek gibi çılgınca bir fikir vardı kafamda.) Uzun süre bir şey söylemeden önündeki kağıda bir şeyler yazdı, sonra başını kaldırdı.

Bu arada, çarşamba günü doktorların, avukatların ve yazarların davetli olduğu bir parti veriyoruz, seni davet etmek istiyorum, gelir misin?"

"Hayır."

"Pekala" dedi. "gitmek zorunda değilsin."

"Nereye?"

"Savaşa."

Baktım ona sadece.

"Anlayacağımızı sanmamıştın, değil mi?"

"Hayır."

"Bu kağıdı yan masadaki adama ver."

Uzun bir yürüyüşü, kağıt ataşla kartıma tutturulmuştu, kenarından kaldırıp bir göz attım: "...ifadesiz yüzünün arkasında aşırı bir hassasiyet gizli..." kıcımla gülerim, diye geçirdim içimden, tanrı aşkına!. Hassas. Ben.

Bu da Moyamensing'in sonu oldu. İşte, savaşı böyle kazandım.

ZİRVEDEN NOTLAR

I

Yeni gelenlere mutlaka güvercin boku temizletirlerdi ve güvercin boku temizlerken güvercinler gelir, saçına, yüzüne, elbiselerine biraz daha sıçarlardı. Sabun filan vermezlerdi -sadece su ve fırça, zor çıkardı boklar. Daha sonra saati üç sentten atölyeye yollarlardı, ama yeni gelmişsen önce güvercin boku temizlerdin.

Blaine'in aklına parlak bir fikir geldiğinde ben de yanındaydım. Uçamayan bir güvercin görmüştü köşede.

"Dinle," dedi Blaine, "kuşların birbirleriyle konuştuklarını biliyorum. Bu kuşa diğerlerine anlatabileceği bir şey yapalım. Onu halledip çatıya fırlatalım ki diğerlerine başına geleni anlatsın."

"Tamam," dedim.

Blaine gidip kuşu yakaladı. Küçük, kahverengi bir jilet vardı elinde. Etrafına bakındı. Avlunun gölgeli bir köşesindeydik. Sıcak bir gün olduğu için mahkumlar orada toplanmışlardı.

"İçinizde bu ameliyatta bana asistanlık yapacak biri var mı beyler?" diye sordu Blaine.

Cevap alamadı.

Blaine kuşun bacaklarından birini kesmeye başladı. Güçlü erkekler başlarını çevirdiler. Kuşa yakın duran birkaçının ellerini şakaklarına bastırıp bakmamaya çalıştıklarını fark ettim.

"Neyiniz var sizin?" diye bağırdım onlara. "Kuşların saçımıza gözümüze sıçmalarından bıktık! Bu kuşu halledip dama fırlatacağız, başına gelenleri diğerlerine anlatacak. 'Bu orospu çocuklarının şakaları yok! Onlardan uzak durun!' diyecek. Bu güvercin sayesinde öbür güvercinler üstümüze sıçmaktan vazgeçecekler."

Blaine kuşu dama fırlattı. İşe yarayıp yaramadığını hatırlamıyorum şimdi. Ama yerleri silerken iki kesik kuş bacağına rastladığımı hatırlıyorum. Çok tuhaf görünüyorlardı tek başlarına. Boklarla birlikte onları da süpürdüm.

II

Koğuşlar tıka basa doluydu, birkaç kez ırkçı ayaklanmalar olmuştu. Ama gardiyanlar sadistti. Blaine'i benim koğuşumdan alıp zencilerin koğuşuna koydular. Blaine koğuşa girdiğinde zencilerden biri, "Bu benim oğlanım! Evet, bu adam benim oğlanım olacak! Aslında hepimiz istifade edebiliriz! Kendin soyunur musun yavrumsun, yoksa yardım edeyim mi?" demişti.

Blaine soyunup yere uzanmıştı.

Zenciler etrafında dönmeye başlamışlardı.

"Tanrım! Ömrümde bu kadar çirkin bir kış deliği görmedim!"

"Kaldıramıyorum Boyer, inan bana çüküm kalkmıyor!"

"Çürük domatesi andırıyor!"

Hepsi uzaklaşmış, Blaine ayağa kalkıp giyinmişti. Bana avluda anlattı. "Sanşım varmış. Beni parçalayacaklardı," dedi.

"İğrenç kış deliğine şükret," dedim.

III

Sears vardı bir de. Sears'i de zenci dolu bir koğuşa koydular; Sears etrafına bakınıp içlerinden en irisini seçti ve onunla dövüştü. Adam ranzasında kestiriyordu. Sears havaya sıçrayıp iki dizi ile adamın göğsüne çöktü. Dövüştüler. Sears adamı marizledi. Diğerleri seyretmekle yetindiler.

Hiçbir şeyi umursamazdı Sears. Avluda bacaklarının üzerine çömelmiş izmarit içiyordu. Zencilerden birine baktı. Gülümsedi. Dumanı üfledi.

"Benim nereden olduğumu biliyor musun?" diye sordu zenciye.

Zenci cevap vermedi.

"Two Rivers, Mississippi," dedi Sears, izmaritten bir duman çekti, içinde tuttu, sonra dumanı salıp gülümsedi. "Severdin oraları."

Sonra izmariti fırlatıp kalktı, avlunun karşı tarafına doğru yürüdü.

IV

Beyazlara da takmıştı Sears. Saçı tuhaftı, kafatasına yapışıkmiş gibi, arada sırada havaya dikilirdi. Kirli bir kızıldı saçının rengi. Yanağında bıçak yarası vardı ve gözleri yuvarlak, yusuvarlak.

Ned Lincoln 19'unda gösteriyordu ama 22 yaşındaydı -agzı açık, kamburca ve sol gözünde yarım perde.

İlk gününde Sears onu avluda gözüne kestirdi.

"Hey, sen!" diye bağırdı Ned'e.

Çocuk dönüp ona baktı.

Sears işaret parmağını ona doğrulttu. "Sen! Harcayacağım lan seni! Hazırlıklı ol, yarın işinizi bitireceğim! Bittin oğlum sen!"

Ned Lincoln, Sears'in ne demek istediğini anlamamıştı, öylece durdu. Sears herşeyi unutmuş gibi başka bir mahkumla sohbet etmeye başladı. Unutmadığını biliyorduk ama. Tarzı böyleydi. Açıklamasını yapmıştı, o kadar.

Çocukla aynı koğuştaki kalan mahkumlardan biri o gece onunla konuştu.

"Hazırlıklı ol, evlat. Şakası yoktur orospu çocuğunun. Kendine bir şey tedarik et."

"Ne gibi?"

Musluk kutbunu söküp içindeki demiri asfalta sürterek kendine bir sis yapabilirsin. Ya da iki dolara çok iyi bir sis satabilirim sana."

Çocuk sisi satın aldı ama ertesi gün avluya çıkmadı. "Korkuyor küçük bok," dedi Sears. "Onun yerinde olsam ben de korkardım," dedim. "Sen avluya çıkardın," dedi Sears. "Çıkamazdım," dedim. "Çıkardın, dedi. "Haklısın, çıkardım," dedim.

Sears ertesi gün duşta soluğunu kesti çocuğun. Kimse bir şey görmedi, sabunlu su ile birlikte akan taze kanın dışında.

V

Bazı insanlar pes etmez. Çukur bile onları yola getiremez. Joe Statz da onlardan biriydi. Sürekli çukurdaydı. Gardiyanın örnek kötü oyuncusuydu. Joe'yu yola getirebilse diğerlerini daha iyi kontrol

edecekti.

Bir gün gardiyan iki adamını yanına alıp çukurun kapağını açtı ve çömelerek bağırdı:

"Joe! Yetti mi, Joe? Çıkmak istiyor musun? Uzun süre uğramayacağım buraya, ona göre!"

Cevap gelmedi.

"Joe! Beni duyuyor musun, Joe?"

"Evet, duyuyorum."

"Cevabın ne?"

Joe çiş ve bok dolu kovayı kaptığı gibi gardiyanın yüzüne fırlattı. Gardiyanın adamları çukurun kapağını kapattılar. Bildiğim kadarı ile hâlâ orada Joe, canlı ya da ölü. Gardiyana yaptığı mahkûmlar arasında yayıldı. Düşünürdük Joe'yu, özellikle geceleri.

VI

Dışarı çıktığımda bir süre bekleyeceğim, diye düşünürdüm, sonra dönüp dışardan bakacağım buraya ve içerde olup bitenleri çok iyi biliyor olacağım ve o duvarlara uzun uzun bakıp bir daha buraya düşmemeye yemin edeceğim.

Ama çıktıktan sonra hiç gitmedim oraya. Hiç bakmadım dışardan. Kötü bir kadından farksızdı.

Dönmenin yararı yoktu. Görmek bile istemiyordun. Ama ondan söz edebilirdiniz. Ben de bugün öyle yaptım. Kolay gelsin arkadaşım sana, içerde ya da dışarda.

HOLLYWOOD'UN HEMEN BATISINDA DELİLER KOĞUŞU

Kapı çalındı gibi geldi bana, saate baktım -öğlenin bir buçuğuydu henüz. Tanrım, eski roblarımdan birini geçirdim üstüme (her zaman çıplak yatarım, pijama saçmalık bana sorarsanız) ve kapının yanındaki kırık pencereyi açtım.

"Evet?" dedim. Çatlak Jimmy'ydi gelen. "Uyuyor muydun?", "Evet, ya sen?", "Hayır, ben kapıyı çalıyordum.", "Girsene." Bisikletle gelmişti. Ve yeni bir Panama şapka vardı başında. "Yeni Panama şapkamı nasıl buldun? Çok yakışıklı olmamış mıyım?", "Hayır."

Kanepeme oturdu ve koltuğumun arkasındaki boy aynasında şapkası ile oynayarak kendini seyretti. İki kahverengi kesekağıdı getirmişti yanında. Birinin içinde her zamanki ucuz porto şarabından bir şişe vardı.

Diğerinin muhteviyatını sehpayaya boşalttı -bıçaklar, çatalar, kaşıklar, minik bebekler, metal bir kuş (açık mavi, gagası kırık ve boyası dökülmüş) ve daha bir alay çöp. Onları -hepsi çalıntıydı- Sunset ve Hollywood Bulvarı'ndaki ucuz hipi butiklerine ve eskici dükkanlarına satıyordu, benim oturduğum semtte, hepimizin oturduğu semtte, o civarda oturuyorduk -kırık dökük avlularda, lavanalarında, garajlarda yaşıyor ya da geçici dostlarımızın döşemelerinde yatıyorduk.

Bu arada Çatlak Jimmy kendini ressam sanıyordu, ama ben resimlerinin çok kötü olduğunu düşünüyordum ve bunu ona söylemişim. O da bana benim resimlerimi çok kötü bulduğunu söylemişti.

İkimiz de haklı olabilirdik.

Ama Çatlak Jimmy'nin durumu gerçekten vahimdi. Gözleri, kulakları ve burnu olumsuzdu. Sol ve sağ kulak tıkanık; burun mukozası iltihaplı. Çatlak Jimmy bu dükkanlara satmak üzere ne çalacağını çok iyi bilirdi. Mükemmel bir küçük hırsızdı. Ama solunum sistemi: sol ve sağ akciğerlerin üst kısımlarında hırıltı ve tıkanıklık. Sigara içmediği zaman ya cigaralık sarıyordu ya da şarap içiyordu. Sistol 112, Diyastol 78, nabız 34. Kadınlarla başarılıydı, ama hemoglobini çok düşüktü; yüzde 73, hayır 72. Hepimiz gibi, içtiği zaman yemek yemeyi sevmiyordu ve çok içiyordu.

Çatlak Jimmy aynanın karşısında Panama şapkası ile oynamaya devam ediyor, küçük ve korkunç sesler çıkarıyordu. Gülümsedi kendine. Dişleri çürük, diş etleri iltihaplıydı.

Sonra o aptal Panama şapkasının altında şişeden bir fırt çekti ve benim gidip kendime iki bira almama neden oldu.

Döndüğümde bana, "Adımı 'Deli Jimmy'den 'Çatlak Jimmy'ye degistirmişsin. Haklısın -'Çatlak Jimmy' çok daha güzel," dedi.

"Ama sen gerçekten çatlaksın, biliyorsun değil mi?"

"Koluna o iki koca deliği nasıl açtın?" diye sordu Çatlak Jimmy. "Et olduğu gibi yanmış. Neredeyse kemiğin görünecek."

"Kafam iyiydi, yatakta D.H.Lawrence'ın Kanguru'sunu okuyordum. Kolum lambanın kablosuna dolandı, lamba koluma düştü. Lanet şeyi üstümden atana kadar ampul canıma okudu. Yüz vatlık General Elektrik."

"Doktora gittin mi?"

"Doktorum bana kızgın. Ona ne zaman gitsem koltuğa oturup kendime teşhis koyuyor, tedavi öneriyor, hemşiresine ücretini ödeyip çıkıyorum. Kafamı bozuyor. Bana Nazi günlerini anlatmayı seviyor. Fransız'lara esir düsmüs. Nazi esirleri bir yük vagonuna doldurmuşlar, esir kampına

gidinceye kadar yol kenarında toplanan Fransızlar bunlara aklına ne gelirse fırlatmışlar."

"Bak!" dedi Çatlak Jimmy sehpayı göstererek. "Şu gümüş çatala bak! Hakiki antika!"

Bir çatal tutuşturdu elime. "Bir bak şu çatala!"

Baktım.

"Ya," dedi, "robunun açılmasına engel olamaz mısın?"

Çatalı sehpanın üstüne fırlattım. "Ne var, kamyş görmedin mi hayatında?"

"Beni rahatsız eden .aşakların! Öyle iri ve kıllılar ki! Korkunç!!"

Açık bıraktım robumu. Emir almayı sevmem.

O aptal Panama şapka ile oynayıp duruyordu ve çarpıntısı MCBurney Eşiği'nin üstündeydi. Karaciğeri elle muayeneye hassastı ayrıca. Dalak olumsuz. Herşeyi olumsuz ve çarpıntı. Lanet mesanesi bile sorunluymdu.

"Telefonunu kullanabilir miyim, moruk?" diye sordu Çatlak Jimmy.

"Şhiriçi mi?"

"Şhiriçi."

"Yanlılık olmasın. Geçen gece dört kişiyi öldürüyordum az kalsın. Arabamla kovaladım hergeleleri, kentin altını üstüne getirdik. Sonunda kenara çektiler. Arkalarında durup motoru söndürdüm. Arabadan hışımla fırladığımda gazladılar. İçime oturdu. Arabayı çalıştırıp yola çıktığımda gözden kaybolmuşlardı."

"Şhirlerarası telefon mu ettiler?"

"Hayır, kim olduklarını bilmiyorum. Başka bir mesele."

"Bu şhiriçi."

"Et öyleyse, birader."

İlk birami bitirip şişeyi odanın ortasındaki tabut büyüklüğündeki tahta sandığın içine vurup parçaladım. Ev sahibi bana haftada iki çöp bidonu veriyordu, ama şişelerle baş etmenin tek yolu onları kırmaktı. Benden başka iki bidonluk kiracı yoktu sokakta, ama dedikleri gibi, herkesin kendine göre üstün olduğu bir şey vardır.

Küçük bir sorun: yalın ayak dolaşmayı severim, şişe kırıkları bazen sandığın içinden halıya sığıyor ve ben onları yerden ayaklarımın tabanları ile topluyorum. Zavallı, yaşlı bir kadın bekleme odasında kanserden ölürken her hafta ayak tabanlarımdan cam parçaları ayıklamak doktorumu öfkeliendirdiği için büyük parçaları kendim çıkarmayı öğrendim, küçükleri ise kendi hallerine bıraktım. Tabii, kafan iyi değilse onları girdikleri an hissediyor, hemen çıkarıyordun. Bu en güzeldir.

Kan fışkırıyor ve hafif bir kahramanlık duygusuna kapılıyordun -yani ben kapılıyordum.

Çatlak Jimmy tuhaf tuhaf elindeki ahizeye bakıyordu. "Açmıyor."

"Kapat öyleyse, hıyar!"

"Çalıyor ama açmıyor."

"Ve sana son bir kez daha kapatmanı söylüyorum!"

Kapattı. " -Dün gece hatunun teki yüzüme oturdu. Sonunda yanaklarının arasından bir göz attığımda güneş doğmak üzereydi. Dilim ortadan yarıldı sanki, çatal dilli gibi hissediyorum kendimi."

"Büyük ikramiyeyi vurmak gibi bir şey olurdu."

"Evet. Aynı anda iki yarık birden yalayabilirdim."

"Tabii. Ve Kazanova mezarında sıçardı."

Panama şapkası ile oynadı. Rektuma gelince; basur baslangıcı, rektal sfinkter fazlası ile sıkı. Panama'lı Çocuk. Prostatta büyüme ve elle muayeneye hassasiyet.

Sonra yerinden fırlayıp aynı numarayı bir kez daha çevirdi dangalak.

Panama'sı ile oynadı. "Sürekli çalışıyor," dedi.

Oturdu karşıma, telefonun zilini dinleyerek, iskelet ve kas yapısı berbat -yani kötü duruş (kifosis). 5 S'de fitik olasılığı.

Panama'sı ile oynadı. "Telefonu açmıyor."

"Açmaz tabii, düzüşüyor"

"Tabii. Sürekli çalışıyor."

Yanına gidip telefonu kapattım.

Sonra, "Ağzına sıçayım!" diye bağırdım.

"N'oldü, moruk?"

"Cam! Yerler cam dolu!"

Tek ayağımın üstünde durup öbür ayağımın topuğundan cam parçasını çıkardım. Harikaydı. Sivilce sıkıma beş çekerdi. Anında kan fışkırdı.

Koltuğuma dönüp fırçalarımı temizlemek için kullandığım eski bezi kanlı topuğuma sardım.

"O bez kirli," dedi Çatlak Jimmy.

"Kirli olan senin beynin," dedim ona.

"Lütfen! Robunu kapat."

"İşte," dedim, "gördün mü? "

"Görüyordum zaten. Kapatmanı o yüzden istedim."

"Tamam, lan, tamam."

Istemeye istemeye örttüm .aşaklarımı. Gece vakti herkes .asaklarını sergileyebilir. Ama öğlenin ikisinde .aşak ister.

"Dinle," dedi Çatlak Jimmy, "geçen gece Westwood Village'da bir ekip otosunun üstüne işediğini biliyor musun?"

"Polisler neredeydi?"

"Elli metre ötede bir meseleyi halletmeye çalışıyorlardı."

"Birbirlerini düzüyorlardı muhtemelen."

"Olabilir. Ama o da yetmedi sana. Dönüp aynı arabanın üstüne bir daha işedin."

Zavallı Jimmy. Gerçekten berbat durumdaydı, 1, 5 ve 6 S'de (boyun) kireçlenme. Ayrıca sağ kasıkta fitik.

Ve karşıma geçmiş ekip otosuna işediğim için şikayet ediyordu.

"Pekala, Jimmy, kendini bir bok sanıyorsun, öyle mi? Küçük çalıntılarla dolu kesekağıtlarınla

üstelik. Ben sana bir şey söyleyeyim!"

"Ne?" diye sordu aynaya bakıp Panama ile bir kez daha oynayarak. Sonra şaraptan bir fırt aldı.

"Mahkeme tarafından aranıyorsun! Hatırlamazsın ama Mary'nin kaburgaların kırmış, iki gün sonra da dönüp yüzünü dağırmıştın."

"Mahkeme mi? Mahkeme? Hayır, moruk, gerçekten mahkemeyi kast etmiş olamazsın?"

İkinci bira şişemi odanın ortasındaki devasa sandığın içine çarpıp kırdım. "Evet, yavrucuğum, gerçekten kafayı yemişsin sen. Yardıma ihtiyacın var. Mary aleyhine müessir fiil davası açtı..."

"Müessir ne, moruk?"

Gidip kendime iki bira daha aldım.

"Dinle, göt herif, bal gibi biliyorsun müessirin ne olduğunu. Bütün hayatını bisiklete binerek geçirmedin herhalde!"

Baktım ona. Cildi kuru ve yorgundu. Ayrıca sol kalçasında bir ur olduğunu biliyordum.

"Ama bu mahkeme işini anlayamıyorum! Ne anlama geliyor? Kabul ediyorum, küçük bir tartışma geçti aramızda. Ben de George'un çöldeki barakasına gittim. Otuz gün aralıksız porto şarabi içtik. Döndüğümde bağırdı bana! Görmeliydin onu! Ona zarar vermek değildi niyetim. İri kıcımlı ve memelerini tekmeledim biraz, hepsi bu..."

"Senden korkuyor, Jimmy. Hasta bir adamsın. Çok iyi inceledim seni. Biliyorsun otuzbir çekmediğimde ya da ayık olduğumda kitap okurum, her tür kitap. Sen kafayı yemişsin, dostum."

"Ama üçümüz ne kadar yakındık bir zamanlar. Bir ara seni düzmek bile istemiş, bana sevgisinden düzmemişti. Bunu bana kendi söyledi."

"Ama, Jimmy, bu söylediğin o zamandı. Bazı şeylerin zamanla nasıl değişebileceklerini bilmiyorsun. Mary çok iyi bir insandır. Mary..."

"Allah aşkına! Robunu kapat! LÜTFEN!"

"Hay Allah! Afedersin."

Zavallı Jimmy. Üreme sistemi -sol sperm kanalı tıkalı, sağ tarafta doku yapışması. Muhtemelen geçmişte geçirilmiş bir hastalığın sonucu.

"Anna'yı arayacağım," dedi. "Anna, Mary'nin en iyi arkadaşı. O bilir. Mary beni neden mahkemeye vermek istesin?"

"Ara öyleyse, moruk."

Jimmy aynada Panama'sını düzeltti ve aradı.

"Anna. Jimmy. Ne? Hayır, olamaz! Biraz önce Hank söyledi. Dinle, bu tür oyunlar oynamam ben. Ne?"

Hayır, kaburgalarını kırmadım. İri kıcımlı ve memelerini tekmeledim sadece. Ne yani, gerçekten mahkemeye mi gitmek gerekiyor? Gitmem. Jerome'a giderim, Arizona'ya. Kalacak yerim var. Ayda iki yüz yirmi beş dolar. Büyük bir arazi satışından on iki bin dolar para kazandım... Kes sesini, lanet karı, su mahkeme meselesine dönelim! Hemen şimdi ne yapacağım, biliyor musun? Mary'ye gidiyorum, şimdi! Onu öpüp dudaklarını çiğneyeceğim! Yarığının her kılını tek tek yalayacağım! Bana ne mahkemedem? Kıcımlı, koltuk altlarını, memelerinin arasını, ağzını, her yerini..."

Jimmy bana baktı. "Kapattı."

"Jimmy," dedim. Sol kulağını yıkatsan iyi edersin. Anfizem belirtileri gösteriyorsun. Egzersiz yap ve sigarayı bırak. Belin için fizyoterapiye ihtiyacın var. Kalça sorununu ağırlık çalışması yaparak giderebilirsin, kabızlık..."

"Nedir bu saçmalık?"

"Kalandaki ur bir tür siğil, sanıyorum."

"Siğil senin anandır."

"Evet," dedim, "nereden buldun bisikleti?"

"Arthur'un. Arthur'da acayip bir mal var. Arthur'a gidip cigaralık içelim."

"Arthur'dan hoşlanmıyorum. Hassas bokun teki. Bazı hassas bokları severim. Ama Arthur öbür türden."

"nmzdeki hafta altı aylığına Meksika'ya gidiyor."

"Hassas bokların çoğu sürekli bir yerlere giderler. Nedir? Burs mu?"

"Evet, burs. Ama resim değil."

"Onu biliyorum. Heykeltraşlığına vermişlerdir."

"Sevmiyorum heykellerini," dedi Panama'lı ocuk.

"Bak, Jimmy, Arthur'dan hoşlanmayabilirim ama kendimi heykellerine çok yakın hissetmişliğim var."

"Ama hep bildiğimiz Şey -Yunan tarzı- elbiseleri uçuşan koca memeli, koca gtl hatunlar. Birbirlerinin kamışlarını ya da sakallarını kavramiş güreş tutan adamlar. Ne sikim yani?"

Öyleyse, okur, atlak Jimmy'yi bir an için bırakıp Arthur'a geçelim -ki hiç sorun değil- yazma tarzımı da kastediyorum burada: sağa sola sııracım ve siz hiç de zorlanmadan benimle gelirsiniz. Hiç nemi yoktur, görürsünüz.

Arthur'un sırrı devasa ölçülerde çalışmasıydı. Çok çok etkileyici. Bütün o beton. En kk heykeli bile geldiğiniz günün havasına bağlı olarak, gnşığında ya da ayışığında ya da siste, iki buçuk metre yksekliliğin bütün heybeti ile dikilirdi tepenize.

Bir gece evine arka bahçeden girmeye kalkıştım, o devasa beton insanlar oradaydı. Bazıları dört-beş metre yksekliliğinde. Devasa göğüsler, yarıklar, .aşaklar her yerde. Donizetti'nin Aşk Iksiri'ni yeni dinlemiştim. Yaran olmadı. Cehennemde bir piğme gibi hissettim kendimi. "Arthur, Arthur, yardım et!" diye bağırmaya başladım. Ama kafası iyiydi galiba, ya da benimki iyiydi. Neyse, lanet korku büyümeye başladı.

Ben bir seksen boyunda, 110 kilo ağırlığındayım, ilerinde en iri orospu çocuğuna bir omuz attım.

Bakmadığı bir anda arkadan saldırmıştım. Yüzüstü düştü, hem de ne düşüş! Bütün kent duymuş olmalıydı gmbrty.

Sonra, meraktan, döndürdüm onu, tahmin ettiğim gibi, kamışı, .aşaklarından biri, burnunun bir kısmı ve sakalının yarısı kırılmıştı.

Katil gibi hissettim kendimi.

Sonra Arthur dışarı ıktı, "Hank, seni görmek ne güzel!".

"Gürültü için özür dilerim, Arthur," dedim, "ama senin kk bebeklerinden birine takıldım, lanet Şey devrilip parçalandı."

"Takma kafana," dedi.

İçeri girdik, sabaha kadar esrar içtik. Ondan sonra hatırladığım, güneş doğmuştu ve arabamı sürüyordum -sabahın dokuzu- ne kadar dur işareti ve kırmızı ışık çıktıysa önüme hepsinde geçtim. Hiç sorun çıkmadı.

Hatta arabamı evin bir buçuk blok ötesine park etmeyi bile başardım.

Kapıya geldiğimde beton bir kamış buldum cebimde. Yarım metre vardı lanet şey. Gidip ev sahibemin posta kutusuna sıkıştırdım, ama çoğu dışarda kalmıştı, kıvrık ve ölümsüz, başı iri ve yuvarlak, postacının takdirine kalmış.

Pekala. Çatlak Jimmy'ye dönelim.

"Yani," dedi Çatlak Jimmy, "gerçekten mahkemeye mi çıkmam gerekiyor? Mahkemeye?"

"Bak, Jimmy, gerçekten yardıma ihtiyacın var. Patton'a ya da Camarillo'ya götüreyim seni."

"Off, yoruldum o koduğum elektroşoklarından... Birrrrrr!!!! Birrrrrr!!!!"

Çatlak Jimmy koltuğunda bütün vücudunu titretip bir kez daha aldı elektriği.

Sonra aynada Panama'sını düzeltilti, gülümsedi, kalktı ve telefona yürüdü.

Numarayı çevirdi, bana baktı ve, "Çalıyor," dedi.

Hepsi gelirdi beni görmeye. Doktorum bile beni telefonla arıyor. "İsa psikiyatrların ve egoların en büyüğüydü -Tanrı'nın oğlu olduğunu iddia etti. Paragözleri kiliseden attı. Yaptığı en büyük hata. Sıçtılar ağzına. Bir çivi tasarruf etmek için ayaklarını üst üste çivilediler. Ne boktan iş."

Hepsi gelirdi beni görmeye. Soyadı Ranch ya da Rain olan bir tip var, her seferinde uyku tulumu ve anlatacak acıklı bir hikaye ile gelir. Bu yöntemle Berkeley ile New Orleans arasında mekik dokur. İki ayda bir bende. Berbat, modası geçmiş rondolar yazar. Ve her gelişinde cebimden bir beşlik çıkar, yediği içtiği de cabası. Olsun, kamıştan çok para verdim bu hayatta, ama bu insanlar benim de yaşam mücadelesi verdiğimin farkında değiller mi?

Ve işte Çatlak Jimmy, işte ben.

Ya da Maxie. Maxie, Halkın Sesi Örgütü'ne yardım etmek için Los Angeles'ın kanalizasyonunu tıkamayı planlıyor. Gerçekten güzel bir jest, kabul etmek lazım. Ama, Maxie, evlat, bana birkaç gün önceden haber ver, olur mu? Halkın yanındayım. Eski dostuz. Kenti terkederim.

Dava ve Bok iki ayrı şeydir ve Maxie bunu idrak edemiyor. Beni aç bırak, ama bokumu ya da tuvaletimi tıkama. Hatırlıyorum, bir keresinde ev sahibim bir haftalığına Hawaii'ye tatile gitmişti. Gider. Gittiği gün tuvaletim tıkanı. Bok fobim olduğu için pompa bulundururum, ama pompaladım pompaladım, hiç bir işe yaramadı. Neye battığımı söylememe gerek yok.

Yakın dostlarımı aradım, öyle fazla dostu olan biri de değilim, varsa da değil telefonları, tuvaletleri bile yok... hiçbir şeyleri yok genellikle. Neyse, telefonu ve tuvaleti olan birini aradım. Çok kibar davrandı.

"Tabii, Hank, ne zaman istersen bende sıçabilirsin!"

Davetini kabul etmedim ama. Söyleyiş şekli ile ilgiliydi belki. Ev sahibim Hawaii'de hula kızlarını seyrediyordu ve ağzına sıçtıığım bok parçaları suyun üstünde dönüp bana bakıyorlardı.

Sıçmak zorunda kaldığım her gece bok parçalarını sudan toplayıp bir kesekağıdına koyuyor, arabama binip onları atabileceğim uygun bir yer arıyordum.

Genellikle motoru söndürmeden park edip bir duvarın üstünden fırlatıyordum. Önyargısız olmaya

çalışıyordum, ama özellikle sessiz bir yer olan Düşkünler Yurdu'nu en az üç kez onurlandırdığımı biliyorum.

Ya da bazen arabanın penceresini açıp bir bilek darbesi ile sallıyordum kesekağıdını, sigara külü ya da puro izmariti salları gibi.

Ve boktan söz açılmışken, kanserden korkmam kabızlıktan korktuğum kadar. (Döneceğiz çatlak Jimmy'ye. Böyle yazdığımı söylemiştim size.) Bir gün sıçmasam, hiçbir yere gidemem, hiçbir şey yapamam -çaresizlikten sistemi açmak için kendi çükümü emmeye bile kalkışmışımdır. Ve kendi çükünüzü emmeyi denemişseniz insanın sırtına, boynuna, bütün kaslarına binen yükün farkındasınızdır. Kamışı gerektiği kadar sıvazladıktan sonra işkence aletinde bir yaratık gibi bacaklarını başının üstünden geçirip parmaklarını somyanın yaylarına geçirirsin, kışının deliği ayazda ölmekte olan bir serçe gibi titrer, bütün ağırlığın o koca bira göbeğinin üstüne katlanmıştı, ve yirmi yirmi beş santimle ıskalasını yüreğin yanmaz, -iki santimle ıskalarsın- o kadardır dilinle kamışının başı arasındaki mesafe, ama de ki kırk kilometre. Tanrı, ya da her kimse, bizi yarattığında ne yaptığını biliyormuş.

Ama çatlaklara dönelim.

Jimmy saat bir buçuktan altıya kadar aynı numarayı aradı. Sabrım taşana kadar. Hayır, altı buçuktan sabrım taşıdı. Ne fark eder? 749'uncu telefonda sonra robumu açtım, yanına gittim, telefonu elinden aldım ve, "Buraya kadar," dedim.

Hayden'in 102. Senfonisi'ni dinliyordum. O gecelik yeterince bira içmiştim ve Çatlak Jimmy tahammülümün sınırını aşmıştı. Can sıkıcı herifin tekiydi. Kumsineği. Timsah kuyruğu. Topuğa bulaşmış köpek boku.

Bana baktı. "Mahkeme? Yani beni mahkemeye mi veriyor? İnanamıyorum, insanların oynadığı oyunlara inanamıyorum.."

Yavanlıklar. Ve S 5'te fitik.

Ben de esneyip Izzy Steiner'i aradım, onu bana musallat eden en yakın arkadaşını. Izzy Steiner yazarlık iddiasındaydı. Ben yazamadığımı söylüyordum. O da benim yazamadığımı söylüyordu. İkimizden biri haklı olabilirdi, ya da haksız.

1.50 boyunda ve 100 kilo ağırlığında bir Yahudi çocuğuydu Izzy -kolları kalın, bilekleri kalın, boğa boyunlu, başı tikli; gözleri çok küçük ve ağzı son derece sevimsiz -Izzy Steiner'in ihtişamını dillendirip sürekli bir şeyler çiğneyen küçük bir delik. Sürekli yerdi: tavuk kanadı, hindi budu, somun somun Fransız ekmeği, örümcek boku -ne bulursa.

"Steiner?"

"Hi?"

Hahamlık eğitimi alıyordu ama haham olmak istemiyordu. Tek istediği yemek ve genişlemektir. İsemek için bir dakikalığına tuvalete girerdi, çıktığında ya buzdolabını bosaltmış ya da o doymak bilmez ve utangaç ifade ile son lokmayı zikkimlaniyor olurdu. Allahtan çig et yemez -az pismis sever, çok az pismis, ama çig değil.

"Steiner?"

"Slop..."

"Şu ağzındakini bitir. Sana söylemek istediğim bir şey var."

Çiğneyişini dinledim. Samanlıkta düzüşen on iki tavşanı andırıyordu.

"Dinle, atlak Jimmy burada. Adamın. Bisikletle gelmiş. Kusmak üzereyim. Buraya gel. Hemen. Seni uyarıyorum. Senin dostun. Senden başka dostu yok. Hemen buraya gel. Götür onu buradan, beni kurtar. Elimden bir kaza çıkabilir."

Kapattım.

"Izzy'yi mi aradın?" diye sordu Jimmy.

"Evet. Gerçek dostunu."

"Hay Allah," dedi atlak Jimmy. atallarını, kaşıklarını, bıçaklarını, tahta bebeklerini filan kesekağıdına doldurup dışarı çıktı, bisikletinin sepetine zulaladı.

Zavallı Izzy yoldaydı. Tank. Gökyüzünü emen kara bir kara delikten farksız ağzıyla. Hemingway, Faulkner, Mailer ve Mahler'e saplanıp kalmıştı.

Ve birden Izzy belirdi. Asla yürümezdi. Uçarak dalardı kapılardan içeri. Sonra atlak Jimmy'yi ve sarap şişesini gördü.

"Paraya ihtiyacim var, Jimmy! Ayağa kalk!"

Izzy, Jimmy'nin ceplerini ters yüz etti ama bir şey bulamadı.

"N'apıyorsun moruk ya?" dedi atlak Jimmy.

"Seninle son kez dövüştüğümüzde gömleğimi yırttın. Pantolonumu yırttın. Pantolon için 5, gömlek için de 3 dolar borçlusun bana."

".iktir lan, gömleğini mömleğini yırtmadım."

"Kes sesini, Jimmy. Seni uyarıyorum!"

Izzy bisiklete koşup sepeti karıştırmaya başladı. Kahverengi kesekağıdı ile döndü. Kesekağıdını sehpanın üstüne bosalttı.

atallar, kaşıklar, bıçaklar, lastik bebekler... tahtadan oyma figürler...

"Bi bok etmez bunlar!"

Izzy bisiklete gidip sepeti karıştırdı yine.

Çatlak Jimmy ıvır zıvır kesekağıdına doldurdu tekrar. "Sadece gümüşler yirmi papel eder! Nasıl bir g.t olduğunu görüyor musun?"

"Evet."

Izzy içeri daldı. "Jimmy, para edecek hiçbir bok yok o bisiklette!"

Bana sekiz dolar borçlusun, Jimmy. Bak, son dövüştüğümüzde elbiselerimi yırttın!"

".iktir git!"

Jimmy aynanın karşısında yeni Panama şapkasını düzelitti bir kez daha.

"Bakar mısınız! Bak ne kadar yakışıklıyım!"

"Evet, görüyorum," dedi Izzy ve Jimmy'nin yanına gidip Panama'yi Jimmy'nin başından aldığı gibi yan tarafına kocaman bir delik açtı. Sonra tekrar Jimmy'nin başına koydu. O kadar yakışıklı görünmüyordu artık Jimmy.

"Yapışkanlı bant ver bana," dedi Jimmy, "şapkami tamir etmeliyim."

Izzy masanın üstündeki bantı aldı, deliğın içine bir miktar tıkadıktan sonra bantı şapkanın etrafından geçirdi, ama çoğunu ıskaladı. Bant şapkanın kenarından aşağı, Jimmy'nin burnunun

üstüne sarktı.

"Ne işim var benim mahkemede? Oyun oynamam ben! Ne sikim iş bu?"

"Pekala, Jimmy," dedi Izzy, "seni Patton'a götürüyorum. Hastasın sen! Yardıma ihtiyacın var! Bana 8 dolar borçlusun, Mary'nin kaburgalarını kırdın, yüzünü dağıttın... hastasın, hasta, hasta!"

".ikerim lan g.tünü," dedi Jimmy. Ayağa kalkıp Izzy'ye bir tane salladı, iskaladı ve yere düştü. Izzy onu kaldırıp havada döndürmeye başladı.

"Yapma Izzy," dedim, "yerler kırık cam parçaları ile dolu"

Izzy onu kanepeye fırlattı. Çatlak Jimmy kahverengi kesekağıdı ile dışarı koştu, bisikletin sepetine yerleştirdi ve küfür etmeye başladı.

"Izzy, şarap şişemi çaldın! Bir şişe şarabım daha vardı kesekağıdında! Çaldın, orospu çocuğu! 54 sente patladı o şişe bana. Satın aldığımda bütün param 60 sentti. Simdi sadece 6 sentim var."

"Bak, Jimmy, Izzy senin şişeni neden alsın? Nedir o yanındaki? Kanepede?"

Jimmy şişeyi aldı, ağzından içeri baktı.

"Hayır, bu değil. Bir tane daha var, Izzy aldı."

"Jimmy, arkadaşın şarap içmez. Ne yapsın şişeni. Bu kuruntulardan vazgeçip burdan .iktir olmaya ne dersin?"

"Ben de yorulduğum senden, Jimmy," dedi Izzy, "pedalla bakıyım. Suyun kaynadı."

Jimmy aynanın karşısında Panama'sından arta kalanı düzeltti. Sonra dışarı çıktı, Arthur'un bisikletine bindi ve ayışığının altında pedalladı. Saatlerden beridir bendeydi. Hava kararmıştı.

"Zavallı, orospu çocuğu," dedim pedallayışını izlerken, "acıyorum ona."

"Ben de," dedi Izzy.

Sonra çalının içine elini sokup şarap şişesini çıkardı. İçeri girdik.

"İki bardak getireyim," dedim.

Bardakları aldım, oturup şarabı içtik.

"Kendi çükünü emmeyi denedin mi?" diye sordum Izzy'ye.

"Eve gidince denerim."

"Yapılabileceğini sanmıyorum."

"Sonucu sana bildiririm."

"İki santim kısa kalıyorum. Delirtiyor beni."

Şarabı bitirip Shakey'nin Yeri'ne gittik, büyük bardaklarda o koyu biradan içip eski dövüşleri seyrettik

-Louis'nin Dutchman tarafından yere serilişi; üçüncü Zale-Rocky dövüşü; Braddock-Baer; Dempsey-Firpo, hepsini, sonra eski bir Lorel ile Hardy koydular... tren kompartmanında battaniyeyi paylaşamadıkları bir sahne vardı. Benden başka kimse gülmedi. Herkes bana bakıp duruyordu. Fıstıkları ağzıma atıp kahkahalarla güldüm. Sonra Izzy gülmeye başladı. Sonra herkes gülmeye başladı battaniye kavgasına. Çatlak Jimmy aklımdan silindi, saatlerden beri ilk kez insan gibi hissetmeye başladım kendimi.

Hayat kolaydı -yeter ki sal kendini. Biraz da paran olacak. Bırak baskaları savaşsın savaşlarda,

bırak başkalarıı girsin kodeslere.

Kapanışa kadar kaldık, sonra Izzy kendi evine gitti, ben kendi evime.

Soyundum, kamışı sabunladım, ayak parmaklarımı somyanın yaylarına geçirip tesbih böceği gibi kıvrıldım. Aynı şey - iki santim. Herşeye sahip olamıyordu insan hayatta. Uzanıp Tolstoy'un Savaş ve Barış'ını aldım, ortasından açıp okumaya başladım. Değişen bir şey yoktu. Hâlâ kötüydü.

MESLEK OLARAK YAZARLIĞI ÖNERİR MİSİNİZ?

Bar. Elbette. Kalkış pistine bakıyordu. Bara oturmuştuk ama barmen bizimle ilgilenmiyordu. Havaalanı barlarında barmenler züppe oluyorlardı anlaşılın. Eskiden yataklı vagon görevlilerinin olduğu gibi.

Bağırmasa, ki barmenin istediği oydu, masalardan birine oturmayı önerdim Gerson'a. Masalardan birine oturduk.

İyi giyimli hırsızlar her yerde; rahat ve sıkılmış görünüyor, içkilerini yudumlayıp sessizce muhabbet ederek uçaklarını bekliyorlardı. Gerson ile oturduğumuz yerden garson kızları kesiyorduk.

"Hasiktir," dedi Gerson, "etekleri o kadar kısa ki külotları görünüyor."

"Hıhım," dedim.

Sonra onları değerlendirmeye başladık. Birinin kıçı çok sıskaydı. Öbürünün bacakları inceydi. Ve ikisi de aptal görünümlüydüler ve kendilerini bir bok sanıyorlardı. Sıska kıçlı olan yanımıza geldi. Gerson'a ne istediğini sorduktan sonra kendime sulu skoç söyledim. Kız içkileri almaya gitti, sonra döndü. İçkiler normal bir barda koyduklarından daha çok değildi, ama külotunu gösterdiği için iyi bir bahşışı hak ediyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu Gerson.

"Evet," dedim, "ama neyi kastediyorsun?"

"İlk kez uçacak olmam?"

"Korkacağımı sanmıştım. Ama şimdi, bunları gördükten sonra -' elimi salladım, "-önemi yok..."

"Ya şiir dinletilerinden?"

"Sevmiyorum şiir dinletilerini. Çok aptalca buluyorum. Çukur kazmak gibi bir şey. Hayatta kalma savaşı."

"Yapmak istediğin işi yapıyorsun hiç olmazsa."

"Hayır," dedim, "senin yapmak istediğin işi yapıyorum."

"Öyle olsun. O zaman insanlar yaptığın iş için sana minnet duyacaklar diyelim."

"Umarım. Bir sone okuduğum için linç edilmek istemem."

Seyahat çantama uzandım, bacaklarımın arasına yerleştirip içkimi tazeledim. Onu içtikten sonra Gerson'a ve bana birer içki daha söyledim.

Külotu firfırlı olan sıska kıçlı: o firfırlı külotun altına bir külot daha giymiş miydi acaba? İçkilerimizi bitirdik.

Gerson'a beni havaalanına getirdiği için bir beşlik verdim ve uçaktaki yerimi almak için yukarı çıktım. Son sıradaki son koltuğa oturmamla uçağın hareket etmesi bir oldu. Kaçtırmama ramak kalmıştı.

Uzun zaman aldı havalanmamız. Yanımda, pencere kenarında yaşlı bir nine oturuyordu. Sakin görünüyordu, nerdeyse sıkılmış. Genelevler zinciri işletiyor, haftada 4-5 kez uçuyordu muhtemelen.

Emniyet kemerimi tam olması gerektiği gibi bağlayamadım ama benden başka kimse şikayet etmediği için öyle bıraktım. Koltuktan fırlayıp uçmak, hostesi çağırıp emniyet kemerimi bağlamasını istemekten daha az utanç vericiydi.

Havalanmıştık ve çiğlik atmamıştım. Tren yolculuğundan daha sakindi. Devnim yok. Sıkıcı. Saatte elli kilometre filan yapıyorduk sanki; dağlar ve bulutlar telaşsız geçiyorlardı pencerenin önünden. İki hostes koridorda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, gülümsüyor gülümsüyor gülümsüyorlardı. Biri fena parça değildi ama boyun damarları fırlamıştı, iri iri damarlar. Yazık. Öbür hostesin kızı sıskaydı.

Yemek yedik, sıra içkilere geldi. Bir dolar. İçki istemeyenler vardı. Tuhaf kurbağalar. Sonra hosteslerin gerçek yüzlerini görebilmek için uçağın kanatlarından birinin kopmasını diledim. Boynu damarlı olanın korkunç bir çiğlik atacağından emindim. Sıska kışlının ne yapacağını tahmin etmekte zorlandım. Boynu damarlı olanı tuttuğum gibi uçak düşerken tecavüz ederdim. Şip şak. Yere çarpmadan hemen önce birbirimize kenetlenip aynı anda boşalırdık.

Düşmedik. İkinci içki hakkımı kullandım, sonra ninenin gözlerinin önünde üçüncüyü götürdüm. Gözünü bile kırpmadı. Ben kırptım. Double. Sek. Bir dikişte.

Sonra vardık. Seattle...

Bıraktım insanları. Baska çarem yoktu. Şimdi de çözemiyordum emniyet kemerini. Boynunda iri damarları olan hostesi çağırdım.

"Hostes Hanım! Hostes Hanım!"

Yanıma geldi.

"Kusura bakmayın... ama emniyet kemeri... nasıl açılıyor bu lanet şey?"

Kemere dokunmadığı gibi, yanıma da yaklaşmadı.

"Ters çevirin efendim."

"Evet?"

"Arkadaki küçük klipsi çekin..."

Gitti. Klipsi çektim. Havagazı. Çektim ve çektim. Tanrım!... sonra birden açıldı.

Uçuş çantamı kapıp normal davranmaya çalıştım.

Hostes gülümsedi bana kapıdan çıkarken.

"İyi akşamlar, yine bekleriz, efendim!"

Merdivenden inip yürümeye başladım. Sarı saçlı genç bir oğlan beni bekliyordu.

"Bay Chinaski?" diye sordu.

"Evet, Belford sen misin?"

"Yüzünüzden tanıdım sizi..." dedi.

"Tamam, tamam," dedim, "çıkalım buradan."

"Dinletiyeye birkaç saat var."

"Harika."

Altını üstüne getiriyorlardı havaalanının. Otoparka gidebilmek için otobüse binmek gerekiyordu. Otobüs henüz gelmemisti. Bekletiyorlardı insanları. Kalabalık birikti. Belford onlara doğru ilerledi.

"Dur! Dur!" dedim, "o lanet kalabalığın içine sokma beni!"

"Sizin kim olduğunuzu bilmiyorlar, Bay Chinaski."

"Bana mi söylüyorsun? Ama ben onların kim olduklarını biliyorum. Şurada duralım. Otobüs gelince fırlarız. Bu arada bir yudum alır mısın?"

"Hayır, Bay Chinaski."

"Bana kısaca Henry de, Belford."

"Benim de adım Henry," dedi.

"Doğru ya, unutmuşum..."

Orada dikildim ve içtim.

"Otobüs geliyor, Henry!"

"Tamam, Henry!"

Otobüse doğru koştuk.

Ondan sonra benim, "Hank" onun "Henry" olduğuna karar verdik.

Bir adres vardı elinde. Bir arkadaşın dağ evi. Dinletiyeye kadar orada istirahat edebilecektik. Arkadaşı kent dışındaydı. Dinleti saat dokuzdan önce başlamayacaktı. Henry bir türlü bulamadı dağ evini. Doğa güzeldi. Çamlık ve çamlık ve göller ve çamlık. Temiz hava. Trafik yok. Sıkıldığımı hissettim. Güzellik yoktu içimde. Hiç de iyi biri değilim, diye geçirdim içimden. Karşımda olması gerektiği gibi bir hayat var ve ben kendimi hapiste gibi hissediyorum.

"Güzel yer," dedim, "ama bir gün buranın da içine ederler herhalde."

"Ederler," dedi Henry, "kar yağdıktan sonra görmelisin."

Allaha şükür ondan yırttık, diye geçirdim içimden...

Belford bir barın önünde durdu. İçeri girdik. Nefret ederim barlardan. Barlar hakkında çok fazla öykü ve şiir yazmıştım. Belford bana kıyak yaptığını zannediyordu.

Bir süre sonra insanın girtlağına takılıp kalıyordu barlar. Kusmak istiyordunuz. Bar müdavimleri eskici dükkanındaki insanlardan farklı değildirler:, zamanı ve herşeyi öldürmek için giderler oraya.

Belford'u izledim. Masalardan birinde oturan insanları tanıyordu. Bu bilmem ne profesörü. Şu bilmem ne profesörü. Bu bilmem kim, o bilmem kim. Bir masa dolusu. Birkaçı kadın. Kadınlar tereyağı gibi duruyorlardı nedense. Hepsi oturmuş önlerindeki büyük bardaklardan yeşil, zehir gibi bir bira içiyorlardı.

Benim önüme de yeşil biradan geldi. Bardağı kaldırdım, nefesimi tuttum ve bir yudum aldım.

"Çalışmalarınızı hep beğenmişimdir," dedi profesörlerden biri, "bana şeyi hatırlatıyorsunuz..."

"Özür dilerim," dedim, "birazdan dönerim..."

Helaya gittim. Leş gibi kokuyordu tabii ki. Dört dörtlük hoş bir mekan.

Bar... kusuyorum seni!

Kabinlerden birinin kapısını açacak zamanım olmadı. Pisuara koştum. Üç pisuar ötede barın şarlatanı işiyordu. Kırmızı kepli. Komik adam. .iktir.

Kustum, ona en pis bakışlarımdan birini fırlattım, dışarı çıktı.

Sonra ben çıktım, yeşil biramın önüne oturdum.

"Bu gece şiirlerinizi nerede okuyorsunuz?"

Cevap vermedim.

"Hepimiz orada olacağız."

"Ben de orada olurum herhalde," dedim.

Olmak zorundaydım. Bana yolladıkları çeki tahsil etmiş, parayı yemiştim bile. Öbür dinleti, ertesi gün, ondan kaçabilirdim belki.

Tek istediğim Los Angeles'daki odama dönmekti; perdeler çekilmiş, üstüne kırmızı biber serpilmiş haşlanmış yumurta ile votka, radyoda Mahler...

Akşamın dokuzu. Belford beni içeri soktu. Küçük yuvarlak masalara oturmuş insanlar. Sahne.

"Seni tanıştırmamı ister misin," diye sordu Belford.

"Hayır," dedim.

Sahneye çıkan basamakları buldum. Bir iskemle ile bir masa vardı sahnede. Seyahat çantamı masanın üstüne koyup içindekileri çıkartmaya başladım.

"Adım Chinaski," dedim onlara, "ve bu bir şort, işte bir çift çorap, bir gömlek, cep viskisi ve birkaç şiir kitabı."

Viski ile kitapları masanın üstünde bıraktım. Şiseyi açtım, bir yudum aldım. "Sorusu olan var mı?"

Çıt yok.

"Pekala, başlayalım öyleyse."

Önce eskilerden okudum birkaç tane. Şişeye yumuldukça güzelleşiyordu şiirler -benim için. Üniversite öğrencileri önyargılı değillerdi zaten. Tek bir şey istiyorlardı -onlara bilerek yalan söylenmesin. Haklıydılar bence.

İlk yarım saati atlattım, sonra on dakikalık bir ara istedim, mavi şişemle sahneden inip Belford ve dört-beş öğrenci ile birlikte masalardan birine oturdum. Genç bir kız kitaplarımdan biri ile yanıma geldi.

Heryerini imzalarım senin yavrums!, diye geçirdim içimden.

"Bay Chinaski?"

"Elbette," dedim dahi elimi sallayarak. Adını sordum. Sonra bir şeyler yazıp çıplak bir kadını kovalayan çıplak bir adam çizdim. Tarihi attım.

"Çok teşekkür ederim, Bay Chinaski!"

Bu iş böyle yürüyordu demek? Bir ton palavra.

Şişemi çocuklardan birinin ağzından çektim. "Bana bak, evlat, bu aldığın ikinci yudum. Yarım saat daha o sahnede terleyeceğim ben. Bir daha o şişeye dokunduğunu görmeyeyim."

Masanın ortasında oturuyordum. Şişeden sıkı bir firt aldım.

"Meslek olarak yazarlığı önerir misiniz?" diye sordu genç öğrencilerden biri.

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum ona.

"Hayır, hayır. Ciddiyim. Meslek olarak yazarlığı önerir misiniz?"

"Yazmak seni seçer, sen yazmayı seçmezsin."

Kesti sesini. Bir daha yumuldum şişeye, sonra sahneye çıktım. Yeğlediğim şiirleri sona saklarım hep. İlk kez bir üniversitede okuyordum ama gelmeden önce ısınmak için bir Los Angeles kitapçısında iki gece üst üste okumuştum. Sarhoş. En iyisini sona sakla. Çocukken yaptığın gibi.

Siirleri okudum, sonra da kitapları kapattım.

Alkış şaşırtıcıydı. Kuvvetliydi, uzun süre kesilmedi. Mahcup oluyordu insan. O kadar da iyi sayılmazdı şiirler. Başka bir şeyi alkışlıyorlardı. Okumanın sonunu getirebilmiş olmamı herhalde...

Profesörlerin birinin evinde bir parti vardı. Fena halde Hemingway'i andırıyordu profesör. Hemingway ölmüştü, tabii ki. Profesörün de ölmüş olduğu pekala söylenebilirdi. Edebiyat ve yazmak üzerine konuşuyordu sürekli -daha iğrenç bir konu düşünemiyorum. Nereye gitsem peşimdeydi. Bir tek tuvalete girmedi benimle. Ne zaman dönsem, karşımdaydı.

"Oo, Hemingway! Öldüğünü sanıyordum!"

"Faulkner'in da ayyaşın teki olduğunu biliyor muydun?"

"Evet."

"James Joyce hakkında ne düşünüyorsun?"

Hastaydı: başka bir şey düşünemiyordu.

Belford'u buldum. "Evlat, buzdolabı boş. Hemingway içki stoklamıyor anlaşılın..."

Bir yirmilik tutuşturdum eline. "Gidip hiç olmazsa bira alacak birini biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Güzel. İki de puro."

"Hangisinden?"

"Fark etmez. Ucuzundan. On ya da on beş sentlik. Teşekkürler."

Yirmi-otuz kişi vardı orada ve bu buzdolabını ikinci dolduruşumdu. Bu palavra böyle yürüyordu demek?

Odadaki en güzel kadını seçip benden nefret ettirmeye karar verdim. Mutfak masasında tek başına oturuyordu.

"Güzelim," dedim, "su lanet Hemingway hasta bir adam."

"Biliyorum," dedi.

"Dostluk kurmaya çalıştığını biliyorum, ama edebiyattan başka bir şey konuşamıyor, ne iğrenç bir konu!"

Biliyor musun, bugüne kadar tanıyıp da hoşlandığım bir yazar çıkmadı. Hepsi tatsız tuzsuz, boktan herifler..."

"Biliyorum," dedi, "biliyorum..."

Başını çevirip öptüm. Karşı koymadı. Hemingway bizi gördü, öbür odaya gitti. Hey! O kadar da yapışkan değilmiş koca oğlan! Kayda değer!

Belford alışverişten döndü, biraları önümüze koydu ve ben saatlerce konuştum hatunla; öptüm, okşadım.

Hemingway'in karısı olduğunu ancak ertesi gün öğrendim...

Yatakta uyandım, yalnız, bir evin ikinci katında. Hâlâ Hemingway'in evindeydim muhtemelen. Her zaman olduğumdan daha akşamdan kalmaydım. Yüzümü güneşten öte yana çevirip gözlerimi kapattım.

Biri beni sarstı.

"Hank! Hank! Uyan!"

"Off, git başımdan."

"Hemen çıkmamız gerekiyor. Saat on iki'de bir dinletin var. Yolumuz uzun. Ancak varırız."

"Varmayalım."

"Mecbursun. Sözleşme imzaladın. Bekliyorlar. Televizyona çıkaracaklar seni."

"Televizyon mu?"

"Evet."

"Aman Allahım, ya kameranın karşısında kusarsam?"

"Hank, gitmek zorundayız."

"Tamam, tamam."

Yataktan çıkıp ona baktım. "Sen iyi birisin, Belford. Benimle ilgilenmek kolay değildir. Neden hiç sinirlenmiyor, küfür filan etmiyorsun?"

"En sevdiğim yaşayan şairsin de ondan," dedi.

Güldüm. "Tanrım, kamışımı çıkarıp üstüne bile işeyebilirim öyleyse..."

"Hayır," dedi, "benim ilgimi çeken sidiğin değil, şiirlerin."

İşte, haddimi bildirmişti, onun adına sevinmişim. Çantamı kaptım, Belford merdivenden inmeme yardımcı oldu. Hemingway ile kısı aşığdaydılar.

"Tanrım, berbat görünüyorsun!" dedi Hemingway.

"Dün gece için özür dilerim, Ernie. Karın olduğunu ancak..."

"Unut gitsin," dedi, "kahve ister misin?"

"Evet," dedim, "kahve iyi gelecek."

"Bir şeyler yemek ister misin?"

"Sağol. Yemek yemem."

Sessizce oturup kahvelerimizi içtik. Sonra Hemingway bir şey söyledi. Ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum. James Joyce hakkındaydı yanılmıyorsam.

"Lanet olsun!" dedi karısı, "susmayı bilmez misin sen?"

"Hadi, Hank," dedi Belford, "çıkmanız gerekiyor."

"Pekala," dedim.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdük. Hemingway'in elini sıktım.

"Seninle arabaya kadar geleyim," dedi.

Belford ve Hemingway arabaya doğru yürüdüler. Hatuna döndüm.

"Hoşçakal," dedim.

"Hoşçakal," dedi, sonra da öptü beni. Hiç böyle öpülmemiştim. Bütün benliği ile öpmüştü beni.

Sonra dışarı çıktım. Hemingway ile bir kez daha el sıkıştık. Sonra biz arabaya bindik, o da eve, karısının yanına döndü...

"Üniversitede Edebiyat dersi veriyor," dedi Belford.

"Evet," dedim.

Gerçekten hastaydım. "Bu işi kıvrılabileceğimden emin değilim. Öğle saatinde şiir dinletisi mi

olur?"

"Öğrencilerin büyük çoğunluğu seni görme fırsatını ancak o saatte bulabilirler."

Bir süre yol aldık, bu işten kaçış olmadığı tam olarak o zaman dank etti kafama. Her zaman yapmak zorunda olduğun bir şey vardı, yoksa üstünü çiziveriyorlardı. Katlanması güç bir olguydu ama kafama not edip, bir gün bu zorunluktan kaçmanın bir yolunu bulabileceğim mi acaba, diye geçirdim içimden.

"Bu işi kıvrılabilecek gibi görünmüyorsun," dedi Belford.

"Bir yerde dur. Bir şişe skoç alalım."

O tuhaf görünümlü Washington marketlerinden birinin önüne çekti. Kendime gelmek için bir küçük votka, dinleti için de bir büyük skoç aldım. Belford gideceğimiz yerde insanların hayli tutucu olduğunu, viskiyi içmek için bir termos satın almanın iyi fikir olabileceğini söyledi. Bir termos satın aldım.

Bir yerde kahvaltı molası verdik. Güzel yerdi ama garson kızlar külotlarını göstermiyorlardı.

Tanrım, heryer kadın doluydu, yarısından fazlası adamın çükünü kaldırıyor ve elden bir şey gelmiyordu -bakıyordunuz sadece. Kim tasarlamıştı bu korkunç numarayı? Ama bir yandan da hepsi birbirine benziyordu, bir papatya tarlası. Hangisini seçerdin? Hangisi seni seçerdi? Önemi yoktu, hüznün vericiydi.

Seçimler yapıldıktan sonra da zaten yürümezdi, kimse için, dediklerine kulak asmayın siz.

Belford ikimiz için sıcak çörek ile sahanda yumurta söyledi. Sarısı az pişmiş.

Bir garson. Göğüslerine, kalçalarına, dudaklarına ve gözlerine baktım. Zavallı. Ne zavallısı? Açması orospu çocuğunun tekini söğüşlemekten başka bir şey düşünemiyordu muhtemelen...

Çöreklerin çoğunu mideme indirmeyi başardım, sonra arabaya atladık.

Belford dinletiyeye yetişmeye kararlıydı. Azimli bir genç adam.

"Dünkü dinletide şişene iki kez yumulan tip var ya..."

"Evet. Kaşınıyordu."

"Herkesin ödü kopuyor ondan. Yurttan kovuldu ama hâlâ ortalıkta dolanıyor. Sürekli LSD alıyor. Kafayı yemiş."

"Beni hiç ırgalamaz, Henry. Kadınıma çal ama viskime dokunma."

Benzin almak için durduk, sonra yine yola koyulduk. Skoçu termosu boşaltmış, votkayı mideme indirmeye çalışıyordum.

"Birazdan oradayız," dedi Belford, "yurt gökdelenleri buradan görünüyor. Bak!"

Baktım.

"Aman Tanrım!" dedim.

Yurt gökdelenlerini görür görmez başımı arabanın penceresinden çıkarıp kasmaya başladım. Belford'un kırmızı arabasının yan tarafı kasmuk olmuştu. Kararlı bir şekilde arabayı sürmeye devam etti. Hâlâ bu işi kıvrılabileceğimi düşünüyordu, kusmam bir şakaydı sanki. Habire geliyordu.

"Kusura bakma," diyebildim.

"Önemi yok," dedi, "saat on ikiye geliyor. Beş dakikamız var. Yetiştığımız için mutluyum."

Arabayı park etti. Seyahat çantamı kaptım, arabadan indim ve otoparka kustum.

Belford topuklamıştı.

"Bir dakika," diye seslendim.

Bir direğe tutunup tekrar kustum. Yanımdan geçen öğrenciler bana baktılar: şu yaşlı adama bak, ne yapıyor?

Belford'un peşine takıldım... şuradan yukarı, buradan aşağı. Amerikan Üniversitesi -bol çalılık, patikalar matikalar. Adımı gördüm bir afişte -HENRY CHINASKI, ŞİİR DİNLETİSİ...

Bu benim, diye geçirdim içimden. Bir kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi. Bir odaya itildim. Tıka basa doluydu. Küçük beyaz yüzler. Küçük beyaz hamurlar.

Bir iskemleye oturtular beni.

"Efendim," dedi televizyon kamerasının arkasındaki tip, "kolumu kaldırdığımda başlıyorsunuz."

Kusacağım, diye geçirdim içimden. Çantamda şiir kitabı aramaya başladım. Oyalanıyordum. Belford onlara kim olduğumu anlatmaya başladı... kuzeybatı Pasifik'te ne kadar eğlendiğimizi filan...

Adam kolunu kaldırdı.

Başladım: "Adım Chinaski. İlk şiirimin adı..."

Üç-dört şiir okuduktan sonra termosu asılmaya başladım. Gülüyorlardı. Neye güldükleri umurunda bile değildi. Termosu birkaç kez daha asıldım, rahatladım. Mola yok bu kez. Yan tarafta duran televizyon ekranına baktım, yarım saatten beri saçımın bir teli alnımın tam ortasından burnumun üstüne kıvrılmışken okuduğumu fark ettim. Bu beni eğlendirdi en azından; sonra saçımı geriye attım, okumaya devam ettim.

İşin üstesinden gelmişim anlaşılın. Alkış öbür yerdeki kadar olmasa da iyi sayılırdı. Ne önemi vardı? Yeter ki çıkayım buradan. Bazılarının elinde kitaplarım vardı, imzalatmaya geldiler.

Hıhımm, diye geçirdim içimden, kazın ayağı böyle demek.

Bunların dışında fazla bir şey olmadı. Yüz dolarım için bir makbuz imzaladım, Edebiyat Bölüm Başkanı ile tanıştım. Felaket seksi bir hatundu. Ona tecavüz edeceğim, diye geçirdim içimden. Daha sonra tepedeki dağ evine gelebileceğini söyledi -Belford'un arkadaşının dağ evi- ama şiirlerimi dinledikten sonra gelmedi tabii ki. Bitmişti. Köhne avluma ve deliliğe, ama benim bildiğim türden bir deliliğe dönüyordum. Belford beni havaalanına götürdü, bara oturduk. İçkileri ben ısmarlıyordum.

"Tuhaf," dedim, "aklımı kaçırıyor olmalıyım. Adımı duyup duruyorum."

Haklıydım. Piste vardığımızda uçağım havalanmak üzereydi. Geri döndüm, görüşmek için bir odaya soktular beni. Okul çocuğu gibi hissettim kendimi.

"Pekala," dedi masanın arkasındaki adam, "sizi bir sonraki uçağa bindireceğiz. Bu sefer kaçırmayın ama."

"Teşekkür ederim, efendim," dedim. O telefona bir seyler söylerken ben bara gidip içki söyledim.

"Sorun yok," dedim Belford'a, "bir sonraki uçaktayım."

Sonra uçağı sürekli kaçırabileceğim geldi aklıma. Ve her seferinde gidip o adamı görüyordum. O her seferinde biraz daha öfkeli, ben daha üzgün. Mümkündü. Belford gider, başkaları gelirdi. Benim için küçük bir fon başlatırlardı...

"Anne, babama ne oldu?"

"Los Angeles uçağına binmeye çalışırken Seattle havaalanının barında öldü."

İnanmayacaksınız ama, son anda yetiştim bir sonraki uçağa. Koltuğuma oturdum ve uçak hareket etti. Nedenini anlayamadım. Neden bu kadar zor oluyordu? Neyse, uçaktaydım. Şişemi açtım. Hostes beni enseledi. Kurallara aykırı. "Uçaktan indirilebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?" Kaptan pilot biraz önce 5.000 metreye tırmandığımızı duyurmuştu.

"Anne, babama ne oldu?"

"O bir şairdi."

"Şair nedir, anne?"

"Baban bilmediğini söylerdi. Hadi, ellerini yıka, yemek hazır."

"Bilmiyor muydu?"

"Evet, bilmiyordu. Hadi ama, yıka ellerini..."

BÜYÜK ZEN DÜĞÜNÜ

Arka koltuktayım. Romanya ekmeği, ciğer ezmesi, bira ve meşrubatların arasına sıkışmış; on yıl önce gömdüğüm babamın cenazesinden bu yana ilk kez bağladığım yeşil kravatımla. Bu kez bir Zen düğününde sağdıç olacağım. Hollis saatte yüz otuz basıyor, Ray'in iki metre uzunluğundaki sakalı yüzüme uçuşuyor.

Benim 62 model Comet arabamdayız ama ben kullanmıyorum -sigortam yok, hem iki kez alkollü araba kullanmaktan enselenmişim ve yine sarhoş olmak üzereyim. Hollis ile Roy iki senedir birlikte yaşıyorlar, geçimlerini Hollis sağlıyor. Arka koltukta oturmuş bira içiyorum. Roy bana Hollis'in aile fertlerini tek tek anlatıyor. Roy entelektüel palavra ile daha becerikli, ağzı laf yapıyor. Evlerinin duvarları ilginç fotoğraflarla kaplı.

Fotoğraflardan birinde Roy otuzbir çekerken boşalıyor. Roy tek başına çekmiş. Otomatik makine ile. İp bağlamış, tel filan. Teşkilat. Mükemmel pozu yakalayınca kadar altı kez patlatmak zorunda kaldığını iddia ediyor. Bir günlük çalışma. Duvarında asılı. Sütlü bir poz. Hollis otobandan çıkıyor. Gideceğimiz ev pek uzak değilmiş. Bazı zengin evlerinin bir kilometre uzunluğunda girişleri olur. Bununki pek uzun değildi: 300 metre. Arabadan iniyoruz. Tropik bahçeler. Dört-beş köpek. İri, kara, tüylü, salya sümük yaratıklar.

Sonu gelmeyen basamaklar. Bir türlü kapıya varamıyoruz -ve karşımızdaydı, zengin adam. Verandada durmuş elinde içkisi ile bize bakıyordu. "Hey, Harvey, orospu çocuğu" diye bağıyor Roy, "seni görmek ne kadar güzel!" Harvey hafifçe gülümsüyor. "Seni görmek de öyle, Roy." İri çoban köpeklerinden biri sol bacağımı çiğniyor.

"Köpeğini çağır Harvey, orospu çocuğu. Seni görmek çok güzel!" diye bağıyorum. "Aristo, kes artık!"

Aristo uzaklaşıyor, tam zamanında. Ve. Merdivenden bir çıkıyor bir iniyoruz, elimizde salamlar, tuzlanmış Macar kedibalıği, karides, ıstakoz. İstakoz kuyruğu. İncecik dogranış güvercin kıçı.

Arabada ne varsa içeri taşıdık. Oturup bir bira açtım. Tek kravatlı bendim. Tek düğün hediyesi getiren de. Hediyesi Aristo'nun çiğnediği sol bacağımla duvarın arasına sakladım. "Charles Bukowski..." Ayağa kalktım. "Charles Bukowski!" "Hıhım." Sonra: "Bu, Marty." "Merhaba, Marty." "Ve bu Elsie."

"Siz sarhoş olunca esyaları ve camları kırıp ellerinizi gerçekten parçalar mısınız?" diye sordu Elsie. "Hıhım."

"Böyle şeyler için biraz yaşlı değil misiniz?" "Elsie, kafamı bozma benim..." "Ve bu Tina." "Merhaba Tina."

Oturdum.

Adlar! İlk karımla iki buçuk yıl evli kaldık, bir gece misafirlerimiz geldi. Karıma; "Bu yarım-kıç Louie, bu saksofon kraliçesi Marie, bu topal Nick," dedim. Sonra gelenlere dönüp, "Bu karım... karım.. şey..." deyip durdum. Sonunda karıma dönüp "Neydi senin adın allahaşkına?" diye sormak zorunda kaldım.

"Barbara," dedi.

"Bu Barbara," dedim misafirlerime.

Zen Üstadı henüz. gelmemişti. Biraya devam ettim.

Başka insanlar da gelmişti. Merdivenden çıkıp duruyorlardı. Hollis'in akrabaları. Roy'un bir ailesi yoktu anlaşılın. Zavalli Roy. Ömründe bir gün bile çalışmamıştı. Bir bira daha aldım.

Çıkıyorlardı merdivenden: sahtekarlar, düzenbazlar, sakatlar, değişik yutturmaca alanlarında çalışan pazarlamacılar. Aile fertleri ve dostlar. Düzinelerce. Düğün hediyesi yok, kravat yok. Biraz daha gömüldüm köşeme.

Adamın biri bayağı kötü durumdaydı. Basamakları tırmanması yirmi beş dakika sürdü. Özel koltuk değnekleri yaptırmıştı kendine. Güçlü aletler, koltuk altları lastik takviyeli filan. Alüminyum ve lastik. Tahta yakışmaz bu yavruya. Olayı çözdüm: sulandırılmış uyusturucu ya da zamanında yapılmamış bir ödeme. Berberde sakal traşı olurken kırırvermişlerdi diz kapaklarını, yüzünde ıslak sıcak havlu ile otururken. Birkaç hayati yerini kıl payı ıskalamışlardı.

Başkaları vardı. Biri UCLA'da öğretim görevlisiydi. Bir diğeri San Pedro Körfezi'nden Çin balıkçı tekneleri ile uyusturucu sokuyordu. Yüzyılın en büyük katilleri ve tüccarları ile tanışıyordum. Ben, işsiz.

Sonra Harvey yukarı çıktı.

"Viskiye ne dersin, Bukowski?"

"Tabii Harvey, tabii."

Mutfığa girdik.

"Bu kravat da neyin nesi?"

"Pantolonumun fermuarı bozuk, şortum ise çok kısa, kravat çükümün üstündeki kılları örtüyor."

"Yaşayan en büyük öykü ustası sensin bence."

"Tabii, Harvey. Nerede viski?"

Harvey bana şişenin yerini gösterdi.

"Öykülerinden birinde bu markadan söz ettiğinden beri başka marka içmiyorum."

"Ama ben viskimi değiştirdim, Harvey. Daha iyisini buldum."

"Markası ne?"

"Hatırlıyorsam allah belami versin."

Yüksek bir su bardağı bulup yarısını viski yarısını su doldurdum.

"Sinirleri yatıştırır, biliyorsun," dedim.

"Tabii, Bukowski."

Bardağı diktim.

"Bir tane daha?"

"Tabii."

Bardağımı doldurup içeri girdim, köşeme çekildim. Herkes heyecanlandı birden. Zen Üstadı gelmişti!

Çok fiyakalı bir kıyafet giymisti Üstad, gözlerini kısarak bakıyordu. Ya da öyleydi gözleri. Zen Üstadı çok sakin görünüyordu. İçkimi dipleyip tazelemek için mutfığa gittim, tazeledim ve döndüm.

Altın saçlı bir çocuk girdi içeri. On birinde filan.

"Bukowski," dedi bana, "öykülerinden bazılarını okudum. Bugüne dek okuduğum en büyük yazar

sensin!"

Uzun sarı bukleler. İncecik bir vücut.

"Tamam yavrum, yeterince büyüdüğünde evleniriz. Senin paranla yaşarız. Ben yoruldu. Beni küçük hava delikleri olan camdan bir kafesin içine koyup herkese gösterirsin. Genç çocuklarla düşüp kalkmana izin veririm. Hatta sizi seyredirim."

"Bukowski! Saçlarım uzun olduğu için hemen kız olduğumu varsayıyorsun! Adım Paul! Tanışmıştık! Hatırlamıyor musun?"

Harvey, Paul'un babası, bana bakıyordu. Gözlerini gördüm. O anda o kadar da iyi bir yazar olmadığıma karar verdiğini gördüm. Kötü bir yazar olduğuma belki de. Kimse sonsuza dek saklanamaz.

Oğlan iyiydi ama: "Boşver, Bukowski," dedi, "hâlâ okuduğum en büyük yazarsın. Babam bazı öykülerini okumama izin verdi..."

Sonra elektrikler kesildi. Oğlan gevezeliği ile bunu hak etmişti...

Her yerde mum yanıyordu. Eline mumu alan yakıyordu.

"Allah kahretsin, sigorta atmış olmalı," dedim. "Sigortayı değiştirin."

Biri sigorta ile ilgisi olmadığını söyledi, başka bir şeydi, ben de içki koymak için mutfağa gittim. Harvey oradaydı, hay allah... "Harika bir oğlun var, Harvey. Oğlun Peter..." "Paul." "Afedersin. Incil adları karışıyor."

"Anlıyorum."

(Zenginler anlarlar, ama anladıkları şeyler için bir şey yapmazlar.) Harvey yeni bir şişe açtı. Kafka'dan söz ettik. Dos, Turgenev, Gogol. Kabız muhabbet, can sıkıcı.

Ortalık mumlardan geçilmiyordu. Zen Üstadı artık törene başlamak istiyordu. Roy bana iki yüzük vermişti. Yüzükleri yokladım. Oradaydılar. Herkes bizi bekliyordu. O kadar viskiden sonra Harvey'nin yere yığılacagını umuyordum. Ama boşuna bekliyordum. Benim içtiğim her bardağa karşılık iki bardak içmişti hergele ve hâlâ ayaktaydı. Pek sık olan bir şey değildir. On dakika süren mum yakma seansında şişenin yarısını devirmiştik. Mutfaktan çıktık. Yüzükleri Roy'a verdim. Roy günler önceden Zen Üstadı ile konuşmuş, benim ayyaşın teki olduğumu anlatmıştı -güvenilmez- umursamaz ya da saldırgan- dolayısıyla tören sırasında yüzükleri Bukowski'den isteme. Yüzükleri kaybedebilir, ya da kendini.

İşte oradaydım ve Üstat nihayet kara kitabının sayfalarını parmaklamaya başladı. Pek kalın değildi kitabı. Yüz elli sayfa kadar.

"Tören sırasında içki ve sigara içilmemesini talep ediyorum," dedi Zen.

İçkimi dipledim. Herkes içkisini dipliordu. Sonra minik ve boktan bir gülümseme belirdi Zen'in dudaklarında.

Hristiyan düğünlerini deneyimden biliyordum, maalesef. Zen töreninin Hristiyan töreninden pek farkı yoktu aslında, biraz daha tantanalıydı sadece. Bir süre sonra küçük çubuklar yakıldı. Bir kutu dolusu çubuğu vardı Zen'in -iki yüz, üç yüz tane. Çubuklar yakıldıktan sonra bir tanesi içi kum dolu kavanozun ortasına dikildi. O, Zen çubuğuydu. Sonra Zen Roy'a elindeki yanık çubuğu Zen çubuğunun yanına dikmesini söyledi. Hollis'e de diğer yanına dikmesini. Çubukları iyi yerleştirmediler ama. Zen Üstadı gülümseyerek uzandı, çubukları yeni bir derinliğe ve yüksekliğe düzeltti. Sonra kahverengi bir tespih çıkardı Zen. Tespihi Roy'a verdi.

"Şimdi mi?" diye sordu Roy.

Allah kahretsin. diye geçirdim içimden, Roy çok okuyan, her konuda bilgi sahibi bir insan, neden kendi düğün töreni hakkında bilgi edinmez?

Zen uzanıp Roy'un sağ elini Hollis'in sol elinin üstüne koydu, böylece tespih ikisinin de elini çevrelemişti.

"Kabul ediyor musun?"

"Ediyorum..."

(Bu muydu Zen?)

"Ve sen Hollis, kabul ediyor musun?"

"Ediyorum..."

Bu arada götün teki mum ışığında fotoğraf çekip duruyordu, yüzlerce. Canımı sıkmış, beni tedirgin etmişti. FBI olabilirdi.

Klik! Klik! Klik!

Hepimiz temizdik tabii ki. Ama tedbirsizlik söz konusuydu, sinir olmuştum. Sonra mum ışığında Zen Üstadının kulaklarını fark ettim. Mum ışığı kulaklarından geçiyordu, ince tuvalet kağıdından yapılmıştı sanki kulakları. Bir erkekte o güne dek gördüğüm en küçük kulaklara sahipti Zen. Buydu onu kutsal yapan! O kulaklara mutlaka sahip olmalıydım! Cüzdanıma koyar, erkek kedime verir ya da anı olarak saklardım. Kafamdan geçen bu düşüncelerin nedeninin viski olduğunu biliyordum elbette, ama bir yandan da bilmiyordum. Zen'in kulaklarından alıyordum gözlerimi. Başka konuşmalar yapıldı.

"...ve sen Roy, Hollis ile beraberliğin boyunca uyuşturucu kullanmayacağına söz veriyor musun?"

Roy duraksadı. Sonra tespihin içindeki eller kenetlendi: "Söz veriyorum, uyuşturucu kullanmayacağım," dedi Roy. Ve bitmişti. Zen doğrulup hafifçe gülümsedi.

Roy'un omuzuna dokundum: "Tebrikler."

Sonra eğildim, Hollis'in yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarından öptüm.

Herkes oturmuştu yine. Geri zekâlılar. Kimse kıpırdamıyor, mumlar bütün aptallıkları ile yanyyorlardı. Zen Üstadı'nın yanına gittim. Elini sıktım: "Teşekkürler. Töreni çok güzel yönettiniz."

Hoşuna gitti, kendimi daha iyi hissettim. Ama gangsterler bir uzak doğulunun elini sıkmayacak kadar aptal ve gururluydular. Roy'dan başka sadece bir kişi daha öpmüştü Hollis'i. Sadece bir kişi sıkılmıştı Zen Üstadı'nın elini. Yıldırım nikahi kıydırsalar da olurmuş. Boş bir aile kalabalığı!

Düğün bitmiş, ortalık daha da soğumuştü. Herkes birbirine bakıyordu. İnsan ırkını asla anlayamayacağım, ama birinin şarlatanı oynaması gerekiyordu. Yeşil kravatımı çıkarıp fırlattım.

"Hey! Orospu çocukları! Acıkmadınız mı?"

Masaya gidip peynir atıştırmaya başladım, birkaç kişi yerinden kalkıp bana katıldı. Yapacak başka şey yoktu. Onları orada bırakıp viski almak için mutfığa gittim.

Mutfakta kendime viski koyarken Zen'in, "Benim artık gitmem gerek," dediğini duydum.

"Aaa, gitmeyin..." diyen bir kadın sesi geldi son üç yılın en kapsamlı gangster kalabalığının içinden. O bile inandırıcı değildi. Ne işim vardı benim bunların arasında? O UCLA profesörüne ne demeliydi? Yok, hayır, UCLA profesörü aitti oraya. Bir günah keçisi gerekiyordu. Bağışlanmak.

Zen'in kapıdan çıktığını duyar duymaz içkimi dipleyip dışarı fırladım. Orospu çocuklarıyla dolu mum ışığı ile aydınlatılmış odada insanların arasından kşarak (hiç de kolay olmadı) kapıya ulaştım, açtım, kapattım ve... On beş basamak gerisindeydim Bay Zen'in. Kırk-elli basamak daha vardı. Onun her adımına iki adım sendeleyerek peşine düştüm.

"Hey! Üstadım!" diye bağırdım.

Zen arkasına döndü. "Evet, ihtiyar?"

İhtiyar?

Kıvrıla kıvrıla tropikal bahçeye inen merdivende durmuş birbirimize bakıyorduk. Daha samimi bir ilişki kurmanın zamanı gelmişti.

"Ya koduğum kulaklarını verirsin ya da kiyafetini -üstündeki neon ışıklı robu!"

"Delirmişsin sen ihtiyar!"

"Zen'de bu tür değersiz önyargılara yer olmadığını sanırdım. Beni hayal kırıklığına uğrattınız Üstat!"

Zen göğe bakıp avuçlarını bitişirdi. Kendimi basamaklardan aşağı bırakarak ona doğru uçtum, yere düşmek üzereyken bir yumruk salladım ama yönsüz bir devinimdim, ıskaladım. Zen beni yakalayıp düzeltti.

"Oğlum, oğlum..."

Çok yakındık. Bir direk çıkardım. İyi yakaladım onu bu sefer. Tısladı. Bir adım geri çekildi. Bir direk daha çıkardım, ıskaladım. Yarım metre solundan geçmişti. Cehennemden ithal bazı bitkilerin içine düştüm. Kalktım, üstüne yürüdüm yine. Ay ışığında pantolonumu gördüm -kan, mum ve kusmuk lekeleri.

"Sen de sonunda üstadını buldun orospu çocuğu," açıklamasında bulundum üstüne giderken. Bekledi. Yıllarca ayak işlerinde çalışmak tamamen öldürmemişti kaslarımı. Solumu midesine gömdüm, yüz on kilo destekli. Küçük bir nefes bıraktı Zen, bir kez daha gökyüzüne danıştıktan sonra Doğu dilinde bir şeyler mırıldandı ve bana küçük bir karate darbesi indirdi. Şefkatle. O anda bana Brezilya ormanlarının insan yiyen bitkileri gibi görünen saçma sapan Meksika kaktüslerinin arasına düştüm. İyice gevşedim ay ışığının altında, mor bir çiçek üstüme eğilip nefesimi kesmeye çalışıncaya kadar kaldım orada.

Allah kahretsin, Harvard Klasikleri için yüz elli yıl geçmesi gerekmişti. Seçim yoktu; yattığım yerden doğruldum, sürünerek basamakları çıkmaya başladım. Tepeye vardığımda kalktım, kapıyı açıp içeri girdim. Farkına varmadılar. Boktan muhabbetlerini sürdürüyorlardı. Köşeme yığıldım. Karate darbesi sol kaşımı yarmıştı. Mendilimi çıkardım.

"Lanet olsun! Bir içkiye ihtiyacım var!" diye bağırdım.

Harvey elinde içkiyle geldi. Sek viski. Diktim. İnsan vızıltısı nasıl bu kadar anlamsız olabiliyordu? Bana gelinin annesi olarak tanıştırılan kadının bacak açtığını fark ettim, fena değildi bacakları, naylon çorap, topuklular. Geri zekâli birini bile tahrik edebilirdi, ben sadece yarı-geriydim.

Ayağa kalkıp gelinin annesinin yanına gittim, eteğini kalçalarına kadar sıyırıp dizinden yukarı doğru öpmeye başladım. Mum ışığının yararı olmuştu. Her şeyin. Birden kendine geldi ve "Hey!" diye bağırdı, "ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kıçından bok çıkıncaya kadar düzerim seni! Ne dersin?"

İtti beni, sırtüstü yere serildim, debelenip ayağa kalkmaya çalıştım.

"Allahın cezası Amazon!" diye bağırdım.

Birkaç dakika sonra ancak kalkabildim. Biri güldü. Kendimi ayakta bulunca mutfağın yolunu tuttum yine. Bir içki koyup dipledim. Sonra bir tane daha koyup dışarı çıktım. Ordaydılar işte: Lanet akrabalar.

"Roy ya da Hollis, neden hediyenizi açmıyorsunuz?" diye sordum. Elli metre folyo kağıdına sarılıydı. Roy folyoyu açıp duruyordu. Nihayet bitirdi.

"Bir yastıkta kocayın!" diye bağırdım.

Herkes görmüştü hediyemi. Çıt çıkmıyordu.

İspanya'nın en iyi el işi sanatçılarından biri tarafından yapılmış küçük bir tabut. Alt kısmı pembemsi-kırmızı kaplama. Gerçek bir tabutun küçük bir kopyasıydı, ama bu sevgi ile yapılmıştı belki.

Roy öldürücü bir bakış attı bana. Tahtanın nasıl cilalanması gerektiğine dair talimat kağıdını tabutun içine atıp kapağını kapattı.

Kimse tek kelime etmemişti. Düğünün tek hediyesi hoş karşılanmamıştı. Ama çok geçmeden toparlanıp iki paralık sohbetlerine döndüler.

Susunmuşum. Küçük tabutumla gurur duymuştum oysa. Saatlerce hediye aramıştım. Aklımı kaçırmak üzereyken rafların birinde tek başına duran tabut dikkatimi çekmişti. Üstünde elimi gezdirmiş, ters çevirip içine bakmıştım. Fiyatı yüksek ama işçiliği mükemmeldi. Tahtası, minik menteselleri, herşeyi dört dörtlüktü. Karınca zehirine de ihtiyacım vardı. Karıncalar ön kapıma yuva yapmışlardı. Arka tarafta karınca zehiri bulmuş, tabutla birlikte kasaya götürmüştüm. Genç bir kız duruyordu kasada. Tabutu işaret ederek, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sormuştum.

"Ne?"

"Bir tabut."

Kapağını açıp ona içini göstermişim.

"Karıncalar beni delirtiyor. Ne yapacağım, biliyor musun?"

"Ne?"

"Karıncaları öldürüp bu tabutun içine koyacağım, sonra da gömeceğim."

Güldü. "Günüme renk kattın!"

Gençlere takılmak mümkün değil artık; tamamen üstün bir ırk. Hesabı ödeyip dışarı çıkmıştım. Aralarında en nazik olan Harvey'di, şu zengin olan. Nazik olabilecek kadar parası olduğu için belki de. Sonra Eski Çin üzerine okuduğum bir şeyi hatırladım:

"Zengin olmayı mi yeğlersin, sanatçı olmayı mı?"

"Zengin olmayı çünkü sanatçılar sürekli zenginlerin ön kapılarında bekliyorlar."

İçkimi içtim ve umursamadım artık. Birden herşey bitmişti. Arabamın arka koltuğundaydım. Holly direksiyondaydı ve Roy'un sakalı yüzüme uçuşuyordu yine. Elimdeki şişeye asıldım.

"Baksanıza, benim küçük tabutumu çöpe mi attınız? İkinizi de seviyorum, bunu biliyorsunuz! Benim küçük tabutumu neden çöpe attınız?"

"Bukowski! İşte tabutun!"

Roy tabutu gösterdi.

"Çok sevindim!"

"Geri almak ister misin?"

"Hayır! Hayır! Tek düğün hediyeniz! Saklayın! Lütfen!"

"Tamam."

Yolun kalan kısmı oldukça sessiz geçti. Oturduğum semtte park yeri bulmak güçtü. Evimden iki sokak ilerde bir yer buldular. Arabamı park edip anahtarı elime tutuşturdular. Sonra karşıya geçip kendi arabalarına doğru gittiler. Peşlerine takılıp evime doğru yürürken pantolonumun paçalarından birine basıp elimde Harvey'nin şişesi ile yere kapaklandım. Havada içgüdüsel olarak şişeyi düşündüm (anne ve bebek) başımı ve şişeyi yukarda tutup omuzlarımın üstüne düşmeye gayret ettim. Şişeyi kurtardım ama başım kaldırıma çarptı. İkisi de görmüştü düştüğümü. Sancıdan bayılmak üzereydim ama onlara seslenebildim:"Roy, Hollis! Beni kapıma kadar götürün lütfen, yaralandım!"

Bir an durup bana baktılar. Sonra arabalarına bindiler, çalıştırdılar, arkalarına yaslanıp uzaklastılar. Bir şey için cezalandırılıyordum. Tabut mu? Her neyse -arabamın kullanılması ya da şarlatanlığım ya da sağdıçlığım.. İşlerine yaramazdım artık. İnsanlık beni hep iğrendirmiştir. Onları özellikle iğrenç kılan akraba ilişkileri hastalığıydı, ki buna evlilik, güç değiş tokuşu ve yardımlaşma, mahalleniz, bölgeniz, şehriniz, ülkeniz, devletiniz, milletiniz de dahil. Hayvanca korku aptallığı ile vızıldayıp durdukları kurtuluş kovanında herkes birbirinin kışına yapışmıştı.

Herşey berraktı, yardımlarına muhtaç olduğumu bile bile beni terk ettiklerinde her şeyi kavramıştım. Beş dakika daha, diye geçirdim içimden, kimse bana bulaşmadan burada beş dakika daha yatabilsem kendimde kalkacak gücü bulacak, evime yürüyüp içeri girebileceğim. Kanunsuzların sonuncusuydum. Billy the Kid elime su dökemezdi. Beş dakika daha. İzin verin de inime varayım. Yaralarımı iyileştireyim. Beni bu tür toplantılara davet ettiklerinde onlara ne yapmaları gerektiğini söylerim bundan böyle. Beş dakika. Sadece beş dakika.

İki kadın yaklaştı. Dönüp bana baktılar.

"Aa, şuna bak! Nesi var?"

"Sarhoş."

"Hasta olmasın?"

"Değil, şişeye nasıl sarıldığına baksana. Bir bebeğe sarılır gibi."

Allah kahretsin! Bağırdım onlara:

"İkinizi de yalarım! Kuruyuncaya kadar emerim ikinizi de, kaltaklar!"

"Oooo!"

Oturdukları binaya doğru koştular. Cam kapıdan içeri girip kayboldular. Ve ben hâlâ yerden kalkamıyordum. Bir şeylerin sağdıç. Tek yapmam gereken evime ulaşmaktı -elli metre ilerde bir milyon ışık yılı kadar yakın. Kiralık bir kapıdan elli metre uzaktaydım. İki dakika daha yatsam kalkabilecektim. Her deneyişte biraz daha güçleniyordum. Eski bir ayyaş her zaman ayağa kalkar, yeter ki zaman tanıyın. Bir dakikam daha olsaydı kalkmıştım.

Ama gelmişlerdi. Dünyanın kaçık ailesinin iki ferdi. Yaptıklarını neden yaptıklarını sorgulamayan iki deli. Tepe ışığını açık bırakıp bir arabanın yanına yanaştılar. Arabadan indiler. Birinin elinde el feneri vardı.

"Bukowski," dedi elinde fener olan, "başımı belaya sokmadan duramıyorsun, değil mi?"

Adımı biliyordu, başka seferlerden.

"Bak," dedim, "tökezledim, hepsi bu. Başımı çarptım. Bilincimi asla yitirmem, tehlikeli değilim. Kapıma varmama yardımcı olur musunuz? İzin verin de yatağıma girip uyuyayım, her şeyi unutayım. Doğrusu da bu değil mi sizce?"

"İki kadın onlara tecavüz etmeye kalkıştığınızı ihbar etti, efendim."

"Beyler, iki kadına aynı anda tecavüz etmeyi aklımdan bile geçirmem."

Polislerden biri elindeki aptal feneri yüzüme tuttu. Ona müthiş bir üstünlük duygusu veriyordu.

"Özgürlüğüm elli metre ötede! Bunu anlayamıyor musunuz?"

"Kentın en büyük eğlencesi sensin, Bukowski. Bize daha iyi bir neden göstermen gerek."

"Durun, düşünüyüm -kaldırımında sere serpe yatarken gördüğünüz şey bir düğünün sonucu, bir Zen düğününün."

"Biri seninle evlenmek mi istedi?"

"Benimle değil göt..."

El fenerini iyice yüzüme yaklaştırdı.

"Kanunu korumakla görevli memurlara daha saygılı olmayı öğrenmelisin."

"Afedersiniz, bir an için unuttum."

Kan boynumdan aşağı inmiş, gömleğimin yakasından içeri sızıyordu. Çok yorgundum -herşeyden.

"Bukowski," dedi el fenerini yüzüme tutan, "neden başını belaya sokmadan duramıyorsun?"

"Kesin bu boktan muhabbeti," dedim, "karakola gidelim."

Kelepçeyi takıp beni arka koltuğa fırlattılar. Yabancıyı değilim. Yavaş sürüyorlardı, olası ve delice şeylerden söz ederek -ön balkonu genişletmek, belki bir havuz, anneanne için ilave bir oda. Spora gelince -gerçek erkekler bunlar- Dodgers'un şampiyonluk ümidi sürüyordu, ama işi zordu. Aileye dönüş -Dodgers kazanınca onlar da kazanıyordu. Bir adam aya ayak basınca onlar da basmış oluyorlardı. Ama açlıktan ölen biri onlardan üç kuruş istemesin -kimlik yok, .iktir git, bok kafalı. Sivil dolaştıkları zaman tabii ki. Bir polisten para isteyen bir aç görülmemiştir henüz. Hiç süpheniz olmasın.

Bir kez daha suçluların arasındaydım. Genç olanlar kendilerini neyin beklediğini bilmiyorlardı henüz. Anayasal haklardan filan söz ediyorlardı. Genç polisler, şehir kodeslerinde olsun, kasaba kodeslerinde olsun, eğitimlerini sarhoşlar üzerinde çalışarak tamamlarlar. Kendilerini böyle kanıtlarlar. Gözümün önünde birini asansöre bindirip bir yukarı bir aşağı çıkıp indiler, asansörden çıktıklarında adam tanınmaz haldeydi - insan hakları diye bağıırıyordu zenci asansöre bindirilmeden önce. Sonra beyazlardan biri anayasa diye bağırılmaya başladı, tuttıkları gibi öyle bir götürdüler ki yürüyemedi, ayakları yere değmemişti. Geri getirdiklerinde duvara yasladılar, zangır zangır titriyordu, vücudu kırmızı lekelerle kaplıydı. Bir türlü geçmiyordu titremesi.

Fotoğrafımı çektiler yine. Parmak izi, bir kez daha. Sonra ayyaşların koğuşuna götürdüler beni, kapıyı açtılar ve gerisi koğuştaki yüz elli kişinin arasında kendine bir yer bulmaktan ibaretti. Bir lağım çukuru. Kusmuk ve sidikti her yer. Hemşerilerimin arasında kendime bir yer buldum. Charles Bukowski'ydim. Santa Barbara'nın California Üniversitesi'nin kütüphanesinde kitaplarım vardı, profesörlerden biri benim bir dahi olduğumu düşünüyordu. Tahtaların üstüne uzandım. Genç bir ses duydum. Bir delikanlı.

"Bir çeyreğe borunuzu üflerim bayım!"

Bozuk paralarını, banknotlarını, kimliğini, anahtarlarını, çakını ve sigaralarını alıp sana bir depozit makbuzu veriyorlardı, ki ya kaybeder ya da çaldırırdın. Ama içerde sigara ve para hep olurdu.

"Üzgünüm evlat," dedim ona, "son kuruşuma kadar aldılar."

Dört saat sonra uyuyabildim. İşte. Bir Zen düğününe sağdıçlık yapmışım ve bahse girerim ki gelinle damat o gece düzüşmemislerdi bile. Bir başkası düzülmişti ama.

BULUSMA

Rampart durağında otobüsten inip Coronado'ya yürüdüm, yokuşu tırmanıp evimin önünde durdum. Kollarımı ısıtan güneşin altında uzunca bir süre durdum. Sonra anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım, üst kata çıkmaya başladım.

"Kim o?" diye sordu Madge.

Cevap vermedim. Ağır ağır çıkıyordum basamakları. Çok solgun ve takatsizdim.

"Kim o? Kim var orada?"

"Telaşlanma Madge, benim."

Merdivenin en üst basamağında durdum. Yeşil bir elbise vardı üzerinde, ipek, eski. Kanepede oturuyordu. Elinde bir bardak şarap, buzlu, öyle severdi.

"Canım!" diye üstüme atıldı. Sevinmiş görünüyordu, öptü beni.

"Ay, Harry, sen misin gerçekten?"

"Belki. Dayanabilirsem. Yatak odasında kimse var mı?"

"Saçmalama! İçki ister misin?"

"İçme, dediler bana. Haşlanmış tavuk, rafadan yumurta filan yemeliymişim. Liste verdiler."

"Orospu çocukları. Otur. Banyo yapmak ister misin? Bir şeyler ye."

"İstemem. Oturayım biraz."

Koltuğa çöktüm.

"Ne kadar para kaldı?" diye sordum.

"On beş dolar."

"Çok hızlı harcamissin."

"Şey..."

"Kira durumu ne?"

"İki hafta. İş bulamadım Harry."

"Biliyorum. Arabayı göremedim. Araba nerede?"

"Kötü haber. Birine ödünç verdim, önünü çarpmış. Sen dönmeden önce yaptırmak istedim. Köşedeki tamircide."

"Çalışıyor mu?"

"Evet, önünü düzeltsinler istedim."

"Önü çarpık olsun. Radyatörü ve farları zarar görmemişse öyle kullanırsın."

"Allahaşkına Harry! Dogru olanı yapmaya çalışıyordum!"

"Birazdan dönerim."

"Nereye gidiyorsun, Harry?"

"Arabaya bakacağım."

"Yarın bakarsın. İyi görünmüyorsun, Harry. Otur, konuşalım."

"Birazdan dönerim. Beni bilirsin. Yarım iş sevmem."

"Of, Harry!"

"On beş doları ver."

"Of ki ne of!"

"İkimizden birinin bu gemiyi batmaktan kurtarması gerek. Bu sen olmayacağına göre!"

"Her sabah yataktan kalkıp iş aradım. Yemin ederim. İş yok."

"On beş doları ver."

Madge çantasını alıp karıştırmaya başladı.

" Bu akşam için bir şişe şarap alacak kadar para bırak bana, bu şişe bitmek üzere. Dönüşünü kutlamak istiyorum."

"Biliyorum, Madge."

Çantasından bir önlük ile dört birlik çıkarıp uzattı. Çantayı elinden kapıp ters çevirdim. İçinde ne varsa yatağa saçıldı. Bozuk para, bir küçük şişe porto, bir birlik, bir de beşlik. Beşliğe uzandı ama ondan önce davrandım. Doğrulup tokatladım.

"Orospu çocuğu! Hiç değişmemişsin. Hâlâ pislik herifin tekisin." "Bu yüzden ölmedim zaten." "Bana bir daha vurursan giderim." "Sana vurmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun, güzelim." "Bana vurmak kolay, bir erkeğe vursana, vurmazsın değil mi?" "Ne ilgisi var şimdi?" Beşliği alıp aşağı indim.

Tamirci köşedeydi. İçeri girdiğimde Japon'un teki arabaya yeni taktığı ön kafese yaldız boya sürmekle mesguldü. Basına dikildim.

"Tanrım, gerçek bir Rembrandt olmuş bu," dedim.

"Sizin mi bayım?"

"Evet. Borcum ne?"

"Yetmiş beş dolar."

"Ne?"

"Yetmiş beş dolar. Bir bayan getirdi arabayı."

"Orospunun teki getirdi. Bana bak, araba yetmiş beş dolar etmezdi, hâlâ da etmez. Bu kafesi hurdacıdan beş dolara kaptın."

"Bakın bayım, bayan bana dedi ki..."

"Kim?"

"Şey, kadın dedi ki..."

"Kadının ne dediği beni ilgilendirmez. Hastaneden yeni çıktım. Bu parayı sana ancak taksit taksit ödeyebilirim. Şu anda işsizim ve arabaya ihtiyacım var. İş bulunca öderim. Bulamazsam ödeyemem. Bana güvenmiyorsan araba sende kalsın. Hemen gidip ruhsatını getiririm. Nerede oturduğumu biliyorsun."

"Şimdi ne verebilirsin?"

"Beş dolar??"

"Çok az."

"Sana söyledim! Hastaneden yeni çıktım. İş bulursam öderim, ya kabul edersin ya da araba sende"

kalır."

"Pekala," dedi, "sana güveniyorum. Beşliği ver."

"Bu beşlik için ne yapmak zorunda kaldığımı bir bilsen."

"Nasıl yani?"

"Boş ver."

O beşliği aldı, ben arabayı. Kontak anahtarını çevirdim, çalıştı. Yarım depo benzin bile vardı. Yağımı, suyunu dert etmedim. Tekrar araba kullanmak nasıl olacak diyerek biraz turladım. İyi oluyordu. Sonra içki dükkanının önüne çektim.

"Harry!" dedi pis önlüklü yaşlı adam.

"Oo, Harry!" dedi karısı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu ihtiyar.

"Arizona. Arazi işleri."

"Gördün mü, Sol," dedi kadın, "sana onun zeki biri olduğunu söylemiştim. Kafası çalışan adam kendini belli eder."

"Pekala," dedim, "iki altılık Miller istiyorum, hesabıma yazın."

"Bir dakika," dedi ihtiyar.

"Bir sorun mu var? Şimdiye kadar borcumu hep ödemedim mi? Canımı sıkmayın benim."

"Seninle bir sorunumuz yok, Harry. Sorun senin kadınla. On üç dolar yetmiş beş sentlik borç yaptı."

"On üç dolar yetmiş beş sentin lafi mı olur? Daha önce hesabı yirmi sekiz dolara çıkarıp ödemedim mi?"

"Evet, Harry, ama..."

"Ama ne? Alisverişimi başka yerden mi yapayım? Bu hesabı takayım mı? Allahın cezası iki altılık için değer mi?"

"Tamam, Harry, tamam," dedi ihtiyar.

"Güzel. Bir poşete koy. Bir paket Pall Mall ile iki Dutch Master ilave et."

"Pekala, Harry..."

Ve merdiveni çıkıyordum yine. Üst kata vardım.

"Ah, Harry, bira almışsın! İçme, Harry. Ölmeni istemiyorum, sevgilim!"

"Biliyorum, Madge. İstemezsin. Bu doktorların bir boktan anladıkları yok ama. Bir bira aç bana.

Yorgunum. Çok koşturdum. Allahın cezası hastaneden çikalı topu topu iki saat oldu."

Madge bir şişe bira ve bir bardak şarapla döndü. Ayagında topukluları vardı, bacak bacak üstüne atınca külotu görüldü. Sıkı hatundu. Yüzünü hesaba katmadan.

"Arabayı aldın mı?"

"Evet."

"O ufak tefek Japon iyi çocuk değil mi?"

"İyi olmak zorunda kaldı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tamam, tamam, iyi çocuk. Buraya getirdin mi onu?"

"Harry, başlama. Japon düzmem ben!"

Ayağa kalktı. Karnı hâlâ düzdü. Kalçaları, bacakları, kığı tam sevdiğim gibi. Ne kancık! Şişeyi bir dikişte yarılardım, ona doğru yürüdüm.

"Madge, bebeğim, senin için deli olduğumu biliyorsun. Adam öldürürüm senin için, biliyorsun değil mi?"

İyice yaklaşmıştım ona. Hafifçe gülümsedi. Bira şişesini fırlattım, elindeki şarap bardağını alıp diktim.

Haftalardan beri ilk kez kendimi iyi hissediyordum. Sokuldu bana. Kırmızı, vahşi dudaklarını yaladı. İki elimle sertçe ittim. Kanepeye yığıldı.

"Orospu! Goldbarth'da 13.75'lik hesap yaptın, değil mi?"

"Bilmiyorum."

Elbisesi kalçalarına kadar sıyrılmıştı.

"Orospu!"

"Orospu deme bana!"

"13.75!"

"Haberim yok!"

Üstüne çıktım, yüzünü kavrayıp dudaklarını öpmeye başladım. Göğüslerini, kalçalarını, bacaklarını okşadım. Ağlıyordu.

"Orospu...deme...bana. Orospu... deme. Seni sevdiğimi biliyorsun, Harry!"

"Parçalayacağım seni, yavrum!"

Güldü.

Onu kaldırıp yatak odasına taşıdım, yatağın üstüne fırlattım.

"Harry, hastaneden yeni çıktın!"

"İyi ya! İki haftalık sperm birikimimi sana nakledeceğim demektir"

"Ağzını bozma!"

".iktir!"

Yatağın üstüne sıçradım, üstümdekileri çıkardım.

Sonra külotunu indirdim. İçerdeydim, eskiden olduğu gibi.

Ağır ve yumuşak vurdum, sekiz-on kere. "O pis Japon'u düzdüğümü düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu,

"Pis olan herşeyi düzersin sen."

Kendini geriye çekip beni dışarı çıkardı.

"Ağzına sıçayım!" diye bağırdım.

"Seni seviyorum, Harry, böyle konuşarak beni üzüyorsun."

"Tamam, yavrum, o pis Japon'u düzmediğini biliyorum. Şaka ediyordum."

Madge bacaklarını açtı, içerdeydim yine.

"Oh! Erkeğim benim! Çok uzun zaman oldu!"

"Emin misin?"

"Bu da ne demek? Yine mesele mi çıkaracaksın?"

"Hayır, hayır! Seni seviyorum, güzelim."

Dudaklarından öptüm, alttan çalışmayı sürdürüyordum.

"Harry," dedi.

"Madge," dedim.

Haklıydı.

Çok uzun zaman olmuştu.

İhtiyara 13.75, iki altılık, sigara ve puro borcum vardı. Los Angeles Hastanesi'ne 225 dolar, o pis Japon'a da 70 dolar. Ayrıca gaz, elektrik ve su faturaları vardı ve birbirimize kenetlendik ve duvarlar üstümüze kapandı.

Ordaydık.

YARIK, KANT VE MUTLU BİR EV

Jack Hendley kulübe çıkan asansöre bindi, kulübe gitmiyordu aslında, asansörle yukarı çıkıyordu sadece. Yarış programı, gece. Programı emektar kır saçtan almıştı -40 sent, ilk sayfayı açtı -1800 metre, 2500 dolar sınıfı- at satın almak yeni bir araba satın almaktan daha ucuzdu.

Jack asansörden indi ve kapının yanındaki çöp tenekesine kustu, allahın cezası viski - geceleri onu öldürüyordu. Eddie kentten ayrılmadan ondan tüyo almamakla hata etmişti, ama iyi bir hafta olmuştu yine de, 600 dolarlık bir hafta, 1940 yılında New Orleans'da haftalığı 17 dolara çalıştığı günleri geride bırakmıştı. Ama bütün öğlesonrası kapışını çalan ufak tefek bir göt tarafından katledilmişti -iki saat boyunca kanepesinde oturup hayattan konuşmuştu. Ama hayat hakkında hiçbir şey bilmiyordu cüce, hayatı yaşama zahmetine bile katlanmamıştı, konuşmakla yetiniyordu.

Cüce, Jack'in biralarını içip sigarasından otlanmış, yarış bültenini çalışmasını engellemişti, önhazırlığını yapamamıştı onun yüzünden. Biri gelip beni rahatsız edecek olursa yumruğumu suratına yiyecek, e geçirdi içinden, izin verirsen yerler insanı bunlar, ben acımasız biri değilim, ama onlar acımasız, işin sırrı bu.

Jack bir sigara yaktı, öksürdü ve sigarayı fırlattı, tribünün ön tarafında etrafında kimselerin olmadığı bir yere oturdu, rahat bırakılırsa bahislerini hazırlayabilecekti. Ama -ölü köpekler her yerdeydiler-zamanlarını nasıl harcayacaklarını bilmeyen birileri onu bulurdu mutlaka, bilgisiz, programı bile yok; ortalıkta dolanıp sağı solu koklamaktan başka işleri yoktu bunların, saatler önceden gelirlerdi hipodroma, tribünler bomboşken, orada öylece oturlardı.

Kahve güzeldi, sıcak, soğuk ve temizdi hava. Sis bile yoktu. Kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Kalemını çıkarıp ilk koşu üstünde çalışmaya başladı, bütün öğlesonrasını katleden o cüceyi unutturdu belki de, çarmıha germişti Jack'i orospu çocuğu, ancak yetişecekti -ilk koşuya sadece bir saat kalmıştı, o zamana kadar bütün oyunlarını hazır etmeliydi, koşu aralarında yapamazdınız -kalabalığın baskısı vardı, ayrıca tabeladaki değişiklikleri izlemek zorundaydın.

İlk koşuyu üç aşağı beş yukarı hazırladı, güzel -başlamıştı en azından. Sonra duydu, bir ölü köpek. Jack yerine oturmak için aşağı inerken onun aşağıdaki otoparka baktığını görmüştü, "şu arabalara bak" oynamaktan sıkılmış olmalıydı ölü köpek. Jack'e doğru geliyordu, basamak basamak, palto giymiş orta yaşlı bir tip. Gözleri yok, titreşimi yok. Ölü et. Palto giymiş bir ölü köpek.

Ölü köpek ağır adımlarla ona doğru geliyordu, bir insan bir insana doğru, evet, kardeşlik, evet. Jack duydu onu. Bir basamak indi, durdu, sonra bir basamak daha indi.

Jack dönüp baktı orospu çocuğuna, ölü köpek öylece durdu paltosuyla. Yirmi beş metre mesafede tek bir allahın kulu yoktu ve köpek gelip onu koklamadan edememişti. Jack kalemını ceketinin cebine koydu, sonra köpek hemen arkasındaydı, eğilip Jack'in omuzunun üstünden programına baktı. Jack küfretti, programı katladı, kalktı ve on metre öteye, koridorun öte yanına oturdu.

Programını açıp işe koyuldu yine, bir yandan da hipodrom ahalisini düşünüyordu -devasa ve aptal bir hayvandan farkı yoktu, aç gözlü, yalnız, tehlikeli, kaba, sıkıcı, nefret dolu. Bencil ve bağımlı bir hayvan, ne yazık ki saatlerini öldürmek için seni de öldürmekten çekinmeyen milyarlarca insan vardı dünyada.

İkinci koşu yeni başlamıştı ki duydu, ona doğru gelen ağır adımlar, etrafına bakındı, gözlerine inanmadı, aynı köpek! Jack programı katlayıp ayağa kalktı.

"Ne istiyorsun benden kardeşim?" diye sordu köpeğe.

"Nasıl yani?"

"Yani, neden gelip omuzumun üstünden programıma bakıyorsun, kilometrelerce boşluk var burada, gelip yanıma oturmaya kalkıyorsun, nedir derdin?"

"Özgür bir ülkede yaşıyoruz, ben..."

"Özgür bir ülkede yaşamıyoruz -herseyin bir sahibi, herşeyin bir fiyatı var."

"Ama ben istediğim yere oturmakta özgürüm, ben de senin gibi giriş ücreti ödedim, sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Beni rahatsız etmediğin sürece istediğin yere oturursun elbette, kaba ve aptalca davranıyorsun, uzun lafın kısası, beni uyuz ediyorsun."

"Giriş ücretimi ödedim, ne yapacağımı senden öğrenecek değilim."

"Pekala, senin dediğin gibi olsun, beni yine yerimi değiştireceğim, kendime hakim olmak için elimden geleni yapıyorum, ama seni uyarıyorum, üçüncü kez yanıma gelersen.. yumruğu suratının ortasına yiyeceksin!"

Jack bir kez daha yerini değiştirdi ve köpeğin yeni bir kurban arayışı ile uzaklaştığını gördü, ama orospu çocuğu beynindeydi hâlâ, kalkıp bara gitti, bir sulu skoç söyledi.

Döndüğünde atlar ilk koşu için ısınmaya başlamışlardı bile. İlk koşuyu sıralamaya çalıştı ama ahali oradaydı artık, borazan sesli bir tip etrafındakilere 1945 yılından beri tek bir cumartesi bile yarış kaçırmadığını söylüyordu, sevimli sanıyordu kendini, bir gece sis bastırsın da gör bak nasıl yolluyorlar seni yalnız dolabında otuzbir çekmeye.

Çarmıhtayım, yapacak bir sey yok, diye geçirdi içinden, nazik olursan çarmıha gererler adamı, kanepesine oturup Mahler'den, Kant'tan ve yarıktan söz eden ve hiçbiri hakkında bir bok bilmeyen o cüce işte.

İlk koşuyu öylesine oynamaktan baska çaresi yoktu, iki dakika kalmıştı koşunun başlamasına, bir dakika, ikili oynayan kalabalığı yardı, "koşu başlamak üzere" anonsu geldi, orospu çocuğunun teki iki ayağına birden bastı, böğrüne bir dirsek yedi, yankesicinin teki sol göğsünü yokladı.

Fare-köpek kalabalığı. Serzeniş'e oynadı, lanet olsun, sabah sıralamasının favori atı. Standart oyun. Kafası dağılmaya başlamıştı bile. Kant ve yarık, köpekler.

Jack tribünün sonuna gitti, atlar start kulübelerine giriyorlardı, koşu başlamak üzereydi. Oturmak üzereydi ki bir köpek daha yanaştı, transdaymış ayaklarında, başka tarafa bakarak, ama ona doğru geliyordu, kaçış yoktu, atlar fırladığında dirseğini doğrultup adamın yumuşak karnına gömdü, adam inleyip iki metre geriye gitti.

Jack yerine oturduğunda Serzeniş ilk dönemeçte dört boy fark yapmıştı. Bobby Williams 1800 metrelik koşuyu çalmak niyetindeydi anlaşılın, ama at canlı görünmüyordu Jack'e. Hipodromda geçen 15 yıldan sonra Melerine bakıp atın zorlanıp zorlanmadığını şıp diye anlıyordu. Serzeniş zorlanıyordu -4 boy öndeydi ama dua ediyordu.

Düzlüğün başında 3 boya indi fark. Sonra Hobby'nin Rekuru ataga kalktı, işte zorlanmadan koşan bir at.

Serzeniş hapı yutmuştu, düzlüğün başında üç boy fark yetmezdi, lanet olsun, finişe otuz metre kala Hobby'nin Rekuru bir buçuk boy öndeydi. 2/7 ile akıllı bir ikinci seçim.

Jack 4 dolarlık ganyan kuponlarını yırttı. Kant ve yank, en iyisi eve gitmekti, parası cebinde kalırdı, bu gece o gecelerden biri değildi.

1200 metrelik ikinci koşu kolaydı, fazla kafa patlatmaya gerek kalmamıştı, ahali koşuya iç kulvarda başlayacağı ve jokeyi Joe O'Brien olduğu için Ambro Indigo'ya oynuyordu, diğer favori, Altın Dalga, dış kulvarda başlıyordu, 9 numara, jokeyi kendini henüz kanıtlamamış Don McIlmurray. Bütün koşular bu kadar kolay olmuş olsaydı on yıl önce kapağı Beverly Hills'e atmıştı bile. Ama yine de, ilk koşuyu kötü oynadığı için ve Kant ve yarık yüzünden 5 dolarlık ganyanla yetindi.

Pamuk Helva kazandırdığı toplam para yüzünden tabelada yükselmeye başladı, herkes Pamuk Helva'ya koşmaya başladı, sabahki sıralamada 20 iken 9'a kadar inmişti, kerizler sapılmıştı. Jack balık kokusu aldı, yoldan çekilmeye çalıştı, ama bir dev son sürat ona doğru geliyordu -iki metre boyunda vardı orospunun evladı- nereden çıkmıştı? daha önce hiç görmemişti.

Dev, pamuk helvasını istiyordu, gözü gişeden başka hiçbir şey görmüyordu, atlar starttaki yerlerini alıyorlardı, adam genç, uzun ve aptaldı, simendifer gibi geliyordu Jack'in üstüne. Jack eğilmek zorunda kaldı, çok geç. Dev şakağına bir dirsek çakıp onu üç metre fırlattı, kırmızı, mavi, sarı, lacivert ışıklar patladı havada.

"Hey, orospu çocuğu" diye bağırdı Jack adama, ama Dev ganyan gişesine yaslanmış kaybedeceği biletlerden alıyordu. Jack yerine döndü. Altın Dalga dönemeçten üç boy önde çıktı ve koşuyu rahat götürdü. 1/4 ile bulunmayacak at değildi. Jack sadece 5 dolar ganyan oynamış, 6 dolar 50 sent kâra geçmişti, bok temizlemekten iyidir.

3. 4. ve 5. koşuları kaybetti. 6. koşuda 1/6 ile Rüzgârın Kızı'nı yakaladı, 7.'de 5/8 ile Gece Uçuşu'na oynadı, son anda yırttı, hepsi hepsi 30 dolar öndeydi, içgüdülerle bu kadar oluyordu, sonra 8. koşuda 1/3 ile Arzu'ya 20 ganyan oynadı ve Arzu daha koşunun başında arzusuzdu. Geçmiş ola.

Bir sulu skoç daha. Bu şekilde, ön hazırlık yapmadan oynamak karanlık bir dolabın içinde bir deniz topunu düzmeye çalışmaktan farksızdı, eve git -ölmek arada sırada Acapulco'da soluklanarak biraz daha kolaydı.

Duvara dayalı koltuklarda oturan yavrulara baktı Jack, kulüpteki hatunlar hoş ve bakımlıydılar, güzel oluyordu onlara bakmak, ama onlar da ahalinin parasını almak için oradaydılar, kızların bacaklarının tadını çıkarmak için iki dakika izin verdi kendine, sonra tabelaya döndü, kalça ve bacak teması hissetti, biraz göğüs ve hafif bir parfüm kokusu.

"Şey, beyefendi, afedersiniz."

"Buyrun."

İyice yaşlandı Jack'e. Tek yapması gereken sihirli sözcüğü telaffuz etmektir ve kendine 50 dolarlık bir kaltak bulmuştu, ama 50 dolar edecek bir kaltağa rastlamamıştı henüz.

"Evet?" dedi Jack.

"3 numaralı at hangisi?"

"May Western."

"Kazanır mı sizce?"

"Bu atlara karşı hayır, bir dahaki sefere belki."

"İyi para bırakacak bir at bulmam lazım, kim iyi para bırakır sizce?"

"Sen," dedi Jack ve uzaklaştı.

Yarık, Kant ve mutlu bir ev. Hâlâ May Western'e oynuyorlardı ve Falçata giderek düşüyordu. Bin iki yüz metre, kısırak koşusu. Sadece 10.000 dolar değerinde ve daha önce yarış kazanmamışlar, atlar

insanlardan daha çok para kazanıyorlardı, ama harcamıyorlardı.

Tekerlekli sedye ile kır saçlı bir kadını götürdüler, üstüne battaniye sermişlerdi. Tabeladaki rakamlar değişti. Falçata biraz daha düşmüştü. May Western biraz çıkmıştı.

"Hey, bayım!"

Arkasında bir erkek sesi. Jack tabelaya yoğunlaşmıştı.

"Evet?"

"Bir çeyrek verir misin?"

Arkasına dönmedi Jack, elini cebine sokup bir çeyrek çıkardı, çeyreği avucuna yerleştirdi, elini arkaya götürdü, parmakların avucuna dalıp çeyreği alışını hissetti. Hiç bakmamıştı adama, tabela sıfırladı.

"Yarış başlamak üzere!"

Hasiktir. On dolarlık gişeye kosup 1/20 ile Serenat'a bir, 2/7 ile Cecilia'ya iki ganyan kuponu aldı. Ne yaptığını bilmiyordu, iş yapmanın belli bir yolu vardı; boğa güreşinin, sevişmenin, sahanda yumurta yapmanın, su ya da şarap içmenin, ve doğru yapmazsan boğuluyordun, öldürüyorlardı seni.

Cecilia koşunun liderliğini aldı ve ilk dönemece girdiler. Jack atın fulelerine baktı, bir ihtimal, henüz zorlanmıyordu, jokeyi de hayli yumuşaktı, programa baktı. Kimpam, sıralamada 12'inci, ahali onu tutmamıştı, jokeyi Joe O'Brien'dı ama Joe 1/9 ile aynı atın üstünden düşmüştü, hem de iki koşu önce.

Mükemmel bir tuzak. Lighthill kırbacı bastı, Cecilia vargücünü harcıyordu, Lighthill ya koşuyu çalacak ya da atı bogacaktı, bir ihtimal, son düzlüğe gelindiğinde 4 boy fark yapmıştı Lighthill. İşte o anda O'Brien öne eğilmiş ve Kimpam'ı uçurmuştu, lanet olsun, diye geçirdi içinden Jack, 1/25 üstelik, hadi Lighthill hasta etme beni. Bas kırbacı. 2/7 ile 20 ganyan 98 dolar eder. Geceyi kurtarabiliriz.

Cecilia'ya baktı, fuleleri bozulmuştu, yarık ve Kant ve Kimpam. Cecilia hızını kesti, O'Brien 1/25 veren Kimpam'ı ile rüzgâr gibi geçti yanından, bir yandan kamçılıyor bir yandan da konuşuyordu atla.

Sonra Serenat atak yaptı dış kulvardan, Ackerman 1/20 ile koşan Serenat'a kamçıyı basmış şansını deniyordu -20 kere on, iki yüz dolar eder. Serenat farkı bir boya indirdi, öyle göğüslediler potayı - O'Brien atını okşayarak, her kazandığında yaptığı gibi hafif gülümseyerek. Kimpam, kahverengi kısrağ, yaş 4, mensei İrlanda. İrlanda mı? ve O'Brien? Lanet olsun, inanılır gibi değildi, tımarhanelerin saçma sapan şapkalı kadınları kendilerine bir at bulmuşlardı sonunda.

İki dolarlık ganyan ve plase gişeleri emekli maaşları ile geçinen, çantalarında cep viskisi ile dolaşan kadınlardan geçilmiyordu. Jack merdivenden aşağı indi. Asansörler tıka basa doluydu, yankesicilere karşı tedbir olarak cüzdanını sol ön cebine koydu, sol arka cebini gecede 5-6 kez yoklardı, ama o güne kadar dişleri kırık bir tarak ile eski bir mendilden başka bir şey alamamışlardı ondan.

Arabasına bindi, trafiği izleyerek ve çamurluklara darbe almamayı başararak parktan çıktı, sıkı bir sis bastıracağı benzerdi, sorunla karşılaşmadan Kuzey'e vardı, ama evine iki sokak kala hoş bir şey gördü siste, genç, mini etek, otostopçu, aman allahım, frene asıldı, bacakları çok güzeldi ama durabildiğinde kızıdan yirmi metre uzaktaydı, arkada başka arabalar vardı, adam sende, geri dönecek hali yoktu.

Evinde ışık olup olmadığına baktı, kimse yoktu, güzel, eve girdi, oturdu, basparmağı ile ertesi günün Bülten'ini ortadan açtı, cep viskisini çıkardı, bir bira açtı ve işe koyuldu, beş dakika ancak

geçmişti ki telefon çaldı, başını kaldırdı, telefona parmak gösterdi, tekrar Bülten'e eğildi, profesyonel bahisçi iş başındaydı.

İki saat içinde bir altılık paket bira ile bir küçük viski içmişti ve yataktaydı, uyuyordu; ertesi günün tahminleri hazırlanmış, yüzünde hafif ve kendinden emin bir gülümseme, bir sürü farklı yolu vardı delirmenin.

GÜLE GÜLE WATSON

Hiç şansı kalmadığını hipodromda geçirilen kötü bir gün sonrasında eve geldiğinde anlar insan; çoraplar leş, cepte iki-üç buruşuk dolar, mucizenin asla gelmeyeceğinin bilincinde, ve en kötüsü, son koşuda keriz gibi onbir numaralı ata nasıl oynadığını düşünüp durursun, kazanamayacağını bile bile, 2/9 ile günün en büyük keriz tuzağı, yılların birikimini hiçe sayarak on dolarlık gişeye gitmiş ve kır saçlı gişeciye, "onbire iki ganyan!" demişsin ve gişeci sana yine "onbir mi?" diye sormuş yanlış bir ata her oynadığında yaptığı gibi.

Hangi atların kazanacağını bilmez ama hangi atların kesin kaybedeceğini iyi bilir ve başını sallayıp yirmiliği almış, sonra dışarı çıkıp o köpeğin sonuncu gelişini izlemek, hiçbir çaba göstermeksizin, beynin, "hay .mına koyayım, aklımı kaçırmış olmalıyım," derken o köpeğin haylaz haylaz gezinişini izlemek. Hipodroma yıllarını vermiş bir dostumla konuştum bu meseleyi, o da birçok kez aynı şeyi yapmış, buna "ölüm isteği" diyor, ki hayli bayat, esniyoruz artık bu saptamayı duyduğumuzda, ama tuhaf bir şekilde hâlâ geçerli bir yanı var. Koşular ilerledikçe insan sıkılıp oyunu olduğu gibi küpesten denize fırlatmak istiyor, kazanırken de kapılıyor insan bu hisse kaybederken de, sonra gelsin yanlış bahisler, ama bana kalırsa, daha ciddi bir sorun aslında baska bir yerde olma arzusu -bir koltuğa oturup Faulkner okumak ya da çocuğunuzun boya kalemleri ile resim yapmaktır istediğiniz, hipodrom bir iştir sonuçta, hem de hayli güç bir iş. Bu duyguya kapılmışsam ve formumdaysam hipodromu terkederim; bu duyguya kapılmışsam ve formumda degilsem yanlış atlara oynamaya başlarım, insanın idrak etmesi gereken bir diğer şey de ne olursa olsun kazanmanın zor olduğudur; kaybetmekse çok kolay. Büyük Amerikan Kaybedeni olmak iş değildir -herkes yapabilir; nerdeyse herkes yapıyor zaten.

Atların üstesinden gelmeyi başaran adam aklına koyduğu herşeyi yapabilir, hipodrom değildir onun yeri. Şövalesi ile Paris'te resim yapmalı ya da East Village'da avantgarde bir senfoni bestelemelidir. Ya da bir kadını mutlu etmelidir, ya da dağda bir mağarada bir başına yaşamalıdır.

Ama hipodroma gitmek insana kendini ve kalabalığı idrak etme olanağı tanır, günümüzde yazmayı beceremeyip Hemingway'e bok atmaya bayılan bir çok eleştirmen var, ve koca oğlan yazarlık kariyerinin ortasından sonuna kadar gerçekten kötü şeyler de yazdı, aklının civataları gevşiyordu, ama o haliyle bile diğerleri onun yanında edebi çişlerini yapmak için ellerini kaldırıp izin isteyen okul çocuklarından farksızdılar. Ernie'nin boğa güreşlerine neden gittiğini biliyorum -basit: yazmasına yardım ediyordu, tamirciydi Ernie: kağıt üstünde tamirat yapmayı seviyordu, boğa güreşleri onun için herşeyin resmedildiği bir tualdi. Dağları aşarken filinin kıcını tokatlayan Hanibal ya da ucuz bir otel odasında kadını döven bir ayyaş. Hem daktilonun başına geçtiğinde ayakta yazardı, silah gibi kullanırdı daktiloyu, boğa güreşleri herhangi bir şeye eklemiş herşeydi. Dolgun bir güneş gibi kafasındaydı herşey: yazdı.

Bana gelince, hipodrom bana çabucak nerede zayıf, nerede güçlü olduğumu söyler, ve o gün kendimi nasıl hissettiğimi ve ne kadar değiştiğimizi, sürekli değiştiğimizi, ve bunun ne kadar farkında olmadığımızı. Ve kalabalığın soyulması yüzyılın korku gösterisidir. Hepsi kaybeder, bakın onlara, bakabilirsiniz.

Hipodromda geçireceğiniz bir gün size üniversitede dört yılda öğreneceğinizden daha fazlasını öğretebilir, üniversitede Yaratıcı Yazı dersi veriyor olsaydım öğrencilerin haftada bir kez hipodroma gitmelerini ve her koşuya iki dolardan az olmamak kaydı ile oynamalarını dersin olmazsa olmaz koşullarından biri yapardım, plase oynamak yok. Plase oynayanlar aslında evde kalmak isteyip bunu

nasıl yapacaklarını bilmeyenlerdir.

Yaratıcı Yazı dersi verirken görebiliyorum kendimi, "Evet. Bayan Thompson nasıl gitti?" "18 dolar kaybettim." "son koşuda hangi ata oynadınız?" "Tek-Göz Jack'e."

"Kerizlenmişsiniz, Bayan Thompson, atın iki buçuk kiloluk handikapı vardı ve bu ahaliyi çeker, ama aynı zamanda koşulların izin verdiği ölçüde sınıf atlamak demektir, sınıf atlayan bir at ancak kağıt üzerinde şans yoksa kazanabilir. Tek-Göz Jack'in hız ortalaması da hayli yüksekti, ki ahaliyi çeken başka bir unsurdur, ancak hız ortalaması iki yüz metre üzerinden hesaplanmıştı, iki yüz metre üzerinden hesaplanan hız ortalaması koşunun tamamı üzerinden hesaplanan hız ortalamasından her zaman daha yüksektir, dahası, hesaplarınızı dikkatli yapsaydınız atın bir sprinter olduğunu görürdünüz. 1/3 ile sonuncu gelmesi sürpriz değil."

"Sizinki nasıl gitti." "Yüz kırk dolar içerdeyim." "Son koşuda kime oynadınız," "Tek-Göz Jack'e. Ders bitmiştir."

Alyanslarından ve televizyonun beyin-emici sterilize sanal varlığından önce, dünyayı köreltmek için binlerce floresan lamba üreten devasa bir fabrikanın paketleme servisinde çalışmışım, kütüphanelerin yararsız, şairlerin ise özenle yakınmayı seven boklar olduğunu bildiğimden barlardan ve dövüşlerden öğrenmeye çalışırdım.

Hey gidi günler, Olympic Arena'daki o unutulmaz geceler. İrlandalı ufak tefek bir sunucu vardı (Dan Tobey miydi adı?) ve kendine özgü bir tarzı vardı adamın, görmüş geçirmişti, ilk dövüşlerini çocukken nehir gemilerinde seyretmişti muhtemelen, o kadar eski değildiyse bile, Dempsey-Firpo garanti, bugün bile kabloya uzanıp mikrofonu yavaşça aşağı çekerken görebiliyorum onu, ve çoğumuz daha ilk dövüş başlamadan sarhoş olmuş olurduk, tatlı sarhoş ama, purolarımızı tütürüp hayatın hafifliğini hissederek ringe iki boksör çıkartmalarını beklerdik.

Acımasızca, ama böyleydi bu iş, bize yaptıkları da acımasızcaydı ve hâlâ hayattaydık, evet, çoğumuzun yanında bir kirli sarışın ya da boyalı kızıl. Benim bile. Jane'di adı, aramızda biri nakavt ile biten birçok on raundluk maç geçmişti; nakavt olan bendim, ama o daracık elbisenin içindeki iri ve sihirli kıçını çalkalayarak tuvaletten geri gelirken balkondaki bütün erkekler ayaklarını yere vurup ıslık çalmaya başladıklarında gururlanırdım, ve gerçekten iri ve sihirli bir kıçtı: bir erkeği soluksuz yere serip betondan gökyüzüne aşk sözcükleri haykırtabilecek kıçlardan, sonra gelip yanıma oturur, ben de cep viskisini bir kornet gibi diktikten sonra ona geçirirdim, bir firt aldıktan sonra iade ederdi, balkondaki abazanlarla ilgili olarak söylenmeye baslardım: "otuzbirci pezevenkler. öldüreceğim orospu çocuklarını!" Sonra programa bakar, "İlk dövüşün favorisi kim sence?" diye sorardı.

İyi seçerdim boksörlerimi -yüzde doksan gibi- ama görmeliydim onları önce. Fazla hareket etmeyen, dövüşmek istemiyormuş gibi duranı seçerdim hep, ve boksörlerden biri gongdan önce ıstavroz çıkarmış ve diğeri çıkarmamışsa adamını bulmuşsun -ıstavroz çıkarmayanı seçerdim, zaten ikisi birlikte gelirdi genellikle, olduğu yerde gölge boks yapan ıstavroz çıkaran, dayağı yiyen boksör olurdu.

O günlerde çok fazla danışıklı dövüş olmazdı, olunca da bugün olduğu gibi ağır siklette olurdu, ama o günlerde tepkimizi gösterirdik -ringi parçalar, salonu ateşe verir, koltukları kırardık, onlara pahalıya patladığı için şikeye fazla cesaret edemezlerdi. Hollywood Legion'da şikeli dövüş çok olurdu, biz oraya gitmezdik. Hollywood'lu çocuklar bile asil dövüşlerin Olympic'te olduğunu bilirlerdi. Raft gelirdi, ve başkaları, ön koltuklara kurulan film yıldızları, balkondaki çocuklar çıldırır, boksörler boksör gibi dövüsürler, salona mavi puro dumani çökerdi ve nasıl bağırdık, hadi koçum hadi aslanım, para fırlatıp viskimizi içerdik ve bittikten sonra eve dönüş ve aşk yatağında o

sihirli deliğe girmek vardı, deliğe vurur vurur, sarhoş bir melek gibi uyurdun, halk kütüphanesini kim ne yapsın? Ezra'yı kim ne yapsın? T.S'i? E.E'yi? D.H'i? H.D'yi? Elliot'lari? Sitwell'leri?

Enrique Balanosu ilk gördüğüm geceyi asla unutamam, o şiralar favori boksörüm genç bir zenciydi, ringe küçük beyaz bir kuzu ile çıkar, dövüşten önce kuzuya sarılırdı, hayli bayağı bir numaraydı elbette ama sağlam ve iyi bir boksördü, sağlam ve iyi bir boksör hosgörüyü hakeder, değil mi?

Neyse, kahramanımdı, adı da Watson Jones ya da onun gibi bir şeydi. Klas ve havalı bir boksördü Watson -çabuk, seri seri seri, ve o aparküt, ve seviyordu işini, ama, bir gece, adı sanı duyulmamış genç Balanos'u çıkardı biri karşısına, ne yaptığını biliyordu Balanos, önce Watson'ı hiç acele etmeksizin güzelce yordu, dövüşün sonuna doğru da sazı eline alıp evire çevire dövdü kahramanımı, inanmamıştım, yanlış hatırlamıyorsam Watson nakavt olmuştü, berbat bir geceydi benim için anlayacağımız, elimde viski asla gerçekleşmeyecek zafer çağrıları haykırıp durmuştüm. Başka türlüydü Balanos -kolları iki yılandan farksızdı, hareket etmiyordu- kötücül bir örümcek gibi çıkarıyordu yumruklarını, sürekli hedefteydi, işini görüyordu. O gece Balanos'u ancak mükemmel bir boksörün yenebileceğini anladım; Watson kuzusunu alıp evine gidebilirdi.

;Üstün boksörün kazandığını ancak gecenin ilerleyen saatlerinde, viski içime deniz gibi aktıktan, karşıma oturmuş bacaklarını sergileyen kadınıma küfürler yağdırdıktan sonra kabul edebilmişim.

"Balanos bacakları çok güçlü, düşünmüyor, sadece tepki veriyor, düşünmemek daha iyidir, bu gece beden ruhu yendi, genellikle yener zaten, güle güle Watson, güle güle Central Avenue, buraya kadarmış."

Bardağımı duvara fırlatıp kadınıma kavradım, yaralıydım, harikuladeydi, yatağa girdik, açık pencereden içeri hafif bir yağmur yağıyordu, bıraktık yağsın üstümüze, öyle güzeldi ki iki kez seviştik, sonra yüzlerimiz pencere tarafında uyuduk, sabaha kadar yağmur yağdı üstümüze, sabah uyanığımızda çarşafklar ıslaktı, ikimiz de hapşırıp gülererek kalktık yataktan, "Tanrım! Tanrım!" matraktı ve zavallı Watson bir yerlerde yatıyordu, yüzü şiş ve mor, Ebedi Gerçekle yüzyüze, önce 6 raundluklar, sonra 4, sonra da fabrikalar, üç kuruş için günde 8-10 saatin katlı, hiçbir ilerleme kaydetmeden, Ölüm Baba'yı bekleyerek, beynin ve ruhun parçalanarak, hapşırıyorduk, "Tanrım! Tanrım!" matraktı ve kadınıma "her yerin morarmış, tepeden tırnağa morsun, aynaya bak," dedi ve donuyordum ve ölüyordum ve aynanın karşısında durdum ve mordum! Ne saçma! Gülmeye başladım, o kadar katıla katıla gülüyordum ki halıya yuvarlandım ve kadınıma üstüme kapandı ve güldük güldük güldük, aklımızı kaçırdığımızdan endişe duyuncaya kadar güldük,

Sonra kalktık, giyindik, saçımı taradım, dişlerimi fırçaladım, yemek yiyemeyecek kadar hasta hissediyordum kendimi, öğürmüştüm dişlerimi fırçalarken, sonra dışarı çıktım ve floresan fabrikasının yolunu tuttum, bir tek güneş iyiydi, ama yetinmeyi bilmeli insan.

ŞAİRİN DAĞ EVİ

Delilikle ilgileniyorsanız, sizinki ya da benimki, izninizle size benimkinden biraz söz edeyim. Arizona Üniversitesi'nde şairin dağ evinde kaldım; ama kabul gören biri olduğum için değil, yaz aylarında Tuscon'a gitmeyi ancak benim gibi katıksız bir salak kabul ettiği için. Orada kaldığım süre içinde sıcaklık ortalaması 45 derece civarındaydı ve bira içmekten başka yapacak bir şey yoktu, şiir dinletisi vermediğimi duyurmuş bir şairim, ayrıca sarhoş olunca ahmaklaşan bir insanım, ayıkken ise söyleyecek sözüm yoktur, bu yüzden dağ evinin kapısının çalındığı söylenemez, şikayetçi değildim, ne var ki arada sırada temizliğe gelen ve çok çok çok biçimli bir vücuda sahip zenci bir temizlikçiden bahsedilmişti, sessizce ona tecavüz etme planları yapıyordum, ama o da benim şöhretimi duymuş olmalı ki, gelmedi, ne yapayım, küvetimi kendim temizledim, üstünde siyah boya ile ARIZONA ÜNİVERSİTESİ yazan çöp bidonuna boş şişelerimi kendim attım, her sabah on bir sularında şişeleri attıktan sonra çöp bidonunun üstüne kusuyordum genellikle, ondan sonra sabah biramı içer, serinleyip kendime gelmek için yatağa girerdim, yoktu yapacak başka bir şey. Günde (ve gecede) 4 ya da 5 altılık paket tüketiyordum.

Neyse, havalandırma fena sayılmazdı, tam hayalarım serinlemeye, midem toparlanmaya, hâlâ zenci temizlikçiyi düşünen kamışım sertleşmeye, sıçtığım helaya sıçan, yattığım yatakta yatan Creeley ve benzerleri yüzünden ruhum bulanmaya başlarken telefon çalardı, büyük editör - "Bukowski?"

"Evet. Evet. Sanıyorum."

"Kahvaltı ister misin?"

"Ne ister miyim?"

"Kahvaltı."

"Doğru duymuşum.

"Karımla birlikteyim, sana çok yakınız, kampüsün kafeteryasında buluşmaya ne dersin?"

"Kampüsün kafeteryasında mı?"

"Evet, orada olacağız, bütün yapacağın karayolunun ters istikametinde yürüyüp her karşına çıkana 'Kampüsün kafeteryası ne tarafta?' diye sormak, her karşına çıkana 'Kampüsün kafeteryası nerede?' diye sor..."

"Offf, tanrım..."

"Ne var? Bütün yapacağın her karşına çıkana 'Kampüsün kafeteryası nerede?' diye sormak, birlikte kahvaltı ederiz."

"Erteleyelim, ne olur. Bu sabah olmaz."

"Pekala, Buk. Sadece bu kadar yakınken-"

"Anlıyorum, sağol."

Sonra üç ya da dört bira içer, banyo yapar, evdeki şiir kitaplarından birkaçını okur ve kötü bulurdum doğal olarak, uyutuyorlardı beni: Pound, Olson, Creeley, Shapiro, yüzlerce kitap ve dergi vardı ortalıkta, ama benim kitaplarımdan bir tane bile yoktu, enazından o dağ evinde, tamamen ölü bir yerdi anlayacağınız, uyandığımda bir bira daha içer ve kırk beş derece sıcaklıkta büyük editörün 8-10 blok ötedeki evine yürürdüm, genellikle yolda bir içki dükkanına girip iki altılık bira satın alırdım, onlar içmiyorlardı, yaşlanıyorlardı, binbir çeşit sağlık sorunları vardı, üzücüydü, onlar için de benim için de. Ama 81 yaşındaki baba içtiğim her biraya bira ile karşılık veriyordu, sevmiştik birbirimizi.

Bir plak kaydı için bulunuyordum orada, ama o işten sorumlu Arizona profesörü benim kente geleceğimi öğrenince ülser şikayeti ile St Mary Hastanesi'ne yatmıştı, taburcu olacağı gün çakır keyiftim, bizzat aradım onu; iki gün daha tuttular hastanede. 81 yaşında bir adamla içki içip bir şeylerin gerçekleşmesini beklemekten başka yapacak, şey yoktu: temizlikçi kadın, yangın, dünyanın sonu. Büyük editörle tartıştım, arka odaya gidip baba ile televizyonda mini etekli kadınların dans ettikleri bir program seyrettim. Benimki kalkmıştı. Baba'yı bilmiyorum.

Ama bir gece kendimi kentin öbür tarafında buldum, uzun boylu, gür sakallı, yapılı bir tiple. Archer, ya da Archnip, ya da öyle bir şeydi adı. İçtik ve içtik ve içtik ve paket paket sigara tükettik - Chesterfield, her konuda işkembeden atıp duruyorduk, sonra gür sakallı, yapılı adamın başı masanın üstüne yığıldı ve ben karısının bacaklarını ellemeye başladım, mücade etti. mücade etti. İncecik beyaz kıllar vardı bacaklarında -bir dakika! karısı 25 yaşlarındaydı!- yani elektrik ışığının altında beyaz gibi görünüyorlardı o uzun bacaklarda, ve bana, aslında seni arzulamıyorum ama bir şeyler hazır edebilirsen bana sahip olabilirsin, deyip duruyordu, bu da çoğunun söylediğinden fazlaydı, ve bacaklarını elleyip bir şeyler hazır etmeye çalışıyordum ama Chesterfield'ler ve içki beni bitirdiği için ona benimle Los Angeles'a gelebileceğini, çalışıp bana bakabileceğini söylemekten başka bir şey gelmedi elimden, ilgilenmedi, her nedense, kocası ile Hukuk, Tarih, Seks, Şiir, Roman ve Tıp üstüne yaptığım bütün o konuşmalar boşa gitmişti... Kocasını bir bara götürüp üst üste üç sek skoç bile içirtmiştim. Kadının bana bütün söylediği Los Angeles'a gitmek isteyebileceğiydi, sonunda herşeyi unutmasını söyledim, o barda kalmamakla hata etmişim, kızın teki duvardan çıkıp barın üstünde dans etmişti; kırmızı saten külotunu yüzüme sallayıp durmuştu, komünist komplosu muhtemelen, başka ne olabilir?

Ertesi gün daha kısa boylu ve daha seyrek sakallı bir tıp arabası ile beni geri getirdi, bir Chesterfield ikram etti. "Ne iş yaparsın, birader," diye sordum ona, "yüzünde bir kariş sakal var, ne iş yaparsın?"

"Resim," dedi.

Dağ evine vardığımızda biraları açtım ve resim konusunda aydınlattım çocuğu, ben de resim yaparım, bir resmin iyi olup olmadığını anlamak için kullandığım gizli formülü anlattım ona. Resimle yazmak arasındaki farkı da; resmin yazıdan farklı olarak sizin için neler yaptığını, o fazla konuşmadı, birkaç bira içtikten sonra gitmeye karar verdi.

"Beni getirdiğin için çok teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil," dedi.

Büyük editör arayıp beni kahvaltıya davet ettiğinde ona bir kez daha hayır demek zorunda kaldım, ama beni eve getiren adamdan da bahsettim.

"İyi biri," dedim, "iyi çocuk."

"Adı ne dedin?"

Tekrarladım adını.

"Ha, o mu, Arizona Üniversitesi'nde resim dersi veriyor, profesör."

Hay allah.

Küçük radyoda senfoni programları yoktu, öbür müzikleri dinledim, biraları dikip öbür müzikleri dinledim, çılgınlık: San Francisco'ya gelersen çiçek tak saçına, hey hey, bugünü yaşa; falan filan, ve frekanslardan birinde bir tür yarışma ya da ona benzer lanet bir şey vardı -doğum tarihinizi söylemenizi istiyorlardı.

"Ağustos," dedim. "Kasımda doğmuş olsaydınız, kazanacaktınız," dedi kadın sunucu bana, "üzgünüm, efendim, kaybettiniz," "yok ya?" dedim, "yok ya?" sunucu kapattı, önce doğduğunuz ayın çaldıkları parçaya uyması gerekiyordu, ondan sonra doğum gününüzü deniyordunuz, 7'si, 19'u filan, ikisini de tutturmuşsanız yol ve motel masrafları dahil Los Angeles'a bedava seyahat kazanıyordunuz, "sahtekar orospu çocukları," dedim kendi kendime, "işlerine geldiği gibi uyduruyorlar," buzdolabına gittim, "hava sıcaklığı 47 derece," dedi sunucu.

Kentte son günümdü, temizlikçi kadın gelmemişti, bavulumu yapmaya başladım, büyük editör otobüs tarifelerini anlatmıştı bana. Bütün yapacağım üç blok kuzeye yürüyüp batı istikametine giden otobüse binmek ve Elm durağında inmekti. Otobüs durağına erken varırsan orada bekleme, alışveriş merkezine girip bekle, bir kola iç.

Neyse, çantamı alıp 47 derece sıcaklıkta otobüs durağına yürüdüm, lanet otobüs görünürde yoktu, bir küfür salladım, hızlı hızlı batı istikametinde yürümeye başladım. Niagara şelalesi gibi akıyordu ter üstümden, bavulumu bir elden ötekine geçirdim, kaldığım yerden gara bir taksi tutabilirdim ama büyük editör bana bazı kitaplar vermek istiyordu, ölüm elindeki haç. Kitapları bavula koymam gerekiyordu, kimsenin arabası yoktu, editörün evine varıp bir bira açmamla hastaneden yeni taburcu olmuş profesörün arabası ile gelmesi bir oldu, kentten ayrılacağımdan emin olmak istiyordu anlaşılın, içeri girdi.

"Biraz önce dağ evine uğradım," dedi.

"Buk'u kıl payı ile kaçırmışsın," dedi editör, "Buk her zaman kendine bir kafes inşa eder. Kampusun kafeteryasında yemek yemez, otobüs gecikirse alışveriş merkezinde beklemesini söyledim, ne yaptı, biliyor musun? Bu sıcakta bavulu ile buraya kadar yürüdü."

"Lanet olsun, anlamıyor musun?" dedim editöre, "alışveriş merkezlerini sevmiyorum! Alışveriş merkezlerinde olmaktan hoşlanmam! Orada oturup mermer fiskiyeyi seyredersen, bir karınca geçer, ya da bir tür böcek can çekismektedir önünde, bir kanadı hareketli diğeri hareketsiz, yabancısıdır. İki-üç kişi sana buz gibi bakar, sonra garson gelir nihayet, kirli külotunu bile koklatmaz sana, ama kazulet karının tekidir ve bunun farkında bile değildir, istemeye istemeye siparişini alır. Bir kola, sıcak ve bükülmüş bir kağıt bardakta getirir kolayı, canın kola filan çekmiyordur aslında, içersin, böcek hâlâ can çekismektedir, otobüs hâlâ gelmemiştir, mermer fiskiye toz kaplıdır, herşey yapaydır, anlıyor musun? Tezgaha gidip bir paket sigara almak istesen biri gelene kadar beş dakika geçer, oradan çıktığında dokuz kez tecavüze uğramış gibi hissedersin kendini."

"Alışveriş merkezleri o kadar da kötü değildir, Buk," dedi editör.

"Tabii," dedim, "'savaş o kadar da kötü bir şey değildir,' diyen birini de tanıyorum, ama tanrı aşkına, evhamlarım ve önyargılarım var ve onlardan yola çıkmak zorundayım, çünkü kerteriz alabileceğim başka bir şey yok. Alışveriş merkezlerinden hoşlanmam, kampüs kafeteryalarından hoşlanmam, midilli atlarından hoşlanmam, Disneyland'den, motosikletli polislerden ve yoğurttan hoşlanmam, Beatles ve Charley Chaplin'den hoşlanmam, Bobby Kennedy'nin alınına düşen manik-depresif saç tutamından da hoşlanmıyorum... Tanrım, tanrım," profesöre döndüm "bu adam on yıldan beri kitaplarımı basıyor, binlerce şiirimi bastı ve kim olduğumu bile bilmiyor!"

Profesör güldü, ki bir şeydi.

Tren iki saat gecikmeliydi, profesör bizi tepedeki evine konuk etti. Büyük cam pencereden lanet kent görünüyordu, aynı filmlerdeki gibi. Ama intikamımı aldım büyük editörden, profesörün karısı piyanoya oturup biraz Verdi zırladı, büyük editör acı çekiyordu nihayet. Kendi alışveriş merkezimde kıstırmıştım onu. Profesörün karısını alkışlayıp bir tane daha çalıp söylemesi için pohpohladım. O

kadar da kötü değildi aslında, yeterince güçlüydü ama kendini vermiyordu -varyasyon tonalitesi olmaksızın kesintisiz güç. Bir tane daha çalmaya ikna etmeye çalıştım, ama benden başka ısrar eden olmadığı için bir hanımefendiye yakışır şekilde çekildi.

Yağmur altında beni gara götürdüklerinde ceplerim küçük şişelerle doluydu -şeftali konyağı, filan, bavulumu teslim ettim ve onları orada bıraktım, bir kamyonun üstüne oturup şeftali konyağını yudumladım.

İnsanın üstüne düşer düşmez kuruyan sıcak bir yağmurdu; ter gibi. Oturup Los Angeles trenini bekledim, dünyadaki tek kent. Demek istediğim, bütün diğer kentlerden daha bok bir kentti ve bu onu matrak kılıyordu, benim kentimdi. Benim şeftali konyağım, seviyordum neredeyse, ve tren gara girdi, kalkıp vagonumu arayarak yürümeye başladım, vagon numaram 110'du. Yoktu 110. Daha sonra 110'un 42 olduğu anlaşıldı. Kizilderililer, Meksikalılar, kaçıklar ve üç kagitçılarla birlikte trene bindim, kızı cennetin dibini çağrıştıran mavi elbiseli bir kız vardı, kafayı yemişti, küçük bir bebeği vardı, onunla çocuğuymuş gibi konuşuyordu, "ona sahip olabilirsin, ihtiyar, yeter ki dene," diye geçirdim içimden, ama onu mutsuz etmekle kalacaksın, canı cehenneme, dikizlemekle yetin daha iyi. Yana dönüp ayışığı ile aydınlanmış tren penceresinde o nefis bacakları seyrettim. Los Angeles bana doğru geliyordu. Meksikalılar ve Kizilderililer horluyorlardı. Ayışığı ile aydınlanmış o bacaklara baktım ve kızın bebekle konuşmasını dinledim, büyük editör benden ne yapmamı beklerdi acaba? Hem o olsa ne yapardı? Dos Passos? Tom Wolfe? Creeley? Ezra? Ayışığının aydınlattığı bacaklar anlamını yitirmeye başladı, öbür yanıma dönüp mor dağlara baktım, orada da bir yarık vardı belki, ve Los Angeles geliyordu, yarık dolu. Ve şairin dağ evinde Bukowski yoktu artık ve onu görebiliyordum, zenci temizlikçiyi, eğiliyor, kaldırıyor, eğiliyor, terliyor, radyoyu dinliyordu -San Francisco'ya gelersen çiçek takmayı unutma saçına- ve o zenci temizlikçinin aşkı kabarmıştı ve kimse yoktu ortalıkta, ve elimi cebime sokup küçük şişelerden birini daha açtım, birşey birşey, ve emzik emer gibi emdim şişemi ve Los Angeles geldi, canı cehenneme.

APTAL ISALAR

Üç adam ham lastiği makineye yüklüyor, makine lastiği istenilen ölçülerde kesip biçiyordu; ısıtıyor, kesiyor ve sıçırıyordu: bisiklet pedalları, duş boneleri, sıcak su şişeleri... Dikkatli olmak zorundaydın lastiği makineye yüklerken, kolunu kaptırman işten bile değildi, son üç yılda iki işçinin başına gelmişti: Durbin ve Peterson. Durbin'in maaşını kesmemişlerdi -gömleğinin bir kolu sarkmış iskemlede otururdu bütün gün.

Peterson'a ise bir süpürge ile bir faraş vermişlerdi; tuvaletleri temizliyor, çöpü boşaltıyor, tuvalet kağıtlarını asıyordu. Herkes Peterson'un bütün bu işleri tek kolla ne kadar iyi yaptığını konuşuyordu.

Sekiz saatlik vardiya bitmek üzereydi. Dan Skorski lastiği makineye yükleyenlerden biriydi, akşamdan kalmaydı, çok zor geçmişti sekiz saat. Dakikalar saat, saniyeler dakika gibi. Ve başını kaldırıp baktığında kubbeli dairede 5 kişi seni gözlüyordu, ne zaman baksan seni izleyen on göz.

Dan zaman kartını basmak üzereydi ki puroyu andıran ince uzun bir adam girdi içeri, yürürken ayakları yere değmiyordu bile puronun, adı Bay Blackstone'du.

"Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?"

"Dışarı, çıkıyorum buradan."

"Mesai," dedi Bay Blackstone.

"Ne?"

"'Mesai' dedim, etrafına bir bak. Bu malı yukarı taşımak zorundayız."

Dan etrafına bakındı, makineye yüklenmemiş tonlarca lastik, ve mesainin en kötü tarafı ne zaman biteceğinin belli olmayıştıydı, iki saatten beş saate kadar sürebilirdi, bilemezdin, ondan sonra eve dön, yatağa gir ve ertesi gün makineye yine lastik yüklemek üzere yataktan kalk. Üretimin, siparişlerin, makinelerin sonu gelmiyordu, bina sürekli patlama halindeydi, boşalarak, lastik kusarak, yığınla lastik lastik lastik ve kubbeli dairedeki 5 kişi durmadan zenginleşiyordu.

"İşinin başına!" dedi puro.

"Hayır, yapamam." dedi Dan. "gücüm kalmadı."

"Nasıl taşıyacağız bu mali?" diye sordu puro. "yarin lastik fabrikasından yeni mal gelecek, yer açmak zorundayız."

"Bir bina daha kiralayın, daha fazla işçi çalıştırın, aynı insanları ölümüne çalıştırıyorsunuz, beyinlerine zarar veriyorsunuz, nerede olduklarının farkında bile değiller artık, bak şunlara! Şu zavallılara bir bak."

Ve doğruydü, insanlıktan çıkmışlardı, gözleri sulanmıştı, donuk ve deli bakıyorlardı, her şeye gülüp sürekli birbirleri ile alay ediyorlardı, ruhları damgalanmıştı. Katledilmişlerdi.

"İyi adamlar bunlar," dedi puro.

"Elbette, maaşlarının yarısı vergiye, diğer yarısı da yeni arabalara, renkli televizyonlara, aptal karılarına ve dört beş farklı sigorta poliçesine gidiyor."

"Ya herkes gibi mesaiye kalırsın ya da işinden olursun, Skorski."

"İşimden oldum öyleyse, Blackstone."

"Sana hiçbir şey ödememek geçmiyor değil aklımdan."

"Sendika."

"Çekini postalarız."

"Tamam, gecikmesin."

O binadan çıktığında her kovulduğunda ya da işi bıraktığında hissettiği o harikulade mutluluğu hissetti, onları orada bırakmak -"burada bir aileyiz, Skorski. İstikbalini garanti altına aldın!" iş ne kadar boktan olursa olsun, işçiler bunu mutlaka söylerlerdi ona.

Skorski içki dükkanına uğradı, bir şişe Grandad kapıp eve gitti, hiçbir şey yapmadan şişeyi içti, yatağa girdi ve yıllardan beri uyumadığı kadar huzurlu uyudu, çalar saat sabahın altı buçuğunda onu yapay ve acımasız insanlığa uyandırmayacaktı. Öğleye kadar uyudu, kalktı, iki alka seltzer aldı ve posta kutusuna baktı, bir mektup.

Sevgili Bay Skorski:

Öykülerinizi ve şiirlerinizi uzun süreden beri hayranlıkla takip ediyoruz, New York Üniversitesi'ndeki resim serginizden de hayli etkilendik. Burada, World Way Yayıncılık'ta bir editöre ihtiyacımız var. Adımızı duymuş olduğunuzdan eminim. Yayınlarımız Avrupa, Afrika, Avustralya, ve evet, Uzakdoğu'ya bile dağıtılıyor. Birkaç yıl önce, 1962-63 yılları arasında sakat kuş adında bir derginin editörlüğünü yaptığınızı öğrendik ve dergi için yaptığınız seçimleri çok beğendik. Tam aradığımız gibi bir editör olduğunuzu düşünüyor, anlaşabileceğimizi umuyoruz. Başlangıç için haftada 200 dolar verebiliyoruz, bize katılmayı kabul ederseniz onur duyacağız. İlgileniyorsanız bizi ödemeli olarak arayın, size uçak biletinizi ve yol masrafınızı havale ederiz.

En içten dileklerle

D.R Singo,

Baş editör

World Way Yayıncılık.

Dan bir bira içti, tencereye iki yumurta koyup altını yaktı ve Signo'yu aradı. Signo'nun sesi metal bir borunun içinden geliyordu sanki, ama dünyanın en büyük yazarlarından birkaçını yayımlamıştı Signo. Ve hayli samimi konuşuyordu, mektubundaki gibi resmi değildi.

"Gerçekten istiyor musunuz beni?" diye sordu Dan.

"Elbette," dedi Signo, "bunu mektubumda belirttim."

"Pekala, havaleyi çıkarın, geliyorum."

"Para yolda," dedi Signo, "sizi sabırsızlıkla bekliyoruz."

Kapattı. Dan kapattı, sonra yumurtaların altını söndürüp yatağa girdi ve iki saat daha uyudu...

New York uçağına bindiğinde huzursuzdu, ilk kez uçuyor olduğu için belki, belki de Signo'nun sesindeki metal tını yüzünden, bilmiyordu nedenini, lastikten metale, çok mesguldü belki de Signo. Bazı adamlar sürekli çok mesguldü. Skorski uçağına binmeden önce epey içmişti, yanında da biraz Grandad vardı, ama uçuşun yarısında viskiyi bitirdi ve hostesten içki istemeye başladı, hostesin ona ne verdiğinin bile farkında değildi -morumsu, tatlı bir içkiydi, viskinin üstüne hiç de iyi gitmiyordu, çok geçmeden bütün yolcularla konuşuyor, onlara eski şampiyon Rocky Garziano olduğunu söylüyordu, önce gülmüşlerdi, ama ısrarcılığı karşısında susmuşlardı:

"Evet, Rocky'yim ben. Rocky, kimse duramadı karşımda! Nasıl ayağına kaldırırdım seyirciyi!"

Sonra midesi bulandı, zor attı kendini helaya, kusmuşunu ayakkabılarına ve çoraplarına bulaştırdı, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, çoraplarını yıkadı ve yalınayak çıktı dışarı, çoraplarını

kurumaları için bir yere bıraktı, ayakkabılarını başka bir yere, sonra da unuttu onları nereye bıraktığını.

Koridorda yürümeye başladı, yalınayak.

"Bay Skorski," dedi hostes onu görünce, "yerinize oturun lütfen."

"Graziano. Rocky, ayakkabılarımı ve çoraplarımı kim çaldı, onu söyleyin siz bana. Yakalarsam ikiye ayıracağım onu."

Koridora kustu, yaşlı bir kadın yılan gibi tısladı ona.

"Bay Skorski," dedi hostes, "yerinize oturmanız gerekiyor."

Dan hostesi bileğinden kavradı.

"Hoşlandım senden, hemen burada tecavüz edeceğim sana! Gökyüzünde tecavüz! Bayılacaksınız!

Eski boksör, Rock Graziano Illinois üzerinde hostese tecavüz etti! Buraya gel!"

Dan hostesi belinden kavradı, korkunç boş ve aptal bir yüzü vardı kadının; genç, bencil ve çirkin, bir tarla faresinin zekasına sahipti ve memeleri dümdüzdü, güçlüydü ama. Kollarından sıyrılıp pilot kabinine doğru koştu. Dan biraz daha kustu, sonra yerine oturdu.

Yardımcı pilot geldi, devasa kalçaları, iri bir çenesi, üç katlı bir evi, kaçık bir karısı ve dört çocuğu vardı.

"Hey, arkadaşım," dedi yardımcı pilot.

"Ne var, moruk?"

"Aklını başına topla, kargaşa çıkardığımı duydum."

"Kargaşa mı? O da ne? İbne misin yoksa?"

"Aklını başına topla diyorum sana!"

"Git lan! Biletim var benim!"

Devasa kalçalar emniyet kemerini tuttuğu gibi bir mongo ağacını hortumu ile kökünden söken bir filin rahatlığı ve güç gösterisi ile bağladı.

"Yerinden kalkma!"

"Rock Graziano'yum ben!" dedi yardımcı pilota, yardımcı pilot kabinine dönmüştü bile. Hostes gelip de Skorski'yi koltuğunda ve emniyet kemeri bağlı görünce kıkırdadı.

"Yirmi santim gösteririm sana!" diye bağırdı Dan hostese.

Yaşlı kadın yılan gibi tısladı yine. Havaalanından yalınayak çıktı, Village'a bir taksi tuttu, bir oda bulması zor olmadı, köşedeki barı da çabucak buldu, sabahın ilk saatlerine kadar o barda içti, hiç kimse çıplak ayakları ile ilgili tek soru sormadı ona. Kimse onu farkedip tek kelime etmedi. New York'da olduğu kesindi.

Ertesi sabah yeni ayakkabı ve çorap almak için dükkana yalınayak girdiğinde bile kimse bir şey söylemedi, yüzyıllar geriye giden, anlamın ve/veya duyguların ötesinde karmaşık bir kentti New York.

İki gün sonra Signo'yu aradı.

"Yolculuğunuz iyi geçti mi, Bay Skorski?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Ögle yemeğimi Griff'o'da yiyeceğim, hemen köşededir, yarım saat sonra orada buluşalım mı?"

"Nerede bu Griff'o? Yani adresi ne?"

"Taksi soförüne Griff'o de, kafi."

Kapattı. Signo kapattı.

Taksi soförüne Griff'o dedi ve çok geçmeden oradaydı, içeri girdi, kapının önünde durdu. 45 kişi vardı içeride, hangisi Signo'ydu?

"Skorski?" diye bir ses duydu.

Masalardan birinde oturuyordu Signo. Yanında biri daha. Kokteyl içiyorlardı, masaya oturduğunda garson onun da önüne bir kokteyl koydu.

İşler yoluna giriyordu galiba.

"Ben olduğumu nasıl anladın?" diye sordu Signo'ya.

"Ben anlarım," dedi Signo.

İnsanın yüzüne hiç bakmıyordu Signo, içeriye her an bir kuş veya Ubangi'den zehirli bir ok girecekmiş beklentisi ile insanın kafasının üstünden bakınıp duruyordu.

"Bu Garip," dedi Signo.

"Evet, oldukça," dedi Dan.

"Hayır, bu Bay Garip demek istiyorum, kıdemli editörlerimizden biri."

"Merhaba," dedi Garip, "öykülerinizi ve şiirlerinizi hep hayranlık duyarak okudum."

Garip ise öbür türlüydü: her an bir şey çıkabilecekmiş gibi yere bakıp duruyordu -yağ sızıntısı veya bir vahşi kedi veya hamamböceklerinin istilasısı, kimse bir şey söylemedi. Dan kokteylini bitirip onları bekledi, çok yavaş içiyorlardı, önemi yokmuş gibi. Birer kokteyl daha içtiler, büroya gittiler...

Masasını gösterdiler ona. Masalar birbirlerinden buzlu camdan bölmelerle ayrılmışlardı, camın ötesini göremiyordunuz, masanın arkasında beyaz camdan bir kapı vardı, kapalı, düğmeye bastığında masanın önüne buzlu camdan bölme iniyordu, orada sekreterlerden birini düzsen kimsenin ruhu duymazdı, sekreterlerden biri gülümsemişti ona. Tanrım, ne vücut! Dipdiri ve düzölmek için haykıran o vücut, sonra da gülümseme... .Ortaçağ işkencesi.

Masanın üstündeki sürgülü cetvelle oynadı, on iki puntoluk matbaa harflerini ölçmekte kullanılıyordu, cetvel hakkında hiçbir şey bilmiyordu Dan. Orada oturup cetvelle oynamaya devam etti. Kırk beş dakika geçti, susamıştı, masasının arkasındaki kapıdan çıkıp camlarla çevrili diğer masaların yanından geçti, her camdan bölmenin arkasında bir adam vardı, kimi telefonda, kimi önündeki kağıttan karıştırıyordu, ne yaptıklarını biliyorlarmış gibi görünüyorlardı. Griff'o'yu buldu, bara oturup iki kokteyl içti. Sonra masasına döndü, oturup cetveli ile oynadı yine. Yarım saat geçti, sonra kalkıp Griff'o'ya gitti yine. Üç içki. Tekrar cetvele, tekrar Griff'o'ya. Kaç kez Griff'o'ya gittiğini bilmiyordu artık, ama günün ilerleyen saatlerinde masaların yanından geçerken adamlar düğmelerine basıp camdan bölmelerini indirmeye başlamışlardı, o yürüdükçe bölmeler iniyordu, flip, flip, flip, sadece bir editör bölmesini indirmemişti. Dan durup ona baktı -ölmekte olan devasa bir adamdı, gerdanı kat kat, yüzü şiş, bir çocuğun plaj topu gibi yusuvarlak, adam Dan'e bakmadı, tavana bakıyordu ve çok öfkeliydi -yüzü önce kırmızıydı, sonra beyaz. Dan masasına gitti, düğmeye bastı ve kendini hapsetti, kapısı çalındı, kapıyı açtı. Signo. Signo Dan'in başının üstünden baktı.

"Sana ihtiyacımız olmadığına karar verdik."

"Dönüş masrafımı kim karşılayacak?"

"Ne kadar tutar?"

"175 dolar işimi görür."

Signo 175 dolarlık bir çek yazdı, masanın üstüne koydu ve dışarı çıktı...

Skorski, Los Angeles yerine San Diego'ya gitmeye karar verdi, çoktandır Caliente hipodromunda oynamamıştı, hem denemek istediği yeni bir sistemi vardı, ağırlık-mesafe-hız ilişkileri üstüne kuruluydu sistem, uçakta hayli ayıktı bu kez. Bir gece San Diego'da kaldı, sonra Tijuana'ya bir taksi tuttu, sınırda taksi değiştirdi, Meksikalı taksi sürörü kasabanın merkezinde iyi bir otele götürdü onu. İçinde paçavralarının bulunduğu çantayı odadaki dolaba sokup kasabayı keşfe çıktı, altı sularıydı, pembe güneş kasabanın yoksulluğunu ve öfkesini dindiren bir merhem gibiydi, zavallılar, Amerika'ya bu kadar yakın olmak, dilini konuşup yolsuzluğunu bilmek, ama köpekbalığının karnına dolanmış bir sazan gibi zenginliğin ancak küçük bir parçasını koparabilmek.

Bir bara girip tekila söyledi, müzik dolabında Meksika müziği çalıyordu, içkilerini yudumlamakla meşgul dört-beş Meksikalı vardı sadece, kadın yoktu, kadın sorun değildi Tijuana'da, zaten o anda son istediği şeydi herhalde yarı, kadın ayakbağı oluyordu insana, bir kadın bir erkeği 9.000 farklı biçimde öldürebilirdi, sistemini başarı ile uygulayıp 50-60 bin doları kaptıktan sonra Los Angeles ile San Diego arasındaki sahilde küçük bir ev satın alacaktı kendine, sonra elektrikli bir daktilo alacaktı, fırçalarını çıkaracaktı, Fransız şarabı içecek, her gece okyanus kıyısında yürüyüşe çıkacaktı, iyi yaşamakla kötü yaşamak arasındaki fark biraz talihti ve Dan talihinin biraz açılması gerektiğini düşünüyordu; defterlere, muhasebe defterlerine göre alacaktıydı...

Barmene günlerden ne olduğunu sordu, barmen, "perşembe," dedi. İki günü daha vardı öyleyse, atlar cumartesi gününden önce koşmuyorlardı. Aleseo, Amerikalı turistlerin beş günlük cehennemden sonra iki günlük cennet yaşayabilmek için sınırı geçmelerini beklemek zorundaydı. Tijuana ilahtı onlar için. Parayı göster yeter ki. Ama Amerikalılar bilmiyorlardı Meksikalıların onlardan ne kadar nefret ettiklerini; ceplerindeki dolarlarla Tijuana'yi satın almış gibi dolaşıyorlar, gördükleri her kadına fahişe, her polise çizgi roman karakteri muamelesi yapıyorlardı, ama Amerikalılar Meksikalılardan çok az savaş kazanabildiklerini unutuyorlardı. Amerikalılar ya da Teksaslılar ya da bilmem ne olarak. Amerikalılar için kitaptan tarih olmaktan öteye gitmiyordu; ama Meksikalılar için öyle değildi, gerçetti, bir perşembe akşamı bir Meksika barında bir Amerikalı olmak hiç de kolay değildi, boğa güreşlerinin bile içine etmişti Amerikalılar; herşeyin içine ediyorlardı.

Bir tekila daha söyledi.

"Güzel bir kız ister misin, senyor?" diye sordu barmen.

"Sağol dostum," diye cevap verdi, "ama ben bir yazarım, spesifik olarak .mdan ziyade genel olarak insanlıkla ilgiliyim."

Böyle kendini beğenmiş bir laf ettiği için kendini kötü hissetti, barmen de uzaklaştı.

Ama huzurluydu içerisi, içti ve Meksika müziğini dinledi, bir süre için Amerikan toprağından uzak olmak iyi bir duyuydu, orada oturup başka bir kültürün arka kapısından girmek, nasıl bir sözcüktü o öyle?

Kültür, neyse, iyiydi orada olmak.

4-5 saat boyunca içti, kimse ona bulaşmadı, o kimseye bulaşmadı, ve sarhoş oldu. sonra odasına çıktı, perdeyi çekti ve uzanıp Meksika ayını seyretti, içinden, biraz huzur nihayet, diye geçirdi ve uyudu...

Ertesi sabah jambonlu yumurta yiyebileceği bir kafe buldu, jambon sert, yumurtalar fazla pişmiş, kahve ise kötüydü, sikayetçi değildi ama. Boştu içerisi, garson kadın şişman ve bir hamamböceği kadar aptaldı -hayatında diş ağrısı çekmemiş, kabızlık çekmemiş, ölümü hiç düşünmemiş, hayatı ise çok az. Bir kahve daha içip o tatlı Meksika sigaralarından bir tane içti. Farklı yanıyordu Meksika sigarası -canlıymış gibi sıcak.

Henüz öğle saatleriydi, bara gitmek için çok erkendi, ama atlar cumartesinden önce koşmuyorlardı ve daktilosu yoktu, kalemle yazamıyordu, daktilonun makineli tüfeği andıran sesini seviyordu, yazıya katkısı vardı.

Aynı bara gitti Skorski. Meksika müziği çalıyordu yine. Aynı 4-5 adam oradaydı, barmen tekila ile geldi, dünden daha nazikti sanki, orada oturan 4-5 kişinin anlatacak bir hikayeleri vardı belki, zenci yandaslığının entelektüel bir yutturmacaya dönüşmesinden çok önce Central Bulvarı'ndaki zenci barlarında oturduğu günler geldi aklına, onlarla konuşup aynı beyaz adam gibi düşündüklerini öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayışı -paradan başka bir şey düşünmüyorlardı onlar da. Ve sarhoş olup masalarının üstüne sızmıştı, ama onu öldürmelerini çok istemişken, ölüm gidilebilecek tek yolken öldürmemişlerdi onu.

Şimdi de buradaydı. Meksika.

Çabuk sarhoş oldu, müzik dolabını sürekli besleyip Meksika müziği çaldı, çoğunu anlamıyordu. İnsanı uyutan romantik-melodik bir şeyler vardı içinde.

Sıkılmaya başladı, kadın istedi, kadın gelip yanına oturdu, umduğundan biraz daha yaşlıydı, ağzının tam ortasında altın bir dişi vardı, en ufak bir istek duymadı onu düzlemek için. Eline beş dolar tutuşturup usturuflu bir şekilde -ona göre en azından- gitmesini söyledi, kadın gitti.

Tekilaya devam etti. Bardaki beş kişi ve barmen oturmuş onu seyrediyorlardı, ruhlarına ulaşmalıydı! Ruhları vardı mutlaka, nasıl böyle hareketsiz oturabiliyorlardı? Kozanın içi gibi. Ya da o tembel dört güneşinde pencerenin kenarında dolanan sinekler gibi.

Skorski kalkıp müzik dolabına bir tomar bozuk para attı.

Sonra yerinden kalkıp dans etmeye başladı. Meksikalılar gülüşüp bağırdılar, cesaretlendiriciydi, biraz hayat nihayet!

Dan müzik dolabını beslemeye ve dans etmeye devam etti. Bir süre sonra gülüşmeyi ve bağırılmayı bırakmışlar sessizce seyrediyorlardı yine, tekila üstüne tekila söylüyordu, beş sessiz adama içki ısmarladı, güneş batarken barmene içki ısmarladı, gece ıslak ve kirlili kedi gibi Tijuana'nın ruhuna sokulurken dans etti. Hiç durmadan, çılgın gibi elbette, ama mükemmeldi, kurtuluş, nihayet. Central Bulvar'ı yaşıyordu bir kez daha. 1955 yılında bir kez daha. Mükemmeldi, fırsatçılar gelip herşeyi bok etmeden çok önce oradaydı o.

İskemle ve barmenin temizlik bezi ile boğa güreşi bile yaptı...

Dan Skorski parkta uyandı, plazada, bir bankın üzerinde, ilk farketdiği şey güneş oldu. Güzeldi güneş, sonra başındaki gözlüğü fark etti. Bir kulağından sarkıyordu, camlarından biri çerçeveden fırlamış havada sallanıyordu, dokunması ile yere düşüp parçalanması bir oldu. bütün gece sallandıktan sonra betona düşüp parçalanmıştı.

Dan gözlüğün arta kalanını gömleğinin ön cebine soktu, sonra boşuna olacağını bildiği harekete gelmişti sıra... Ama mecburdu, bilmek zorundaydı... Arka cebini yokladı. Gitmişti cüzdanı, bütün parası o cüzdanın içindeydi. Bir güvercin geçti ayağının yanından aylak aylak, boyunlarının işleyişinden nefret etmişti hep. Aptalcaydı. Aptal kanlar ve aptal patronlar ve aptal başkanlar ve aptal

İsalar gibi.

Ve onlara asla anlatamayacağı aptal bir hikaye vardı, şu mor ışıklı mahallede otururken sarhoş olduğu gece. Çiçekli bir bahçenin ortasındaki cam bir kulübenin içine gerçek boyutlarda bir İsa koymuslardı, hüzünlü, keyifsiz, ayaklarına bakarak duruyordu o kulübenin içinde... Mor bir ışık dökülüyordu üstünden. Uyuz olmuştu Dan. Bir gece kafayı iyice çektikten sonra o bahçeye gitmişti, yaşlı kadınlar bahçede oturmuş İsa'yı seyrediyorlardı. İşe koyulmuştu Skorski, İsa'yı o plastik kafesten çıkaracaktı, zordu ama.

Sonra bir adam gelmişti koşarak.

"Hey! N'apıyorsun?"

"Bu orospu çocuğunu kafesten çıkarmaya çalışıyorum! Sakıncası var mı?"

"Polis çağırdık..."

"Polis mi?"

Skorski, İsa'yı yere bırakıp kaçmıştı.

Hiçliğin Meksika plazasının sonuna kadar. Bir oğlan çocuğu dizine vuruyordu, beyazlar giymiş bir oğlan çocuğu, gözleri harikulade, ömründe bu kadar güzel göz görmemişti.

"Kızkardeşimi .ikmek ister misin, senyor?" diye sordu çocuk. "12 yaşında."

"Hayır, bugün değil."

Gerçekten üzgün uzaklaşmıştı çocuk, başı önüne sarkık. Başaramamıştı. Dan hüzünlendi çocuğa. Sonra kalkıp plazadan çıktı ve yürümeye başladı, ama Kuzeye, Özgürlük Ülkesine doğru değil. Güneye. Meksika'nın içine.

Çamurlu tarlalardan geçerken küçük çocuklar onu taşıladı. Ama önemi yoktu, bu sefer ayağında ayakkabıları vardı hiç olmazsa. Onların verecekleriydi istediği şey. İsteddiği şey onlardaydı. Geri zekalıların ellerindeydi herşey.

Meksiko City yolunu yarılamiş olarak küçük bir kasabadan geçerken mor bir İsa'dan farkı yokmuş dediklerine göre, lacivertmiş en azından, ki yakındır. Kimse onu bir daha görmedi. New York'da kokteyleri o kadar hızlı içmekle iyi etmemişti belki. Ya da etmişti.

TECAVÜZ! TECAVÜZ!

Bazı testler yaptırmak için doktora gitmişim. Üç kez kan alınması gerekiyordu. İkincisi birincisinden on dakika, üçüncüsü ikincisinden on beş dakika sonra. İkinci kan alınmış, aradaki on beş dakikayı doldurmak için sokağa çıkmış yürüyordum. Yürürken karşı kaldırımdaki otobüs durağında oturan kadın dikkatimi çekti. Milyonlarca kadının içinden biri çıkar ve içinizde uykuya yatmış ne varsa canlandırır.

Yapılarında bir uyum vardır, giydikleri elbisedir bazen sizi çeken, ya da kendilerine özgü bir hava. Parlak sarı bir elbise vardı üstünde, bacak bacak üstüne atmıştı. Ayak bilekleri ince ama bacakları dolgun, kalçalı bir kadındı. Yüzünde sizi oyun oynamaya davet eden bir şey vardı. Gizlice size gülüyormuş gibi.

Trafik lambasına yürüyüp karşıya geçtim. Otobüs durağına doğru yürüdüm. Kendime hakim olamıyordum. Yanına vardığımda kalktı ve yürümeye başladı. Kalçaları aklımı başımdan almıştı. Topuk seslerini dinleyerek ardından yürürken onu gözlerimle yiyordum.

Neyin var? diye geçirdim içimden. Kendine hakim olamıyorsun. Umurumda bile değil, dedi içimde bir ses.

Postanenin önüne gelince içeri girdi. Ben de peşinden. Dört-beş kişilik bir sıra vardı. İlik ve hoş bir akşamüstüydü. İnsanlar düşte gibiydi. Ben kesinlikle düşteydim. Ondan beş santim uzaktayım, diye geçirdim içimden, ona dokunabilirim.

Yedi dolar seksen beş sentlik para havalesi yaptırdı. Sesini dinledim. Sesi bile özel bir şehvet makinesinden gelir gibiydi. Dışarı çıktı. Hiç işime yaramayacak bir düzine posta kartı alıp telaşla dışarı fırladım. Otobüs durağındaydı ve otobüs durağa yanaşmak üzereydi. Son anda otobüse atlayıp yanındaki boş koltuğa oturdum. Uzun süre yol aldık. Onu takip ettiğimin farkındaydı mutlaka, ama rahatsız olmuş görünmüyordu.

Altı-yedi kilometre yol aldık. Aniden ayağa fırlayıp düğmeye bastı. Ayak uçlarında yükseldiğinde daracık elbisesi yukarı çıktı.

Tanrım, dayanılır gibi değildi! O ön kapıdan indi, ben arka. İlk köşeden döndü, ben de peşinden. Bir kez olsun arkasına bakmamıştı.

Blok apartmanlardan oluşmuş bir semtti. İzledikçe daha çekici buluyordum onu. Böyle kadınların sokakta yürümeleri yasaklanmalı. Sonra "Hudson Arms" adında bir binaya girdi. O asansörü beklerken ben dışarda durdum. Asansöre girdiğini gördüm, asansörün kapısı kapanır kapanmaz binaya girdim. Asansör kapısının önünde durup bekledim, kapının açıldığını ve asansörden çıktığını duydum. Asansörün çağrı düğmesine bastım, saymaya başladım.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı...

Asansör geldiğinde on sekize kadar saymışım. Asansöre girip en üst düğmeye bastım, dördüncü kat. Saymaya başladım. Dördüncü kata geldiğimde yirmi dörde kadar saymışım. Üçüncü katta bir yerlerde olmalıydı. Üçüncü kat düğmesine bastım. Altı saniye. Sonra asansörden çıktım.

Bir sürü daire vardı. İlk dairede bulacak kadar şanslı olmadığımı karar verip ikinci dairenin kapısını çaldım. Kel kafalı bir adam açtı kapıyı. Üstünde fanila vardı, pantolon askısı kullanıyordu.

"Concord Hayat Sigorta Şirketi'nden geliyorum. Sigortanız yeterli mi?"

"Git," dedi kel ve kapıyı kapattı.

Yan kapıyı çaldım. Kırk sekiz yaşlarında, yüzü kırışmış, şişman bir kadın açtı kapıyı.

"İçeri girin lütfen," dedi.

Girdim.

"Oğlum ve ben açız," dedi, "kocam iki yıl önce sokak ortasında düşüp öldü. Durup dururken. Ayda doksan dolarla geçinemiyoruz. Oğlum aç. Oğluma bir yumurta alacak kadar para verebilir misiniz?"

Süzdüm kadını. Oğlan odanın ortasında durmuş sırtıyordu. On iki yaşlarında, irice ve biraz eblehti. Sırtıp duruyordu. Kadına bir dolar verdim.

"Sağolun, Bayım! Sagolun!"

Kollarını boynuma dolayıp beni öptü. Agzının içi ıslak ve yumuşaktı. Dilini ağzıma soktu. Kusacak gibi oldum. Dolgun ve tükürüklüydü dili. Memeleri çok iri ve yumuşaktı. Kollarından kurtuldum.

"Kendinizi çok yalnız hissettiğiniz olmaz mı? Bir kadına ihtiyacınız yok mu? İyi ve temiz bir kadını ben, gerçekten. Benden hastalık filan kapmazsınız."

"Gitmem gerek," dedim, kendimi dışarı attım.

Üç kapı daha denedim, olmadı. Dördüncüsünde buldum onu. Kapı hafif aralıktı. İçeri girip kapıyı kapattım. Zevkli döşenmişti içerisi. Hiç kımıldamadan bana baktı. Ne zaman bağırarak, diye geçirdim içimden. Sertleşmiştim.

Üstüne yürüdüm, saçından kavrayıp öptüm. Karşı koymaya çalıştı. Sarı elbise üstündeydi hâlâ. Geri çekilip dört kez tokatladım. Tekrar kollarıma aldığımda direnci kırılmıştı. Bir süre birlikte sendeledik. Elbisesini yakasından göbeğine kadar yırttım, sutyenini parçaladım. İnanılmazdı göğüsleri, volkanik.

Göğüslerini emdim, sonra ağzını öptüm. Elbisesini kaldırıp külotunu çıkardı. Ayakta aldım onu. İşimi bitirince kanepeye fırlattım. Açık bacakları ile bana bakıyordu. Doymamıştım.

"Banyoya git," dedim, "temizlen."

Buzdolabını açtım. Bir şişe kaliteli şarap buldum. İki bardak alıp şarap koydum. Banyodan çıktığında içkisini eline tutuşturdu, kanepeye oturduk.

"Adın ne?"

"Vera."

"Zevk aldın mı?"

"Evet. Birinin bana zorla sahip olması hoşuma gider. Beni takip ettiğini biliyordum. Ümitlenmiştim.

Asansöre bindiğimde gelmeyince cesaretini yitirdiğini düşündüm. Daha önce bir kez tecavüze uğradım. Güzel bir kadının erkek bulması kolay olmuyor. Erkekler erişilmez olduğumuzu düşünüyorlar."

"Bu şekilde giyinip sokaklara çıktığında erkeklere işkence ettiğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet. Bir dahaki sefere kemerini kullanmanı istiyorum."

"Kemerimi mi?"

"Evet. Kıçımı, kalçalarımı, bacaklarımı kırbaçlamayı istiyorum. Canımı yak, sonra da bana sahip ol. Bana tecavüz edeceğini söyle."

"Tamam. Canını yakacağım. Sana tecavüz edeceğim."

Saçından kavrayıp vahşice öptüm, dudaklarını çiğnedim.

"Düz beni!" dedi, "Düz beni!"

"Dur," dedim, "biraz dinlenmem gerek."

Fermuarımı indirip kamışımı eline aldı.

"Ne kadar güzel. Mor, kavisli."

Ağızına aldı. İşi biliyordu.

"Aman allahım!" diye inledim.

Teslim olmuşum. Altı-yedi dakika dayanabildim, sonra iliğimi emdi.

"Bak," dedim, "bu geceyi burada geçireceğim anlaşılın. Gücümü toparlamam gerek. Ben duş yaparken bana yiyecek bir şeyler hazırla."

"Olur," dedi.

Banyoya girip kapıyı çektim, sıcak suyu açtım, giysilerimi çıkarıp astım.

Duşumu yaptım, üstüme bir havlu sarıp banyodan çıktım. Aynı anda kapı açıldı, odaya iki polis daldı.

"Bu orospu çocuğu bana tecavüz etti!" dedi polislere.

"Bir dakika," dedim.

"Giyin ahbab," dedi polislerden iri yarı olan.

"Bir şaka mı bu, Vera?"

"Hayır, bana tecavüz ettin! Beni oral seks yapmaya zorladın!"

"Giyin ahbab," dedi iri polis, "bir daha söyletme!"

Banyoya girip giyinmeye başladım. Dışarı çıkar çıkmaz kelepçeyi geçirdiler.

"İrz dushmanı!" dedi Vera.

Asansöre binip aşağı indik. Lobiden geçerken herkes bana baktı. Vera dairesinde kalmıştı. Polisler kaba kuvvet kullanarak arka koltuğa oturtular beni.

"Değer mi, arkadaş?" dedi iri polis, "bir kadın için hayatını mahvediyorsun, değer mi?"

"Tam da tecavüz sayılmaz," dedim.

"Genellikle öyledir."

"Evet," dedim. "Haklısın galiba."

Beni tutuklayıp hücreye tıktılar. Bir kadının sözü yeterliydi. Adalet bu muydu? Sonra düşündüm. Bu kadına tecavüz etmiş miydim, etmemiş miydim? Bilemiyordum. Sonra uyumuşum. Sabah greyfurt, çorba, ekmek ve kahve verdiler. Greyfurt? Klas bir yere düşmüştüm!

Hücremde on beş dakika kadar geçirmiştim ki kapı açıldı.

"Sanşlısın, Bukowski, kadın davacı olmuyor..."

"Harika! Harika!"

"Adımını dikkatli at."

"Tabii, tabii!"

Pılımı pırtımı alıp dışarı çıktım. Otobüse bindim, otobüs değiştirdim, apartmanın yakınında bir

verde indim. Bir süre sonra apartmanın kapısının önündeydim. Ne yapacağıma karar veremiyordum. Yirmi beş dakika durdum orada. Günlerden cumartesiydi. Evde olmalıydı. İçeri girdim, asansöre bindim, üçüncü kat düğmesine bastım. Üçüncü katta asansörden indim ve kapıyı çaldım. Evdeydi. İçeri daldım.

"Oğlun için bir dolar getirdim," dedim.

Aldı.

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

Ağzını ağzıma dayadı. Islak bir elektrik süpürgesinden farksızdı. Tükürüklü dilini ağzıma soktu. Emdim. Elbisesini kaldırdım. İri, kocaman bir g.t. Bol g.t. Sol tarafında küçük bir deliği olan kocaman beyaz bir don. Boy aynasının karşısındaydık. G.tünü kavrayıp ağzımı ağzına bastırdım. Dillerimiz iki çingiraklı yılan gibi oynaştılar. Sertleşmiştim.

Eblek oğlan odanın ortasında durmuş bize sırtıyordu.

KÖTÜ BİR KENT

Frank basamakları indi. Asansörlerden haz etmezdi. Çok şey vardı haz etmediği. Merdivenden asansörlerden ettiğinden daha az nefret ediyordu. Resepsiyon memuru ona seslendi: "Bay Evans! Bir dakikanızı rica edebilir miyim?"

Yulaf ezmesini andırıyordu resepsiyon memurunun yüzü. Zor tuttu Frank kendini ona vurmamak için. Resepsiyon memuru lobiye bakındı, sonra iyice Frank'e doğru eğildi.

"Bay Evans, sizi bir süreden beri izliyoruz."

Resepsiyon memuru bir kez daha lobiye bakındı, etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra öne eğildi yine.

"Bay Evans, sizi izliyoruz ve aklınızın bir parçasını yitirdiğinizi sanıyoruz."

Resepsiyon memuru doğrulup gözlerini Frank'ın yüzüne dikti.

"Sinemaya gitmeyi düşünüyorum," dedi Frank, "önerebileceğin bir film var mı?"

"Konudan sapmayalım, Bay Frank."

"Pekala, aklımı yitiriyorum. Başka?"

"Size yardım etmek istiyoruz, Bay Evans. Aklınızın parçasını bulduğumuz kanısındaayım. Geri ister misiniz?"

"Pekala, aklımın parçasını bana geri verin."

Resepsiyon memuru masanın altından selofana sarılmış bir şey çıkardı."

"İşte, Bay Evans."

"Teşekkür ederim."

Frank paketi ceketinin cebine koydu ve dışarı çıktı. Serin bir sonbahar akşamıydı. Yürümeye başladı, batıya. Karşısına gelen ilk ara sokağa saptı. Elini ceketinin cebine sokup selofana sarılı paketi çıkardı. Selofanı açtı. Peynire benziyordu. Tadına baktı. Tadı da peynir tadıydı. Hepsini yedi, sonra ara sokaktan çıkıp caddede yürümeye başladı yine.

Karşısına çıkan ilk sinemaya daldı, biletini aldı ve karanlığa girdi. Arka sıradaki koltuklardan birine oturdu. Tenhaydı içerisi. ağır idrar kokusu vardı. Ekrandaki kadınlar 20'li yılların kadınları gibi giyinmişlerdi, saçları vazelinli ve dümdüz arkaya taranmış. Burunları fazlası ile uzun görünüyordu, adamlar da gözlerinin altına sürme çekmişlerdi. Sesli bile değildi film. Ekranın altında sözcükler beliriyordu: Blanche büyük kentte yeniydi. Saçları düz ve jöleli bir adam Blanche'a şişeden cin içiliyordu. Blanche sarhoş oluyor gibiydi. Blanche'ın başı döner. Adam onu aniden öper.

Frank etrafına baktı. Heryerde başlar inip kalkıyordu. Adamlar birbirlerinin çüklerini emiyorlardı. Durmaksızın. Tek başlarına oturanlar otuzbir çekiyor gibiydiler. Peynir iyi gelmişti. Resepsiyon memuru daha cömert olsaymış keske.

Adam Blanche'ı soymaya başlar. Ve her baktığında tipin teki ona daha yakın oturmaktadır. Frank tekrar ekrana baktığında adam iki üç koltuk daha yaklaşmıştır. Blanche alkolün etkisi ile kendinden geçmişken adam onunla sevişir. Bir kez daha baktı. Adam üç koltuk uzağındaydı. Derin nefes alıyordu. Sonra yanındaki koltuktaydı.

"Oooo," diye inledi, "ooooo, ooo, ah, ah!"

Blanche ertesi sabah uyandığında tecavüze uğradığını anlar. Kıçını hiç silmezmiş gibi kokuyordu

adam. Ağzının kenarından salyalar akıtarak Frank'e yaslandı. Frank sustalının düğmesine bastı:

"Dikkat et," dedi, "biraz daha yaklaşırsan canın yanabilir!"

"Aman tanrım!" dedi adam. Koltuğundan fırlayıp koridora çıktı, hızla en ön sıraya gidip oturdu. İki kişi iş tutuyordu. Adamlardan biri diğnerinin borusunu üflerken diğneri onun kamışını sıvazlıyordu. Frank'e musallat olan adam oturup onları seyretti.

Çok geçmeden Blanche geneleve düşer.

Sonra Frank'ın işemesi geldi. Kalkıp yazıya doğru yürüdü: erkek. İçeri girdi. İğrenç kokuyordu içerisi. Öğürdü, kabinin kapısını açtı, girdi. Penisini çıkarıp işemeye başladı. Sonra sesler duydu.

"Oooooh tanrım oooooh oooooh tanrım bir yılan bu bir kobra tanrım ooooh oooooh!"

Kabinleri ayıran bölmede bir delik vardı. Bir göz gördü delikte. Kamışını tutup döndü ve adamın gözüne işedi.

"Aaah aaah. Pislik herif!" dedi adam. "İnsan değil canavarsın sen, orospu çocuğu!"

Adamın tuvalet kağıdından bir parça koparıp yüzünü sildiğini duydu. Sonra ağlamaya başladı. Frank kabinden çıktı, ellerini yıkadı. Filmin devamını seyretmek istemiyordu. Sinemadan çıkıp oteline doğru yürümeye başladı. Lobiye girdiğinde resepsiyon memuru başıyla ona işaret etti.

"Ne var?" dedi Frank.

"Özür dilerim, Bay Evans. Size takılmak istemiştim sadece."

"Hangi konuda?"

"Biliyorsunuz."

"Hayır, bilmiyorum."

"Aklınızı yitirmeniz konusunda. İçkiliydim. Kimseye bir şey söylemeyin, işimden olabilirim. Şaka ediyordum."

"Ama aklımı yitiriyorum," dedi Frank, "peynir için de teşekkürler."

Sonra döndü, merdivenden yukarı çıktı. Odasına girince gidip yazı masasına oturdu. Sustalıyı çıkardı, düğmeye bastı, bıçağı seyretti. Tek tarafı iyice bilenmişti. Birine rahatlıkla sokabilir ya da etinden bir parça koparabilirdiniz. Düğmeye basıp bıçağı kapattı. Sonra kağıt kalem bulup yazmaya başladı:

"Sevgili Anneciğim:

Kötü bir kent burası. Seylan'ın eline geçmiş. Cinsellik her yerde ve Tanrı'nın kastettiği gibi güzellik aracı olarak değil, kötülük aracı olarak kullanılıyor. Evet, bu kent kesinlikle Seylan'ın eline geçmiş. Genç kızlara zorla cin içirilip tecavüz ediliyor, kızlar geneleve düşüyor. Korkunç. İnanılmaz. Yüreğim paramparça.

Dün gece sahilde yürüdüm, sahil sayılmaz aslında, kayalıklarda. Sonra durdum, oturup güzelliği içime çektim. Denizi, gökyüzünü, kumu. Sonsuz bir huzur kapladı içimi. Sonra mucizevi bir şey oldu. Üç sincap üstüne oturduğum kayanın dibinden beni gördüler ve kayaya tırmanmaya başladılar. Kayada bana doğru tırmanırken tasların ve yarıkların arasından bana bakan minik yüzlerini görebiliyordum. Sonunda kayayı tırmanıp ayaklanma geldiler. Gözlerini yüzüme dikmişlerdi. Anneciğim, ömrümde bu kadar güzel göz görmedim -günahtan arınmış: gökyüzü, deniz, sonsuzluk, herşey o gözlere sığmıştı. Sonunda ben kalktım ve onlar...

Kapı çalındı. Frank kalktı, kapıya gitti, açtı. Resepsiyon memuruydu gelen.

"Bay Evans, lütfen, sizinle konuşmam gerek."

"Pekala, içeri gir."

Resepsiyon memuru kapıyı kapatıp Frank'ın önünde durdu. Şarap kokuyordu.

"Bay Evans, aramızda geçen konuşmadan lütfen idareye söz etmeyin."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Harika bir adamsınız siz, Bay Evans. Biliyorsunuz, son zamanlarda içiyorum."

"Bağışlandın. Simdi git."

"Bay Evans, size söylemek istediğim bir şey var."

"Söyle."

"Size asığım, Bay Evans."

"Ne, ruhuma demek istiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ne?"

"Bedeninize, Bay Evans. Lütfen alınmayın ama beni köklemenizi istiyorum."

"Ne?"

"Kökleyin beni, Bay Evans! Amerikan Donanmasının yarısı üstümden geçmiştir! Denizciler malın iyisinden anlarlar, Bay Evans. Temiz bir kış deliği gibisi yoktur!"

"Odamı hemen terket!"

Resepsiyon memuru kolunu Frank'ın boynuna doladı, ağzını ağzına yapıştırdı.

"Seni iğrenç orospu çocuğu! Öptün beni!"

"Sizi seviyorum, Bay Evans!"

"Seni iğrenç domuz!"

Frank sustalıyı çıkardı, düğmeye bastı, bıçak fırladı, bıçağı resepsiyon memurunun karnına sapladı. Sonra çıkardı.

"Bay Evans....tanrım..."

Resepsiyon memuru yere yığıldı. İki elini karnına bastırmış kanamayı durdurmaya çalışıyordu."

"İbne seni! Beni öpersin ha!"

Frank yere eğilip resepsiyon memurunun fermuarını açtı. Sonra kamışını çıkardı, yukarı doğru çekti, üçte ikisini kesti.

"Ah tanrım tanrım tanrım..." dedi resepsiyon memuru.

Frank banyoya gitti, elindeki et parçasını tuvalete fırlattı. Sonra sifonu çekti. Ellerini sabunla güzelce yıkadı. Tuvaletten çıktı ve masaya oturdu yine. Kalem aldı.

"... kaçıştılar, ama sonsuzluğu görmüştüm.

Anneciğim, bu kentten, bu otelden ayrılmak zorundayım, -Şeytan herkesin ruhuna sızmış. Sana bir sonraki kentten yine yazacağım - San Francisco, Portland ya da Seattle olur sanıyorum. Seni sürekli düşünüyorum, mutlu ve sağlıklı olmanı diliyorum. Tanrı hep seninle olsun sevgi ile oğlun

Frank"

Zarfin üstüne adresi yazdı, mektubu içine koydu, yapıştırdı, pulladı, kalkıp dolapta asılı olan ceketinin iç cebine koydu. Sonra dolaptan bir bavul çıkardı, yatağın üstüne koydu ve esyalarını toplamaya başladı.

BİR DOLAR YİRMİ SENT

Yaz sonunu seviyordu en çok, hayır sonbaharı, sonbaharı belki de, her neyse, kumsal serin oluyordu ve gün batımından hemen sonra sahilde yürümek hoşuna gidiyordu, kimseler olmazdı, su kirli görünürdü, ölümcül görünürdü su ve martılar uyumak istemezlerdi, nefret ederlerdi uyumaktan, martılar üstüne doğru uçtular, gözlerini, ruhunu, ruhundan arta kalanı ister gibi uçtular üstüne doğru. Ruhundan arta fazla bir şey kalmamışsa ve bunun farkındaysan biraz ruhun vardır yine de.

Kuma oturup suya bakardı, herşeye zor inanılırdı suya bakınca, Çin diye bir ülke olduğuna ya da ABD'ye ve Vietnam'a, bir zamanlar çocuk olduğuna, hayır, buna inanmak zor değildi, onu unutamazdı, bir de erkeklik çağını: çalıştığı işler ve kadınlar, sonra kadınsızlık, şimdi de işsizlik, altmışında bir berduş, bitmiş, bir hiç. Bir dolar yirmi sent nakit vardı cebinde, bir haftalık kirasını ödemişti bir de. Okyanus... kadınları düşündü yine. Birkaçı iyi davranmıştı ona. Diğerleri kurnaz, gürültücü, biraz deli ve çok zor kadınlar olmuşlardı, odalar ve yataklar ve evler ve Noeller ve işler ve şarkılar ve hastaneler ve donukluk, donuk günler ve geceler ve anlam eksikliği ve fırsat eksikliği.

Ve şimdi, altmış yılın karşılığı: bir dolar yirmi sent. Sonra gülüşmeler duydu arkasında, battaniyeleri vardı, kutu biraları vardı, kahveleri ve sandviçleri vardı, güldüler, güldüler, iki delikanlı ile iki genç kız. İnce, esnek vücutlar, kaygısız, sonra içlerinden biri onu fark etti.

"Hey, nedir o?"

"Tanrım, bilmiyorum!"

"İnsan mı?"

"Nefes alıyor mu? Düzer mi?"

"Neyi düzer mi?"

Güldüler.

Şarap şişesini kaldırdı, biraz kalmıştı dibinde, içmenin tam sırasındaydı.

"Kımıldadı! Bak, kımıldadı!"

Ayağa kalktı, pantolonuna yapışmış kumları silkeledi.

"Kolları ve bacakları var! Yüzü var!"

"Yüzü mü?"

Güldüler yine. Anlayamıyordu. Böyle değildi gençler, genç insanlar kötü değildi, neydi bunlar? Yanlarına gitti.

"Yaşlılıkta utanılacak bir şey yoktur."

Gençlerden biri bira kutusunu fırlattı.

"Harcanmış yıllarda vardır, babalık, sen harcanmışsın bana kalırsa."

"Hâlâ iyi bir adamım ben evlat."

"Kızlardan biri altına yatsa ne yapabilirsin, babalık?"

"Böyle konuşma, Rod!" dedi uzun kızıl saçlı genç kız. Rüzgârda saçını düzeltiyordu, kendi rüzgârda uçuşuyor gibiydi, ayak parmaklarını kuma gömmüştü.

"Ne diyorsun, babalık? Ne yaparsın? Kızlardan biri altına yatsa ne yaparsın? Ha?"

Yürümeye başladı, battaniyenin etrafından dolanıp kumda kaldırırma doğru yürüdü.

"Ne biçim konuştuñ zavallı adama, Rod? Bazen nefret ediyorum senden!"

"Buraya gel, güzelim!"

"Hayır!"

Arkasına baktı, Rod'un kızı kovaladığını gördü, kız bir çığlık attı, sonra güldü. Rod kızı yakaladı, kumda yuvarlandılar, gülerek boğuştu. Öbür çiftin ayağa kalkıp öpüştüğini gördü. Kaldırırna ulaştı, banklardan birine oturup ayağındaki kumları temizledi, on dakika sonra odasında, ayakkabılarını çıkardı, yatağa uzandı, ışığı yakmadı.

Kapı çalındı. "Bay Seed?"

"Efendim?"

Kapı açıldı, ev sahibesi Bayan Connors gelmişti, altmış beş yaşındaydı Bayan Connors, karanlıkta yüzünü seçemiyordu. İyiydi yüzünü seçememesi.

"Çorba pişirdim, çok güzel, size bir tas çorba getireyim mi?"

"Hayır, istemiyorum."

"Hadi Bay Sneed. nefis çorba, leziz! Bir taş getireyim!"

"Peki."

Yataktan kalkıp iskemleye oturdu ve bekledi. Bayan Connors kapıyı açık bırakmıştı, ışık süzülüyordu içeri, bir ışık demeti, bacaklarına ve kucağına dökülen bir ışık demeti. Bayan Connors çorbayı kucağına yerleştirdi, bir tas çorba, bir kaşık.

"Çok beğeneceksiniz, Bay Seed, güzel çorba yaparım."

"Teşekkür ederim," dedi.

Oturup çorbayı seyretti, çiş şansıydı, tavuk suyu. Etsiz, çorbadaki yağ kabarcıklarına baktı öylece, bir süre oturdu, sonra kalkıp kaşığı şifonyerin üstüne koydu, çorbayı pencereye götürdü, tel örgüyü sessizce açıp çorbayı toprağa döktü, buhar çıktı topraktan, taşı şifonyerin üstüne koydu, kapıyı kapattı ve yatağa girdi, her zamankinden daha karanlıktı, severdi karanlığı, karanlık anlamlıydı.

Kulak kabarttı, dalgaların sesini duydu, bir süre okyanusu dinledi, sonra iç geçirdi, derin bir iç geçirdi ve öldü.

ÇORAPSIZ

Barney kışındaydı, ben ağzında; Barney önce bitirdi, ayak basparmağını hatunun kışına soktu, salladı ve

"Nasıl, bunu beğendin mi?" diye sordu, hatun o anda cevap veremedi, benim işimi bitirdi, sonra bir-iki saat kadar içtik, sonra ben kışına geçtim, Barney ağzına, sonra Barney evine gitti, ben de evime, sızınca kadar içtim. Saat akşamın dört buçuğuna geliyordu, kapının zili çaldı. Dan gelmişti, hasta ya da uykuya muhtaç olduğumda Dan mutlaka gelir, bir şiir atölyesi işleten bir tür komünist entelektüeldi Dan ve klasik müzikten anlardı; minik bir sakalı vardı, sohbet sırasında son derece sıkıcı nükteler yapmadan edemezdi, daha da kötüsü -kafiyeli şiir yazardı.

Ona baktım ve "Hasiktir," dedim.

"Yine mi hastasın, Buk? Buk kusacak, kusmuk buk!"

Ne kadar doğru, banyoya koşup boşaltdım. Döndüğümde bütün arsızlığı ile kanepemde oturuyordu.

"Evet?" diye sordum.

"Bahar dinletisi için şiirlerine ihtiyacımız var."

Dinletilerine bir kez olsun katılmamış, hiçbir zaman ilgilenmemiştim, ama yıllardan beri evime gelip kafa ütülüyordu ve hâlâ onu başımdan savmanın usturuplu bir yolunu bulamamıştım.

"Elimde hiç şiir yok, Dan."

"Dolap dolusu şiir olurdu sende eskiden."

"Biliyorum."

"Dolabına bakabilir miyim?"

"Bak."

Buzdolabına gidip bir bira aldım, döndüğümde Dan elinde buruşuk sayfalarla oturuyordu.

"Hey, şu fena değil, bu bok! Bu da bok! Bu da öyle. Hehehehe! Ne oldu sana, Bukowski?"

"Bilmiyorum."

"Hmmm. Şu fena sayılmaz, bu bok! Bu da!"

O şiirlerimi değerlendirirken kaç bira içtim bilmiyorum, ama kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

"Bu..."

"Dan?"

"Evet, evet?"

"Tanıdığın bir .mcık var mı?"

"Ne?"

"Topu topu on santime tav olacak bir kadın tanıyor musun?"

"Bu şiirler..."

".iktir et şiirleri! .m diyorum, moruk, .m!"

"Vera olabilir belki..."

"Yürü!"

"Bu şiirlerin birkaçını almak isterim..."

"Al. Ben giyinirken bir bira içmek ister misin?"

"Bir biradan zarar gelmez."

Ona bir bira verdim, robumu çıkarıp eski giysilerimi üstüme geçirdim, bir çift ayakkabı, yırtık bir şort, fermuarı ancak 4/3 kapanan bir pantolon ve eski bir gömlek, kapıdan çıkıp arabaya bindik, yolda durup bir şişe skoç kaptım.

"Seni hiç yemek yerken görmedim," dedi Dan, "yemek yemez misin sen?"

"Sadece belli şeyler."

Yolu tarif etti. İndik arabadan; skoç, ben ve Dan. Hayli lüks bir evin zilini çaldık. Kapıyı Vera açtı. "Ooo, selam, Dan."

"Vera, bu...Charles Bukowski."

"Öyle mi? Charles Bukowski'nin neye benzediğini hep merak etmişimdir."

"Evet. Ben de." onu itip içeri girdim, "bardak var mı?"

"Elbette."

Vera bardakları alıp geldi, herifin teki oturuyordu kanepede, iki bardağa skoç koydum, birini Vera'ya verdim, ötekini kendim aldım, kanepede oturan adamla Vera'nın arasına oturdum. Dan karşımıza oturdu.

"Bay Bukowski," dedi Vera, "şiirlerinizi okudum ve..."

"Şiirin .mına koyayım," dedim.

"Ooo," dedi Vera.

Bardağımı dipledim, uzanıp Vera'nın eteğini dizlerine kadar sıyırdım, "Bacakların harikulade," dedim.

"Biraz tombul olduğumu düşünüyorum," dedi.

"Halt etmişsin! Mükemmelsin!"

Kendime bir skoç daha koydum, eğilip Vera'nın dizlerinden birini öptüm, skoçtan bir yudum alıp biraz daha yukardan öptüm.

"Ben gidiyorum!" dedi kanepenin öbür ucunda oturan adam. kalktı ve gitti.

Öpüşlerin arasına beylik laflar sıkıştırıyordum. Vera'nın içkisini tazeledim, çok geçmeden kışına kadar çıkarmıştım eteğini, külotunu gördüm, şahaneydi, bildiğimiz malzemedен değil, eski yorganları andırıyordu -ipek kabartma dörtgenler, yumuşacık; külot haline getirilmiş minik bir yorgan- ve nefis renkler: yeşil, mavi, sarı, lavanta, gerçekten çok güzel bir külottu. Başımı bacaklarının arasından kaldırdığımda Dan karşımıza oturmuş pırıl pırıl parlıyordu. "Dan, evladım," dedim, "senin gitme zamanın geldi sanıyorum."

İstemeye istemeye kalkıp gitti, röntgen daha sonra çekilecek otuzbire renk katar, ama genellikle bir yerden zor kalkıp giderdi, ben de öyleydim. Doğrulup bir içki daha koydum kendime. Vera bekledi, hiç acele etmeden içkimi yudumladım.

"Charles," dedi.

"Bak," dedim, "içkiyi severim, merak etme. Birazdan sıra sana gelecek."

Vera eteği kışında oturup bekledi, "Şişmanım," dedi, "Şişman bulmuyor musun beni?"

"Hayır, mükemmelsin, hafif yağlı, sonsuza dek eriyebilirim sende."

İçkimi dipledım, bir tane daha koydum.

"Charles," dedi.

"Vera," dedim.

"Ne?" diye sordu.

"Dünyanın en büyük şairiyim," dedim.

"Yaşayan mı yoksa ölü mü?"

"Ölü," dedim, uzanıp göğüslerinden birini kavradım, "Kıçına bir morina balığı sokmak geliyor içimden, Vera!"

"Neden?"

"Yahu nerden bileyim?"

Eteğini indirdi, bardağını dipledım.

"Yarığından işiyorsun, değil mi?"

"Sanırım."

"İşte, siz kadınların en büyük sorunu bu."

"Charles, korkarım ki senden gitmeni isteyeceğim, yarın erken kalkıp işe gitmek zorundayım."

"İş. Çiş."

"Charles," dedi, "lütfen git."

"Tasalanma yavrucuğum, düzeceğim seni. Ama içkiye çok düşkün bir adamım ben. Biraz daha içmek istiyorum."

Kalktığını gördüm, umursamadım, kendime bir içki daha koydum, başımı kaldırdığımda Vera karşıma dikilmişti, yanında bir kadın vardı, hiç de fena sayılmazdı yanındaki kadın.

"Beyefendi," dedi öteki kadın, "ben Vera'nın arkadaşayım, onu korkutmuşsunuz, yarın sabah erken kalkması gerekiyormuş, sizden gitmenizi rica ediyorum!"

"Dinleyin, kancıklar. İkinizi de düzeceğim, söz veriyorum! Birkaç içki daha içmeme izin verin. Bütün istediğim bu! İkinizi de temiz bir on santim bekliyor!"

Orada oturmuş şişenin dibini görmek üzereydim ki iki aynasız girdi içeri, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmış şortuyla oturuyordum. Sevmiştim orayı, çok hoş bir daireydi.

"Beyler?," dedim, "Nobel komitesinden misiniz? Yoksa Pulitzer'den mi?"

"Ayakkabılarını ve pantolonunu giy," dedi polislerden biri. "Hemen!"

"Beyler, Charles Bukowski ile muhatap olduğunuzun farkında mısınız?" diye sordum.

"Kimliğine karakolda bakarız, şimdi ayakkabılarını ve pantolonunu giy."

Taktılar kelepçeyi, her zamanki gibi fazla sıkı, küçük çentikler damarlarıma batıyordu, göz açıp kapayıncaya kadar dışarı çıkarmışlardı beni, bacaklarımdan gidebileceğinden daha hızlı, dünya beni izliyormuş duygusuna kapıldım ve tuhaftır, bir şeyden utanıyormuşum gibi hissettim kendimi, suçlu, boktan, eksik, harcanmış bir makineli tüfek mermisi gibi.

"Büyük aşıksın, öyle mi?" diye sordu polislerden biri.

Yadırganacak derecede samimi ve insani bir soru olduğunu düşündüm, "Çok güzel bir daireydi,"

dedim,

"ve külotunu görmeliydin."

"Kes sesini!" dedi öbür polis.

Fazla  zen göstermeksizin arka koltuğa fırlattılar beni. Bacaklarımı uzatıp o rahat ve kibirli konuşmalarını, tanrısal radyolarını dinledim, kendimi ne zaman bu durumda bulsam polislerin benden üstün oldukları hissine kapılırdım, gerçek payı yok da değil...

Karakol - alışılağelmiş fotoğraf çekimi, ceplerdeki eşyaların alınması, zamanla bazı Şeyler değişiyordu, ağdaşlaşıyordu. Sonra sivil bir memur geldi, sol başparmağımla sorun yaşadığım parmak izi faslı:

"Rahat ol! Kendini kasma!" bu sol başparmakla ilgili olarak suçluluk duygusu hep. Ama insan kodeste nasıl rahatlar?

Sivil memur sorular sorup önündeki yeşil formu doldurdu, sürekli gülümsüyor.

"Canavar bu insanlar," dedi alçak sesle, "senden hoşlanıyorum, çıkınca beni ara." bir kağıt parçası tutuşturdu elime, "canavar bunlar," dedi, "dikkatli ol."

"Arayacağım seni," diye yalan söyledim, yardım edebileceğini düşünerek, içeri girdiğinde anlayışlı bir ses harikulade gelir insana...

"Bir telefon hakkın var," dedi gardiyan, "kullan."

Herkesin son derece rahat bir Şekilde yerde yattığı, birbirinden sigara istediği, güldüğü, horladığı ve işediği ayyaş koğuşundan çıkardı beni. Meksikalılar yatak odalarındaydılar sanki, kıskandım rahatlıklarını. Koğustan çıkıp telefon rehberini karıştırmaya başladım, işte o an anladım tek dostum bile olmadığımı, sayfaları çevirip duruyordum.

"Ne kadar sürecek bu iş?" dedi gardiyan, "on beş dakikadır burdasın."

abuk bir karar verip bir numara aradım, bir zamanlar sarhoşken kodese düşmesine neden olduğum bir arkadaşımın annesi açtı, beni sııp sıvadı, mizah anlayışı sıfırdı yaşlı kancığın, gardiyan beni koğuşa tıktı yine.

İşte o zaman koğusta çorapsız tek adam olduğumu farkettim. O ayyaş koğuşunda yüz elli kişiydik ve yüz kırk dokuzunun ayağında çorap vardı, çoğu y k trenlerinden inmişlerdi, tek ben orapsızdım. Dibe vurduğunu sanıp bir dip daha olduğunu keşfedebiliyordu insan.

Gördüğüm her yeni gardiyandan telefon hakkımı talep ettim, kaç kişiyi aradığımı bilmiyorum, sonunda vazgeçip orada çürümeye karar verdim, sonra koğuşun kapısı açıldı ve adım okundu.

"Kefaletle serbestsin," dedi gardiyan.

"Allah allah," dedim.

Kefalet işlemi boyunca, ki bir saat kadar sürer, kefaletimi ödeyen meleğin kim olduğunu düşünüp durdum, herkesi geçirdim aklımdan, kimdi bu dost? Dışarı çıktığımda benden nefret ettiklerini sandığım bir adamla karısı olduğunu öğrendim, kaldırımda bekliyorlardı.

Arabaları ile beni evime bıraktılar, onlara kefalet bedelini ödedikten sonra arabalarına kadar geçirdim, kapıdan içeri girdiğimde telefon çalıyordu, bir kadın sesi. iyi gelmişti. "Buke?"

"Evet, güzelim, kimsin? Biraz önce kodesten ıktım."

Sacramento'dan bir .mcık. Ama kamışımla ona ulaşamıyordum ve hâlâ çorap yoktu ayağımda.

"Zaman zaman şiiirlerini tekrar tekrar okuyorum, Buke. hepsi zamana direniyor, hiç aklımdan çıkmıyorsun, Buke."

"Sağol, Ann, aradığın için teşekkür ederim, çok tatlısın ama gidip içecek bir şeyler almalıyım."

"Seni seviyorum, Buke."

"Ben de, Ann..."

Gidip bir altılık, bir de küçük şişe skoç aldım, ilk skoçu koyuyordum ki telefon çaldı, bardağı bir dikişte yarılıyıp telefonu açtım.

"Buke?"

"Evet, Buk. Biraz önce kodesten çıktım."

"Biliyorum. Vera ben."

"Aşağılık kaltak, polis çağırdın."

"Korkunçtun, korkunç. Tecavüz suçlamasında bulunmak isteyip istemediğimi sordular, istemediğimi söyledim."

Kapının zincirini sürmüştü ama içeriyi görebiliyordum, skoç ve bira dolanıyordu kanımda, üstünde robu vardı, ağzıma girmeye can atan çok dolgun bir göğüs gördüm.

"Vera, bebeğim," dedim, "seninle çok iyi dost olacağımızı sanıyorum, can ciğer, polisleri çağırdığın için seni bağışlıyorum, beni içeri al."

"Hayır, hayır, Buke, seninle asla dost olamayız! Korkunç bir kişiliğin var!"

Göğsü yalvarıyordu.

"Vera!..."

"Hayır, Buke, eşyalarımı al ve git. Lütfen, lütfen!"

Cüzdanımı ve çoraplarımı aldım, "pekala, şişko, pelteleşmiş kığına kına yak!"

"Ooo," dedi ve kapıyı çarptı.

Otuz beş dolarımın içinde olup olmadığını kontrol etmek için cüzdanıma bakarken Aaron Copeland çaldığını duydum, özenti kaltak. Bu kez polis eşliğı olmaksızın geçtim park girişini, biraz aşağıda arabamı buldum, bindim, çalıştı, motoru ısıttım, kadim dost. Ayakkabılarımı çıkardım, çoraplarımı giydim, sonra da ayakkabılarımı, sonra da bir kez daha iyi bir yurttaş olarak geri vitese taktım, iki arabanın arasından çıktım, karanlık sokakta kuzeye doğru yol aldım. Kuzeye Kuzeye kuzeye...

Kendime doğru, evime doğru, bir şeylere doğru, akımdaki külüstür biliyordu, sonra ben de bildim, ve bir trafik ışığında unutulmuş yarım bir puro buldum küllükte, puroyu yaktım, burnumu da, sonra yeşil yandı, purodan bir duman aldım, mavi dumanı üfledim. Riske girmemek, kaybetmemek, aynı yere dönmek sadece ölümlere mahsustu.

Tuhaf: bazen düzüşmemek yarım yamalak bir düzüştten daha iyiydi. Yanılıyor da olabilirim, genellikle yanıldığım söylenir.

SAKİN BİR GECE

Ziyaretime gelen insanlar biraz tuhaftır, ama hemen hemen herkes tuhaftır biraz; dünya her zamankinden daha çok sallanıp titreşiyor ve sonuçları aşikar. İçlerinden biri; hafif şişman, minik bir sakal bırakmış, hayli sağlıklı görünüyor, bir şiir dinletisinde benim şiirlerimden birini okumak istiyor, olur, diyorum ve ona şiirin nasıl okunması gerektiğini anlatıyorum, keyfi kaçıyor.

"Hani bira? Tanrı aşkına, içecek bir şeyin yok mu?"

14 tane ay çekirdeği avuçlayıp ağzına atıyor, makine gibi çiğniyor, gidip biraları getiriyorum, bu oğlan, Maxie, ömründe bir gün olsun çalışmamış. Vietnam'dan yırtmak için habire üniversiteye gidiyor, şimdi de hahamlık eğitimi görüyor, müthiş bir haham olacağından hiç şüphem yok. Yeterince şehvetli ve palavracı, iyi bir haham olacak, ama aslında savaşa karşı değil, o da bir çokları gibi savaşları iyi ve kötü olarak ikiye ayırıyor. İsrail-Arap savaşına katılmak istedi ama bavulunu yapma fırsatı bulamadan savaş bitti, uzun lafın kısası, insanlar birbirlerini öldürmeye devam edecekler, yeter ki onlara mantıksal bir neden verin. Kuzey Vietnamlı öldürmek doğru değil. Arap öldürülebilir. İyi bir haham olacak. Birayı elimden kapıp ağzındaki ay çekirdeklerini suluyor.

"İsa aşkına," diyor, "İsa'yı siz öldürdünüz," diyorum, "O muhabbete hiç girme!" diyor, "Girmeyeceğim, tarzım değil."

"Dehşet caddesi için yüklü telif aldığını duydum, İsa aşkına derken onu kastediyordum."

"Evet. Yayınevinin en iyi satan yazarıyım. Duncan, Creeley ve Levertov'un birlikte sattıklarından fazla satıyorum, ama bu hiçbir şey ifade etmeyebilir- L.A. Times da çok satıyor ama hiçbir şey yok L.A. Times' da." "Evet."

Biralarımızı yudumladık.

"Harry nasıl?" diye sordum. Harry akıl hastanesinde yatmış bir oğlandı, ilk şiir kitabına önsöz yazmışım, iyiydi şiirler, haykırıyorlardı. Sonra Harry benim reddettiğim bir işi kabul etti - pornografik dergilere öykü yazmak, ben editöre "hayır" dedim, Harry'yi yolladım, durumu vahimdi Harry'nin; bebek bakıcılığı yapıyor, şiir miir yazmıyordu.

"Ha, Harry. Dört motosikleti var. 4 Temmuz'da arkadaşlarını arka bahçesine toplayıp 500 dolarlık havai fişek patlattı. 500 dolar on beş dakikada havaya uçtu." "Nerden nereye," dedim.

"Evet. Domuz gibi olmuş, viskinin en kalitelisini içiyor, sürekli yemek yiyor, kocası ölünce 40.000 dolarlık mirasa konan bir hatunla evlendi, kocasının dalgıçlığa merakı varmış, kaza geçirip ölmüş, yani bogulmuş, dalgıç giysisi şimdi" Harry de." "Harikulade." "Seni kıskanıyor ama." "Neden?"

"Bilmiyorum, adını duyar duymaz köpürüyor." "Pamuk ipliğinden sarkıyorum ben. İşim bitmiş." "İkisinin de önlerine birbirlerinin adları işlenmiş kazakları var. Karısı Harry'nin çok büyük bir yazar olduğunu düşünüyor, edebiyattan filan anlayan bir tip değil. Harry'ye çalışabileceği bir stüdyo yapmak için duvarlardan birini yıkıyorlar. Proust'unki gibi ses geçirmez olacakmış. Proust değil miydi, yoksa yanılıyor muyum?" "Odasının duvarlarını mantar kaplatan mı?"

"Evet. Galiba, neyse, iki bin dolara patlayacakmış. Büyük yazarı duvarları mantar kaplı odada yazarken görebiliyorum, 'Lilly bir serçe gibi sıçradı çiftçi John'un tel örgüsünün üstünden...'"

"Bırakalım şu herifi, o kadar gülünç ki paranın içinde boğuluyor."

"Evet. Senin küçük kızın nasıl? Neydi adı? Marina?"

"Marina Louise Bukowski. Geçen gün beni küvetten çıkarken gördü, ne dedi biliyor musun?"

"Hayır."

"Hank, şu salak haline bak,' dedi, 'önünde kocaman bir şey sarkıyor, arkan boş!"

"İnanılır gibi değil."

"Evet. İki tarafta da kamış bekliyordu."

"Fena fikir değil aslında."

"Bana göre değil, birini doyuramıyorum."

"Başka bira var mı?"

"Tabii, afedersin,"

Biraları getirdim.

"Geçenlerde Larry ugradı," dedim.

"Öyle mi?"

"Devrimin yarın sabah gerçekleşeceğini sanıyor, gerçekleşebilir de, gerçekleşmeyebilir de. Kimse bilmiyor, devrimin dışarıdan-içeriye doğru değil, içeriden-dışarıya doğru gerçekleşmesi gerektiğini anlattım ona, asıl sorun burada, bu tiplerin ayaklanma başlar başlamaz yaptıkları ilk şey gidip bir renkli televizyon yağmalamak, düşmanı yarı-zeka yapan aynı zehiri kendileri için de istiyorlar, ama dinlemiyor beni.

Tüfeğini temizleyip hazırlamakla mesgul, devrimcilere katılmak için Meksika'ya gitmiş, devrimciler tekila içip esniyorlarmış. Üstüne üstlük dil engeli var. Şimdi Kanada diye tutturdu, kuzey eyaletlerin birinde gıda ve silah ikmali yapmışlar, atom bombaları yok ama. y.rağı yemişler, hava desteği de yok."

"Vietnamlılar'da da yok. ama canavar gibi savaşıyorlar."

"Rusya'dan ve Çin'den korktuğumuz için atom bombasını kullanamıyoruz da ondan, ama Oregon'da Castro'larla dolu bir sığınağı bombalamak istediğimizi varsayalım, bu bizim iç meselemiz sayılır ve kimseyi ilgilendirmez, öyle değil mi?"

"İyi bir Amerikalı gibi konuştun."

"Siyasetim yok benim, gözlemciyim."

"Allahtan herkes senin gibi değil, yoksa hapı yutmuştuk."

"Ne yani, hapı yutmadık mı?"

"Emin değilim."

"Ben de. Ama devrimcilerin çoğunun göt olduklarını biliyorum, ve üstüne üstlük son derece sıkıcı insanlar, moruk, yoksullara yardım etmeyelim, eğitimsizleri eğitmeyelim, hastaları tedavi etmeyelim demiyorum, ama bu devrimcilerin çoğuna rahip cübbeleri giydiriyoruz, demek istediğim bu. Ve bunların bazıları karıları tarafından terk edilmiş, akne sorunları olan, boyunlarına kanlı Baris Sembol'leri asan çok hasta insanlar, çoğu fırsatçıdır bunların, bir yolunu bulsalar Ford için çalışmayı yeğlerler, bir kötü yönetimden başka bir kötü yönetime geçmekte yarar görmüyorum ben. Her seçimde yapıyoruz bunu zaten."

"Yine de devrimin bokun bir kısmını temizleyeceğini düşünüyorum."

"Doğru, ama bir çok iyi şeyi de yok edecek, tarih çok ağır ilerler, ben kuş yuvasını yeğlerim."

"Daha iyi gözlemleyebilmek için mi?"

"Daha iyi gözlemleyebilmek için. Bir bira daha iç."

"Yine de bir gerici gibi konuşuyorsun."

"Dinle, Haham, ben duruma bütün açılardan bakmaya çalışıyorum, sadece kendi açımdan değil, kodamanlar ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar, bunu kabul etmek zorundasın, onlarla her zaman masaya otururum. Spock'a yaptıklarına bak. Kennedy'ler. King. Malcolm X. liste uzar gider, bu herifler şakaya gelmez, aceleci davranırsan kışının üstüne oturturlar adamı, ama bir şeyler değişiyor, gençler bir zamanlar yaşlıların düşündüğünden daha iyi düşünüyorlar ve yaşlılar ölüyor, bu işi kan dökmeden halletmenin bir yolu var hâlâ."

"Gözünü korkutmuşlar senin, bana sorarsan 'ya Zafer ya da Ölüm' derim."

"Hitler'de öyle dedi. Sonunu biliyorsun"

"Ölümün nesi var?"

"Bu gece hayatın sorunlarını tartışıyoruz, ölümün değil."

"Dehşet Caddesi gibi bir kitap yazıyor, sonra da katillerle el sıkışmak istiyorsun."

"El sıkıştık mı, Haham?"

"Şu anda işkenceler sürerken sen ağzının kenarından konuşuyorsun."

"Örümcek ile sineği mi kastediyorsun, yoksa kedi ile fareyi mi?"

"Artık bazı şeyler idrak etme kolaylığına sahip olmasına rağmen İnsana karşı İnsan'ı kastediyorum."

"Bu söylediğinde doğruluk payı var."

"Var tabii, ağzı olan tek sen değilsin."

"İyi de, ne diyorsun? Kenti ateşe mi verelim."

"Hayır, ülkeyi ateşe verelim."

"Dediğim gibi, çok iyi bir Haham olacaksın."

"Teşekkür ederim."

"Peki, ülkeyi yaktık, yerine ne koyacağız."

"Amerikan Devrimi, Fransız Devrimi, Rus Devrimi başarısız mı oldu sence?"

"Bütünüyle başarısız olmadılar, ama bütünüyle başarılı da olmadılar."

"Denediler en azından."

"Bir santimetre ilerlemek için kaç kişiyi öldürmeliyiz?"

"Bir santimetre bile ilerleyemediğimiz için kaç kişi ölüyor?"

"Bazen Plato ile konuşuyormuş gibi hissediyorum kendimi."

"Plato ile konuşuyorsun; yahudi sakallı bir Plato ile."

Bir süre susuyoruz, sorun aramızda asılı kalıyor, bu arada sefilhaneler toplumun ıskartaya çıkardığı sefillerden geçilmiyor; yoksullar doktor yokluğundan düşkünler koğuşunda ölüyorlar, cezaevleri öylesine dolu ki mahkûmlar yerlerde yatıyorlar, insanları satranç piyonları gibi kullanan toplum yüzünden akıl hastanelerinde boş yatak yok...

Bir aydın ya da yazar olarak kendi kışın kapanda değilken bu hoşlukları gözlemlemek pek memnuniyet verici, aydın ve yazarların sorunu bu - kendi rahatları ve kendi acıları dışında fazla bir

şey hissedemiyorlar, ki doğal ama boktan.

"Meclis," diyor dostum, "silah kontrol yasası ile bir şeyleri çözeceğini düşünüyor."

"Evet. Silahların çoğunu kimin ateşlediğini biliyoruz, ama bazılarını kimlerin ateşlediğinden emin değiliz, ordu mu, polis mi, devlet mi, yoksa çılgının teki mi? Bir tahminde bulunmaktan korkuyorum, çünkü sıra bana da gelebilir, tamamlamayı düşündüğüm birkaç sone var."

"Yeterince önemli olduğunu sanmıyorum."

"Bunun için Allaha şükrediyorum, Haham."

"Senin biraz korkak olduğunu düşünüyorum"

"Evet. Öyleyim, korkak geleceği görebilen insandır, cesur insanın hayal gücü sıfıra yakındır."

"Bazen ben senin çok iyi bir Haham olacağımı düşünüyorum."

"Doğru değil. Plato'nun yahudi sakalı yoktu."

"Sakal bırakırsın."

"Bir bira daha iç."

"Teşekkür ederim."

Ve sustuk bir kez daha. Tuhaf akşamlardan biri daha işte. Çeşit çeşit insan gelir beni görmeye, konuşurlar, tazelerler beni: geleceğin Hahamları, tüfekli devrimciler, FBI, fahişeler, kadın şairler, Michigan'a gitmekte olan Loyola'lı bir profesör, Riverside'da yaşayan bir başka profesör, yollara dökülmüş üç-dört genç, beyinlerine Bukowski kitapları zulalamış berduşlar... Eskiden bu çetenin çok değerli zamanımı katledeceğini düşünürdüm, ama talih benden yanaymış çünkü her biri bir şeyler getirdi bana, bir şeyler bıraktı, ve taş duvarların arkasına sığınmış bir Jeffers gibi hissetmiyorum kendimi artık, hem başka yönden de talihliyim çünkü sessiz ve gizli bir ün benimki, ön bahçesine insanların çadır kurduğu bir Henry Miller olmayacağım hiçbir zaman, tanrılar cömert davrandılar bana, beni hayatta tuttular, hâlâ mücadele ediyorum, not alıyorum, gözlemliyorum, iyi insanların iyiliklerini, bir fare misali kolumdan yukarı koşan mucizeyi hissediyorum, yarın tatlı düşlerin en tatlısı olduğunu bilmese de, ne hayat bu bana kırk sekizimde bahsedilen.

Göbeği bira dolu ayağa kalkıyor oğlan, yarının Haham'ı pazar sabahı kahvaltılarında gürler.

"Gitmek zorundayım, sabah bir dersim var."

"Tabii, evlat, iyi misin?"

"Evet. İyiyim, babam sana selam yolladı."

"Sam'e, savaşa devam, dediğimi ilet. Sonuna kadar savaşmalıyız."

"Telefon numaram var mı sende?"

"Evet. Sol mememin üstünde."

Gidişini seyrediyorum, basamakları iniyor, biraz şişman, ama iyi böyle. Güç. Güç fazlası, parlıyor ve gümbürdüyor. İyi bir Haham olacak. Çok hoslanıyorum ondan, sonra gidiyor, gözden kayboluyor, oturup bunu yazıyorum size. Daktilo kül içinde, işlerin nasıl gittiğini, sırada ne olduğunu bilesiniz diye. Daktilomun yanında iki santim boyunda iki küçük beyaz bebek patisi duruyor, kızım Marina koydu onları oraya, devrimci annesi ile Arizona'da bir yerde şimdi. 1968 yılının temmuz ayındayız ve kapının kırılıp gözleri bayat jöleyi andıran iki kişinin ellerinde hava soğutmalı makineli tüfeklerle içeri girmesini beklerken örseliyorum makinenin tuşlarını, gelmezler insallah, çok güzel bir akşam geçirdim, zarlarda ne geldiğini, duvarların nasıl gülümsediğini sadece iki yalnız keklük bilecek, iyi

geceler.

RENO'DA BİR ADAMI VURDUM

Judy Garland New York Filarmonik'de şarkı söylediğinde Bukowski ağladı, Sherley Temple "I Got Animal Crackers in my Soup"u söylediğinde Bukowski ağladı; Bukowski ucuz pansiyon odalarında ağladı, Bukowski giyinmeyi bilmez, Bukowski konuşmayı bilmez, Bukowski kadınlardan korkar, Bukowski'nin midesi zayıf, Bukowski'nin fobileri var ve sözlüklerden, rahibelerden, bozuk paradan, otobüslerden, kiliselerden, park banklarından, örümceklerden, sineklerden, bitten ve ucubelerden nefret eder; Bukowski savaşa gitmedi. Bukowski yaşlı, Bukowski 45 yıldır bir kez bile uçurtma uçurmadı; Bukowski goril olsaydı kabileden kovulurdu...

Dostum ruhumun etini kemiklerimden ayırmakta o kadar kararlı ki kendi varoluşunu unutmuş gibi.

"Ama Bukowski çok temiz kusar, yere işediğini hiç görmedim."

Herşeye ragmen kendime göre bir çekiciliğim var, görüyor musunuz? Sonra küçük bir kapıyı açıyor, içi gazete ve paçavra dolu bir kiler çıkıyor karşımıza.

"İstediğin zaman burada kalabilirsin, Bukowski. Hiçbir şeye ihtiyaç duymazsın burada."

Ne pencere var ne de yatak, ama banyoya bitişik, hiç de fena görünmüyor bana.

"Ama çaldığım müzik yüzünden kulak tıkacı kullanman gerekecek."

"Sorun değil, gidip bir çift kulak tıkacı alabilirim."

Oturma odasına dönüyoruz, "biraz Lenny Bruce dinlemek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Ginsberg."

"Hayır, hayır."

Hiç susmuyor kaset çaları, ya da pikabı, sonunda Johnny Cash'in Folsom cezaevinde verdiği konserle vuruyorlar beni.

"Bir adamı vurdum Reno'da ölüsünü seyretmek için."

Johnny Cash cezaevindeki çocukları aynı Bob Hope'un Noel zamanı Vietnam'da yaptığı gibi uyutuyor gibi geliyor bana, ama benim kafam öyle çalışır, mahkûmlar bağırıp çağırıyorlar, hücrelerinde değiller, ama yine de açlara, kapana kısılmışlara kurabiye yerine etsiz kemik atıldığı duygusuna kapılıyorum, kutsallığa ya da cesarete dair hiçbir şey göremiyorum bu işte. Cezaevindeki insanlar için yapılacak tek şey var: unları salmak, savaşan insanlar için yapılacak tek şey var: savaşa son vermek.

"Kapat şunu," diyorum.

"Niye?"

"Halkla ilişkiler numarasından başka bir şey değil."

"Bunu söyleyemezsin. Johnny'de yattı."

"Bir sürü insan yattı."

"Biz bunun iyi müzik olduğunu düşünüyoruz."

"Sesini beğeniyorum, ama cezaevinde ancak gerçek bir mahkûm şarkı söyleyebilir."

"Biz yine de seviyoruz."

Karısı ve iki müzisyen genç zenci var odada.

"Bukowski, Judy Garland'ı sever. Somewhere Over the Rainbow."

"New York'da söylediğinde sevdim onu. Ruhu tasmıştı, kimse eline su dökemezdi."

"Şişman ve ayyaş."

Hep aynı şey -kasap bıçağı ile herkesi parçalamaya çalışan, hiçbir yere varamayan insanlar, biraz erken ayrılıyorum, çıkarken Johny Cash'i tekrar koyuyorlar.

Yolda durup bira alıyorum, telefon çalarken içeri giriyorum.

"Bukowski?"

"Evet?"

"Bill."

"Selam, Bill."

"N'apıyorsun?"

"Hiç."

"Cumartesi akşamı n'apıyorsun?"

"Sözüm var."

"Bana gelsene. Seni bazı insanlarla tanıştırmak istiyorum." "Başka zaman."

"Biliyor musun, Charley, bir gün seni davet etmekten usanacağım." "Öyle mi?"

"O ahlaksız paçavra parçası için yazmayı sürdürüyor musun?"

"Ne?"

"Şu hipi gazetesi..."

"Hiç okudun mu?"

"Elbette, herşeye karşılar, zamanını boşa harcıyorsun."

"Gazetenin siyasi görüşü beni bağlamıyor, istediğim gibi yazıyorum.

"Ben bağladığımı sanıyordum."

"Ben de gazeteyi okuduğumu."

"Bu arada, ortak dostumuzdan hiç haber aldın mı?"

"Paul'u mu kastediyorsun?"

"Evet."

"Hayır."

"Şiirine büyük hayranlık duyuyor, biliyorsun?"

"Benim için sakıncası yok."

"Benim kişisel fikrimi soracak olursan, senin şiirini sevmiyorum."

"Onun da sakıncası yok."

"Bu cumartesi gelebilecek misin?"

"Hayır."

"Günün birinde seni davet etmekten usanacağım, kendine dikkat et."

"Eyvallah, iyi geceler."

Bir kasap daha. Neydi dertleri? Bili, Malibu'da yaşıyor, hayatını yazarak -felsefi seks palavralarından oluşmuş bir çorba- kazanıyordu ve bir bok yazamıyordu ve sürekli telefonda idi, yine arayacaktı, ve yine. Ve küçük bok fiskeleri fırlatacaktı bana. Ben hayalarımı kasaba satmayı reddeden ihtiyardım, bu onları delirtiyordu, benimle giriştikleri savaştan muzaffer olarak çıkmaları ancak beni eşek sudan gelinceye kadar dövmekle mümkündü, o da her an herkesin başına gelebilirdi.

Bukowski Miki Fare'nin bir nazi olduğunu düşünüyor; Bukowski Barney'nin Yeri'nde kepaze oldu; Bukowski Ginsberg'i kıskanıyor; Bukowski 1969 model Cadillac'ları kıskanıyor, Bukowski Rimbaud'yu anlayamaz; Bukowski kışını ikinci kalite kahverengi tuvalet kağıdı ile siler, Bukowski'nin beş yıl ömrü kaldı, Bukowski 1963'den beri adam gibi tek şiir yazmadı, Bukowski ağladı Judy Garland... Bir adam vurdum Reno'da.

Oturdum, daktiloya temiz bir kağıt taktım, bir bira açtım, sigara yaktım. İki satır yazmıştım ki telefon çaldı.

"Buk?"

"Evet?"

"Marty."

"Selam, Marty."

"Dinle, son iki sütununu okudum, bu kadar iyi yazdığını bilmiyordum, sütunlarını kitap olarak basmayı düşünüyorum, seni ilgilendirir mi?"

"Tabii."

"O sütunları istiyorum, sütunların şiirlerin kadar iyi."

"Biraz önce Malibu'dan bir dostum aradı, şiirimi kötü bulduğunu söyledi."

"Halt etmiş, o sütunları istiyorum."

"Yayın hakkı -----'a ait."

"Yahu, o adam pornografi yayıncısı, benimle çalışırsan üniversitelere girersin, en iyi kitapçılara girersin, o çevre seni keşfetti mi sırtın yere gelmez; yüzyıllardan beri başlarına kakılan girift yazından usanmışlar artık, göreceksin; bütün eski kitaplarını tekrar basıp bir ya da bir buçuk dolardan milyonlarca satacağız."

"Böyle bir şeyin beni çekilmez biri yapacağından korkmuyor musun."

"Zaten çekilmez herifin biri değil misin? Hele içince... laf açılmışken, çok içiyor musun?"

"Barney'nin yerinde adamın tekinin yakasına yapışıp bir güzel sallamışım, daha kötüsü de olabilirdi ama."

"Nasıl yani?"

"O benim yakama yapışıp bir güzel sallayabilirdi mesela, gurur meselesi, anlıyor musun?"

"Kitaplarını bir buçuk dolara pazara sürmeden önce ölme veya kendini öldürtme, olur mu?"

"Gayret edeceğim, Marty." "Penguin'in basacağı kitap ne oldu?"

"Stanges ocak ayında diyor, son provayı yolladılar, bir de at bahislerinde kaybettiğim elli dolarlık bir avans."

"Hipodromdan uzak durmayı beceremiyor musun?" "Siz orospu çocukları kazandığım zaman tek kelime etmiyorsunuz ama."

"Haklısın, neyse, sütunlarla ilgili bilgi ver bana." "Tamam, iyi geceler."

Bukowski, büyük yazar. Kremlin'e Bukowski'nin heykelini diyorlar, otuz bir çekerken; Bukowski ile Castro'nun heykeli, Havana güneşinin altında kusboku kaplı; tandem bisikletle zafere pedallıyorlar -Bukowski arka seledede; Bukowski kuş sütüyle banyo yapıyor; Bukowski 19 yaşında iri göğüslü bir zenci melezi kaplan kırbağı ile kırbaçlıyor, Rimbaud okuyan bir zenci melezi; Bukowski dünyanın duvarlarının içinde kafayı yemiş, talihi kimin söndürdüğünü merak ediyor... Herkes için çok geçen Bukowski Judy Garland'a kesiliyor.

Sonra saati hatırladım, çıkıp arabama bindim yine. Wilshire Bulvarını kesen sokaklardan biri. kocaman tabelada adı soyadı yazılı, bir zamanlar aynı boktan işte birlikte çalışmıştık. Wilshire Bulvarını çok sevdiğimi söyleyemem, ama öğrenci sayılırım hâlâ. Hiçbir şeye kapalı değilim, yarı-zenci, anne beyaz, baba zenci, aynı zamanda düştük o boktan ise, ortak bir yan. Daha çok sonsuza dek bokun içinde yüzmek istemediğimiz için. Her ne kadar bok iyi bir hoca olsa da insanın alabileceği dersler sinirliydi, sonra boğulup gidiyordunuz bokun içinde. Arka tarafa park edip arka kapıyı çaldım, o gece büroda kalıp bekleyeceğini söylemişti, doku/buçuga geliyordu saat. Kapı açıldı.

On yıl. On yıl. On yıl. On yıl. On. On .mına koduğumun yılı.

"Hank, orospu çocuğu!"

"Jim. Seni şanslı köpek.."

"Yukarı çıkalım."

Peşinden gittim, tanrım, görkemden etkilenecek biri değilsin, eyvallah, ama personelin ve sekreterlerin yokluğunda mekan gerçekten hoş. Hiçbir şeye kapalı değilim. 7-8 odası var. Masasına gidiyoruz, iki altılık paketi masanın üstüne koyuyorum.

On yıl.

O 43 yaşında, ben 48. En az on beş yıl daha yaşlı gösteriyorum ondan, ve utanıyorum biraz, sarkık göbek, üstüme sinmiş o sokak köpeği havası, dünya öğütücü ve rutin külfetleri ile saatlerimi, yıllarımı çalmış; belli oluyor, utanıyorum yılgınlığımdan; parasından değil, yılgınlığımdan, devrimcinin iyisi yoksul adamdan çıkar; ben devrimci bile değilim, yorgunum sadece, ne boktan bir hayat yaşamıştım! Aynalar, aynalar...

Çok yakışıklı görünüyordu açık sarı kazağı ile; rahat, beni gördüğü için gerçekten memnun.

"Cehennem günler yaşıyorum," dedi, "gerçek bir insanla konuşmayalı aylar oldu."

"O sınıfa dahil olduğumdan emin değilim."

"Dahilsin."

Masanın genişliği beş metre var.

"Jim, böyle yerlerden yüzlerce kez kovuldum, fırladığına oturmuş bok herifler tarafından, bir düşün içindeki bir düşün içindeki bir düş gibi, hepsi de kötü. Şimdi oturmuş masanın öbür yanındaki bir adamla içki içiyorum ve o gün ne biliyorsam bugün de o kadar biliyorum."

Güldü, "Koçum, sana kendi büronu vermek istiyorum, kendi koltuğunu, kendi masanı, bugün eline ne geçtiğini biliyorum, iki katını verebilirim."

"Kabul edemem."

"Neden?"

"Sana yararımın ne olacağını bilmek zorundayım."

"Beynine ihtiyacim var."

Güldüm.

"Ciddiyim."

Sonra planını açıkladı, ne istediğini anlattı, böyle şeyleri tasarlayabilen, arı gibi çalışan bir beyne sahip, planı öyle mükemmeldi ki gülmeden edemedim.

"Rayına oturtmak üç ayı bulur," dedim.

"Sonra da sözleşmeyi yaparız."

"Benim için sakıncası yok. Ama bu tür şeyler bazen yürümez."

"Yürüyecek."

"Bu arada duvarlarımı kaybedersen kilerinde kalmama izin verecek bir arkadaşım var."

"Güzel."

İki-üç saat kadar içiyoruz, sonra o ertesi sabah (cumartesi) çıkacağı yat gezisi için uykusunu almak üzere evine gidiyor, ben arabamı o lüks semtten çıkarıp gecenin son içkisini içmek için iğrenç barlardan birine giriyorum, ve orada bir zamanlar postanede çalışan biri ile karşılaşmadıysam ne olayım.

"Luke! Orospu çocuğu."

"Hank, yavrum!"

Bir başka zenci (ya da siyahi) adam. (beyaz adamlar geceleri ne yaparlar?) Düşkün bir hali var, ona bir içki ısmarlıyorum.

"Hâlâ postanede misin?" diye soruyor.

"Evet."

".mına koyayım."

"Ne?"

"Postaneye daha fazla katlanamadım, biliyorsun? İstifa ettim, hemen başka bir işe girdim, harika, değişiklik, biliyor musun? İnsanı öldüren budur: tekdüzelik."

"Biliyorum, Luke."

"Neyse, ilk sabah makinenin başına geçtim, cam elyafı fabrikası, üstümde yakası açık kısa kollu bir gömlek var, herkes bana bakıyor, makineyi çalıştırıp işe koyuldum, bir süre sonra her yerim kaşınmaya başladı, ustabaşını çağırıp, 'hey, bu ne sikim iş?' dedim, 'her yerim kaşınıyor! boynum, kollarım, heryerim!', 'önemli değil, alışırsın,' dedi bana, ama pezevenğin üstünde uzun kollu bir gömlek var, boynuna da kalın bir atkı dolamış, ertesi gün ben de uzun kollu bir gömlek giyip boynuma bir atkı doladım, ama yaran olmadı -.mına kuduğum camı o kadar ince sıçırıyor ki göremiyorsun, camdan minicik oklar, kumaşı delip tenine saplanıyolarlar, işte o zaman neden koruyucu gözlük taktırdıklarını anlıyorsun, yarım saatte kör eder adamı, ayrılmak zorunda kaldım, dökümhaneye girdim, insanların sıcak beyaz bir sıvıyı Kalıplara döktüğünü biliyor muydun? Yağ ya da sos döker gibi döküyorlar. İnanılır gibi değil! Kaynar sıvı! Ayrıldım, moruk, sen nasılsın?"

"Şuradaki kaltak, Luke, bana bakıp bakıp eteğini yukarı kaldırıyor."

"Hiç takılma, delidir."

"Bacakları harikulade ama."

"Evet. Öyle."

Birer içki daha söyledim, içkimi alıp yanına gittim.

"Selam, güzelim."

Elini çantasına sokuyor, çıkarıyor, düğmeye basıyor, harikulade altı santim uzunluğunda çelik fırlıyor, barmene bakıyorum, yüzü ifadesiz, "bir adım daha atarsan seni hadım ederim!" diyor kancık.

İçkisini deviriyorum, önüne bakar bakmaz bileğinden kavrayıp sustalıyı elinden alıyorum, kapatıp cebime koyuyorum, barmenin yüzünde hâlâ ifade yok. Luke'un yanına gidiyorum, içkilerimizi bitiriyoruz, saatin ikiye geldiğini fark ediyorum, barmenden iki altılık istiyorum. Çıkıp arabama yürüyoruz. Luke'un arabası yok. Kadın peşimizden geliyor, "Beni eve bırakın", "Neresi?", "Century civarı.", "Dünyanın yolu.", "Ne çıkar, siz orospu çocukları sustalı mı aldınız."

Century yolunu yarılamişken o harikulade bacakların arkada havaya kalktıklarını görüyorum, bacaklar indiğinde karanlık bir köşeye çekip Luke'a biraz hava almasını söylüyorum. İkinci olmaktan nefret ederim, ama uzun zamandan beri ilk olamamışsan ve büyük bir sanatçı ve hayat adamıysan, ikincilikle yetinirsin, hem çocukların aralarında dediği gibi, kimiyle ikinci ilkten iyidir, iyiydi, evine vardığımızda kapıyı açtı, sustalıyı bir onluğa sarıp eline tutuşturdu, aptalca, elbette, ama severim aptallık yapmayı.

Luke 8. Cadde ile Irola yakınlarında oturuyordu, bana yakın sayılır. Kapıyı açarken telefon çalmaya başladı, bir bira açıp salıncaklı koltuğa oturdum, telefonun zilini dinledim, yetmişti -sabah, akşam ve gece.

Bukowski kahverengi bot giyer. Bukowski uçağa binmekten korkar. Bukowski Noel Baba'dan nefret eder. Bukowski daktilo sileceklerinden çarpık figürler yapar, su damladığında Bukowski ağlar. Bukowski ağladığında su damlar, ey, fiskiyeli mabedler, ey .aşak derileri, ey fiskiyeli .aşak derileri, ey insanlığın sabah ayakkabısının yine görmediği taze köpek boku misali her yerdeki çirkinliği; ey ulu polis, ey ulu silahlar, ey ulu diktatörler, ey her yerdeki ulu budalalar, ey yalnız ahtapot, ey dengeli ve dengesiz ve kutsal ve kabız hepimizi tek tek güzelce sızdıran saat tiktakları, ey altın dünyanın sefil ara sokaklarında yatan berduşlar, ey çirkinleşecek çocuklar, ey daha da çirkinleşecek çirkinler, ey hüznün ve kapanan duvarlar -ne Noel Baba, ne kancık, ne Sihirli Değnek, ne Külkedisi, ne de Büyük Dehalar asla; guguk - bok sadece ve köpeklerin ve çocukların kırbaçlanmış, bok sadece ve bokun silinişi; sadece hastasız doktorlar sadece yağmursuz bulutlar sadece günsüz günler, ey bütün bunları başımıza musallat eden Tanrı.

Uçurmadan sarayına ve zaman kartı meleklerinin huzuruna çıktığımızda bir kez olsun kendin, bizim ve sana bütün yapacaklarımız için "Merhamet! Merhamet! Merhamet!" diye bağırın sesini duymak istiyorum. Irola'dan sapıp dosdoğru Normandie'ye sürdüm, evet öyle yaptım, sonra içeri girdim, oturdum ve telefonun zilini dinledim.

KADIN YAĞMURU

Dün, günlerden cuma, karanlık ve yağmurluydu, ayık kal be adam, dağılma, deyip durdum kendime ve kapıdan çıkıp evsahibimin bahçesine çıktım, geleceğin oyun kurucularından birinin salladığı futbol topundan son anda eğilerek yırttım; yıl 1975 - 1975 ve tanrım, diye geçirdim içimden, 1984'e bir şey kalmadı, o kitabı okuduğum günü hatırlıyorum, 1984, Çin gibi on milyon kilometre uzakta, diye geçirmiştim içimden, ve şimdi-neredeysen oradaydık, ve ben neredeyse ölmüştüm, kusturucu posayı çiğnemiş tükürmeye hazırlanıyordum, karanlık ve yağmurlu - bir ölüm dolabı, karanlık ve iğrenç bir ölüm dolabı: Los Angeles, California, aksamüstü, Cuma, Çin on kilometre ötede, matem kusan köpekleri -karanlık ve yağmurlu, lanet olsun!- ve çocukken 2.000 yılını görmek isterim, diye düşündüğümü hatırladım, bunun sihirli bir şey olacağını düşünmüştüm, babam her allanın günü posamı çıkarırken 80 yaşına kadar yaşamak, 2000 yılını görmek istiyordum; şimdi herşey her allanın günü posamı çıkarırken o isteği duymuyorum artık -her gün tek tek şimdi, savaş, karanlık ve yağmurlu- ayık kal be adam, dağılma, ve arabama bindim, külüstür, o ve ben, ve gidip on iki taksitin beşincisini yatırdım, sonra da Hollywood Bulvarına sürdüm, batıya, bulvarların en kasvetlisi, kış kışa dikilmiş camdan hiçlikler, beni gerçekten öfkeliendiren tek caddeydi, sonra aslında Sunset Bulvarına gitmek istediğimi hatırladım, ki bir o kadar boktandır, ve güneye saptım, durmadan kalkıp inen silecekler ve camların arkasındaki o yüzler! - Peh!- Sunset'e girdim, bir blok batıya sürdüm, M.C Slum'in servisine girdim, direksiyonunda solgun bir sarışın oturan kırmızı Chevy'nin yanına çektim, solgun sarışınla huzursuz ve nefret dolu bir şekilde baktık -ben çölün ortasında kimsecikler yokken .ikerim onu, diye geçirdim içimden, o da bana bakıp sönmüş bir volkanın içinde kimsecikler yokken .ikerim onu ancak diye geçirdi içinden ve bir ".iktir!" çekip arabayı çalıştırdım, geri vitese taktığım gibi çıktım oradan, karanlık ve yağmurlu, servis yok, orada saatlerce otursan bir allahın kulu gelip ne istediğini sormaz, bir tamirci görürsün arada sırada, ağzında sakız, başını deliklerden birinden çıkarırdı, ah, ne harikulade bir insan! -ve bir şey sorarsan kafası bozulurdu- servis şefini görmeyi gerekirdi ama servis şefi sürekli bir yerlere saklanıyordu- o da tamirciden korkuyor, ona fazla yüklenmeye çekiniyordu, aslında bütün korkunç gerçek kimsenin elinden hiçbir şey gelmediği idi - şairler şiir yazamıyorlardı, tamirciler arabaları tamir edemiyorlardı, dişçiler diş çekemiyorlardı, berberler saç kesemiyorlardı, cerrahlar neşterle çuvallıyorlardı, çamaşırhaneler gömleklerini ve çarşaflarını yırtıyor, çoraplarını kaybediyorlardı; ekmeklerden ve fasulyeden diş kıran küçük taşlar çıkıyordu; futbolcular korkaktılar, telefoncular sübyancı; valiler, bakanlar ve başkanlar örümcek ağına yakalanmış sümüklüböceklerin sağduyusuna sahiptiler, falan filan falan filan, karanlık ve yağmurlu, ayık kal be adam, dağılma, Biers'in servisine girip kapının yanına park ettim, iri ve kara bir orospu çocuğu ağzında puro bana doğru geldi koşarak: "Hey! Sen! Sana söylüyorum! Oraya park edemezsin!"

"Buraya park edemeyeceğimi biliyorum! Sadece servis şefini görmek istiyorum, servis şefi sen misin?"

"Hayır! Hayır! Ben servis şefi değilim! Oraya park edemezsin, arkadaşım!"

"Peki, servis şefi nerede? Tuvalette çüküyle mi oynuyor?" "Geri vitese tak, buradan çık ve karşıya park et!" Geri vitese taktım, oradan çıkıp karşıya park ettim, arabadan indim, geri yürüdüm ve üstünde "Servis Şefi" yazan küçük kürsünün yanına dikildim, bir kadın girdi içeri arabasıyla, hafif uçuk; büyük yeni bir araba, kapısı aralık, telaşlı bir hali vardı hatunun, arabadan indi, mini mini bir etek, uzun gri çoraplar, eteği kalçasına kadar sıyrıldı inerken, bakakaldım bacaklarına, aptal kancık, ne bacaklar, hmm, ve bütün aptallığı ve uçukluğuyla orada öylece durdu ve servis şefi erkekler

tuvaletinden çıktı, "Yardımcı olabilir miyim, bayan? Sorun ne? Akü? AKünüz mü boşaldı?" ve koşarak gidip tekerlekli bir arabaya monte edilmiş bir akü ile döndü, kadına kaputun nasıl açıldığını sordu ve ben dikildim orada onlar kaputla uğraşırken, bacaklarına ve kışına bakıp içimden, en aptalları en iyi .ikilir çünkü insanda nefret duygusu uyandırırılar, diye geçirerek.

Sonunda kaputu açtılar, sef kabloları bağlayıp kadına arabaşını çalıştırmasını söyledi, kadın üçüncü ya da dördüncü denemede arabayı çalıştırdı, sonra da vitesine takıp kabloları çıkarmakla mesgul olan servis şefini ezmeye çalıştı, az kalsın eziyordu da, ama adamın refleksleri güçlüydü. "El frenini çekin! Vitesi boşa alın!" Kuş beyinli kancık, diye geçirdim içimden, kimbilir kaç erkek öldürmüştür? İri küpeler, uçak pullarını çağrıştıran kırmızı bir ağız. Bağırsakları bok dolu.

"Pekala, şimdi geri vitesine takıp buradan çıkın ve binanın yan tarafına park edin! Akünüzü dolduracağız!"

Hatun geri geri çıkarken o da arabanın yanısıra koşup başını pencereden içeri soktu kadının bacaklarına bakarak. "Evet, evet, devam edin, devam edin!" bacaklarına bakarak, bakarak, kadın köşeyi döndü, o orada kalakaldı.

İkimizin de kamışı kalkmıştı, yaslandığım duvardan ona doğru yürüdüm. "Hey!"

"Ne var?" dedi.

"Yardıma ihtiyacım var!" dedim kalkmış kamışımla yürüyerek, tuhaf tuhaf baktı bana.

"Nasıl bir yardım?"

"Rot balans şeklinde."

"Hey, Heritito!"

Ufak tefek bir Japon geldi koşarak.

"Rot balans," dedim Heritito'ya.

"Anahtarlarını ver."

Heritito'ya anahtarlarımı verdim, sorun değildi benim için. Her zaman yanımda iki-üç yedek anahtar taşırım, evhamlıyım. "62 Comet," dedim Heritito'ya.

Servis şefi tuvalete giderken Heritito da 62 Comet'e doğru yürüdü, ben duvarıma yaslanıp trafiği seyrettim; tıkalıydı ve ürkekti ve yorgundu ıslak Los Angeles akşamında, karanlık, 1984'ün üstünden yirmi yıl geçmişti bile, toplumun tamamı karıncalara ve hamamböceklerine sunulan bir doğum pastası denli anlamsız, karanlık boktan bir yağmur, Heritito 12 taksitinin 5'i ödenmiş mavi Comet'imi rot balans çukuruna gazladı ve kamışım indi.

Heritito tekerlekleri söküp yürüyüşe çıktı, blokun etrafını iki kez dolandım, 200 kişinin yanından geçtim, tek bir insan göremedim, dükkanların vitrinlerine baktım, sahip olmayı isteyeceğim tek şey bile göremedim o vitrinlerde, ama hepsinin üstünde etiket vardı, bir gitar, ne halt yiyebilirim ki gitarla? Yakabilirim, bir pikap, televizyon, radyo, insanın suratında iki kiloluk kırmızı bir eldiven gibi patlayan anlamsız şeyler, küt. Yerdeydin.

Heritito'nun eli hayli çabuktu, yarım saat sonra arabayı rot balanstan çıkarıp park etmişti.

"Hey, süpersin, nereye ödüyorum?"

"Bitmedi, balansı yaptık şimdi de rot ayarına sokacağız, önünde bir araba var." "Hmm."

O akşam atlar koşuyorlardı, yedi buçuktaki ilk koşuya yetişmek istiyordum, paraya ihtiyacım vardı, son zamanlarda şansım yaver gidiyordu, ama oyunlarımı saptayabilmek için bir saat önce orada

olmam gerekiyordu, bu da altı buçuk demekti, yağmur, karanlık bir yağmur, basarısızlık, ayın 13'ünde kira. 14'ünde, nafaka. 15'inde, araba taksiti, muhtaçtım atlara; onlarsız hiç şansım yoktu hayatta, insanların nasıl geçindiklerini anlayamıyordum. Neyse, beklerken markete girip 5 dolara 4 adet şort aldım, döndüm, şortları arabanın bagajına koydum, bagajı kilitledim, tanrım, sadece bir bagaj anahtarım kaldığını fark ettim, evhamlı birini kesmez, servisin içindeki anahtarcıya doğru yürümeye başladım, geri geri çıkan kadının teki beni altına alıyordu az kalsın, başımı penceresinden içeri sokup bacaklarına baktım, bacakları süt beyaz, jartiyerleri mordu: "nereye gittiğine dikkat etsene," dedim bacaklara, "beni ezmene ramak kaldı!" yüzünü hiç görmedim, başımı pencereden çıkardım, anahtarcıya gittim, bir anahtar daha yaptırdım, anahtarın parasını öderken yaşlı bir kadın geldi koşarak, "Şey, kamyonun teki önüme park etmiş! Çıkamıyorum!"

"Beni bağlamaz," dedi anahtarcı.

Fazla yaşlıydı kadın, düz ayakkabılar, gözlerde deli bir bakış, iri takma dişler, eteği dizlerine kadar inmiş, sev, sev, sev anneannenin siğillerini.

Bana baktı, "N'apıcağım beyefendi?"

"Soğuk bir şey iç," dedim ve yürüdüm, belki 20 yıl önce. Neyse, minik anahtarımı yaptırmıştım, hâlâ yağıyordu, orada durmuş anahtarımı anahtarlığıma takmakla mesguldüm ki mini etekli ve şemsiyeli bir hatun girdi içeri, benim bildiğim mini etekle örgülü kalın çoraplar filan giyilir, cinselliği yok etmeye yönelik boktan şeyler; ama bu eski tarzda giyinmişti -topuklu ayakkabılar, uzun naylon çoraplar, eteği nerdeyse kıkında ve allahım, ne vücut! Herkes bakıyordu, iki ayaklı bir seks bombasıydı, anahtarlığı tutan elim titredi, yağmura baktım ve yavaşça bana doğru geldi, gülümseyerek, elimde anahtarlık köşeye koştum, o kıcı arkadan seyretmek istiyorum, diye geçirdim içimden, ama kık köşeyi döndü ve ağır ağır yanımdan geçti, kıvırtarak, kıvırtarak, genç, istekli, iyi giyimli bir adam kadının arkasından koşturdu, adıyla seslendi,

"Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin!" dedi adam. Uzun uzun bir şeyler anlattı ve kadın gülümsedi, "Umarım bu gece eğlenirsin!" dedi kadın, kadını ekiyor muydu dangalak? Hastaydı bu herif, anahtarı anahtarlığa taktım, kadının peşinden markete girdim, markette çalkalaya çalkalaya yürüyüşünü seyrettim, erkekler başlarını çevirip birbirlerine, "Aman Allahım, şuna bak!" diyorlardı.

Et reyonuna gidip bir numara aldım. 92. ete ihtiyacım vardı, beklerken onu gördüm, bana doğru yürüyordu, sonra duvara yaslanıp öylece durdu, benden on adım uzakta, bana bakıp gülümseyerek, dünya adamı, yemedi götüm, yarığı faraş gibidir belki, diye geçirdim içimden, bakıyor ve gülümsüyordu. Yüzü de hoştu, harikulade nerdeyse. Ama ilk koşuya yetişmeliydim, yedi buçuk. 13'ünde kira, 14'ünde nafaka, 15'inde arabanın taksiti, 4 şort 5 dolar, rot balans, ilk koşu ilk koşu, 92 numara, korkuyorsun ondan, ne yapacağını bilmiyorsun, nasıl davranacağını bilmiyorsun, dünya adamı, korkuyorsun, sözcükleri bilmiyorsun, ama neden et reyonunda? Ve sorun çıkacak, delinin teki, bunu biliyorsun, sana taşınmak isteyecek, geceleri horlayacak, tuvalete gazete kağıdı atacak, haftada sekiz kez düzölmek isteyecek, tanrım, olacak iş değil, hayır hayır hayır hayır, ilk koşuya yetişmeliyim.

Okudu beni. Ödümün bokuma karıştığını hissetti, birden yanımdan yürüyüp geçti, altı erkek ona bakıp zafer düşleri kurdu, ben pas geçtim, yaşlıydım, geçmişti benden, istemişti beni. Git atlarına oyna, ihtiyar, git etini al, 92 numara.

"92 numara," dedi kasap, yerimden kalkıp yarım kilo kıyma, küçük bir biftek ve bir kilo pirzola satın aldım, çüküne sar eti, ihtiyar.

Yağmura çıkıp arabama gittim, bagajı açtım, eti fırlattım ve bütün görmüş geçirmişliğimle duvara yaslanıp arabamı rot ayarına sokmalarını bekledim ilk koşuya yetişmeyi ümit ederek, ama biliyordum

çuvalladığımı, kolay bir avı kaçırmıştım, iyi bir avı, yağmurlu boktan bir günde cennetten bir armağan, Los Angeles, cuma akşamı, arabalar kalkıp inen silecekleri ile geçmeye devam ediyorlardı, camların arkasında yüzler yoktu, ve ben, Bogart, ben, görmüş geçirmiş adam, duvara yaslanmıştım, budalanın tekiydim, omuzlarım sarkmıştı, şaraplarını içerken kahkahalar atan Benediktin papazları, bütün kaşınan maymunlar, turşuları ve sosisleri kutsayan hahamlar; eylem adamı -Bogart, Biers-Sobuck'un duvarlarına yaslanmış, düzüş yok, .aşak yok; yağdı ve yağdı ve yağdı, ilk koşuyu kesin Kamikaze götürürdü, ondan kazanacağım parayı ikinci koşuda Keloğlan'a yatıracaktım; ve tamircilerden biri gelip arabamı balansa aldı, saatime baktım -beş buçuk, yetişebilirdim belki, ama bir şekilde çok da önemli değildi artık, sigaramı önüme fırlatıp baktım, yanık ucu bana geri baktı, sonra yağmur söndürdü, dışarı çıkıp köşeyi döndüm ve bir bar aramaya başladım.

DELİLİĞİN GECE SOKAKLARI

Ben ve oğlan benim evimde verilmiş bir sarhoş partisinden arda kalmış oturuyorduk ki dışarda biri klaksonunu öttürmeye başladı, yüksek yüksek ve kesintisiz dayanılır gibi değildi, ama herşey kafadan baltalanmıştı zaten, dünyanın işi bitmişti, ben de elimde içki, ağızda puro oturdum öylece hiçbir şey düşünmeden -şairler gitmişlerdi, şairler ve kadınları gitmişlerdi, klaksona rağmen huzurluyduk, bir kıyaslama, muhtelif ihanetlerle suçlamışlardı birbirlerini şairler, kötü yazmakla, bitmişlikle; bu arada herbiri daha fazla tanınmayı hak ettiklerini, diğerlerinden daha iyi yazdıklarını iddia etmişlerdi, maden ocaklarında 2 yıl çalışmanın onlara çok iyi geleceğini söyledim, ama kesmediler vıdıvıdıyı; oyunbozan, değerli, barbar ve çoğu kötü yazan yazarlar, şimdi gitmişlerdi, Puro iyiydi, oğlan karşımda oturuyordu, ikinci şiir kitabına önsöz yazmıştım, yoksa ilk miydi? Neyse.

"Dinle," dedi oğlan, "Dışarı çıkıp hadlerini bildirelim şunlara, şu klaksonu çalana klaksonu g.tüne sokmasını söyleyelim."

Fena yazar sayılmazdı oğlan, kendine gülme yeteneği de vardı, ki bazen büyüklük belirtisidir, en azından kuru bir edebi bok parçasından fazla bir şeyler olma olasılığının belirtisi, dünya Boston'da Pound'u ya da Spoleto'yu ya da Edmund Wilson'u tanıdığını, ya da Dali'yi iç çamaşırı ile ya da Durell'i bahçesinde otururken gördüğünü anlatanlarla doluydu; minik bornozları ile karşınıza oturup anlatırlardı, ve şimdi de siz onlarla konuşuyordunuz, ah, ne şeref. "...Burroughs'u son gördüğümde...", "Jimmy Baldwin, tanrım, zil zurna sarhoştı, onu sahneye sürükleyerek çıkarıp mikrofonun önüne yerleştirdik..."

"Dışarı çıkıp klaksonunu g.tüne sokmasını söyleyelim," dedi oğlan Bukowski efsanesinin (ödleğin tekiyimdir aslında) ve Hemingway'in ve Humphrey Bogart'in ve pantolon paçaları sıvanmış Elliot'un etkisi altında, güzel, ben puromu tüttürdüm, klakson sesi kesilmedi.

"Klaksonun önemi yok. 5 ya da 6 ya da 8 ya da 10 saat aralıksız içtikten sonra asla sokaklara çıkma, bizim gibiler için kafesler hazırdır, ben bir kafese daha katlanabileceğimi sanmıyorum, kendi yapımım kafesler bana yeter."

"Ben dışarı çıkıp kalayı basacağım," dedi oğlan, supermen etkisi altındaydı oğlan, İnsan ve Supermen, azman adamlardan hoşlanıyordu, sert ve tehikeli, bir doksan boyunda, yüz elli kilo ve ölümsüz şiirler yazan, ne var ki azmanların hepsi kafayı yemişlerdi ve o sert erkek şiirlerini tırnakları ojeli ibneler yazıyorlardı, oğlanın kafasındaki imaja uyan tek şair koca John Thomas'dı, koca John Thomas ise hep oğlan orada değilmiş gibi davranırdı, oğlan yahudiydi ve koca John Thomas'in kökleri Adolph'a kadar uzanıyordu, "Bak," dedi oğlan, "ben gidip ağızlarına sıçacağım." Tanrım, oğlan iriydi ama biraz tombula kaçırıyordu, ögünlerini hiç sektirmemişti, içinde yumuşaktı, şefkatliydi, korkulu ve hepimiz gibi biraz deli, hiçbirimizin şansı yoktu sonuçta ve "Evlat," dedim ona, "boşver klaksonu, zaten bir erkek böyle basmaz, kadındır kesin, erkek kesik kesik çalar, melodik tehditler savurur. Kadın ise dayanır klaksona, kesintisiz ve kocaman bir kadın nevrozu."

".ikerim böyle işi," dedi oğlan, fırladı kapıdan dışarı, ne ilgisi var, diye geçirdim içimden, ne önemi var?

Herkes anlamsız hamleler peşindeydi, oysa bir hamle yaptığında matematik hesabı da yapmak zorundaydın. Hem'in boğa güreşlerinde öğrenip yazılarında kullandığı gerçek buydu, benim hipodromlarda öğrenip yazılarımda kullandığım gerçek, koca Hem ve Buk. "Alo, Hem? Buk ben." "Hey. Buk, sesini duymak ne güzel."

"Bir içki içmek için uğramayı düşündüm."

"Evlat, çok isterdim, ama tanrım, su anda kent dışında olduğum söylenebilir."

"Ama neden yaptın, Ernie?"

"Kitapları okudun, aklımı kaçırdığımı iddia ediyorlardı, paranoyak olduğumu, akıl hastanesine girip çıktım, telefonumun dinlendiğini sanıyordum, C.I.A'nin beni izlediğini sanıyordum. aslında siyasi değildim, biliyorsun, ama sola ilgi duydum hep. İspanya içsavaşı ve bütün o saçmalıklar."

"Evet, siz edebiyat adamları sola meyillisinizdir. Romantik olmasına romantiktir ama bir anda tuzağa dönüşür."

"Biliyorum, ama işin gerçeğini bilmek istiyorsan fena halde akşamdan kalmaydım ve artık yazamadığımı biliyordum, İhtiyar balıkçı ve denize inandıklarında dünyanın iyice çürüdüğünden emin oldum."

"Biliyorum, eski tarzına döndün, ama artık sahici değildi."

"Sahici olmadığını biliyordum. Ödülü verdiler ve kuyruğum uzamıştı, yaslanmıştım, yaşlı bir osuruk gibi oturup içmekten, dinleyecek birini bulduğumda bayat hikayeler anlatmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden, beynimi uçurmaktan başka çarem yoktu."

"Gekala, Ernie, görüşürüz."

"Tamam, görüşeceğimizi biliyorum, Buk."

Kapattı, hem de nasıl. Oğlana bakmak için dışarı çıktım.

69 model yeni bir arabada yaşlı bir kadını klaksona basan, hiç çekmiyordu avucunu klaksondan, bacakları yoktu, göğüsleri yoktu, beyni yoktu. 69 model bir araba ve kontak sadece, büyük ve total bir kontak, arabanın teki kadının park girişini tıkamıştı, kadının kendi evi vardı, ben DeLongpre avlusundaki döküntü dairelerden birinde yaşıyordum, binanın sahibi bir gün avluyu büyük paraya satacağı ve buldozerler avluyu yerle bir edeceklerdi, yazık, güneş doğana dek süren partiler veriyor, gündüzleri daktiloyu ateşliyordum, kapı komşum kaçığın tekiydi, tatlı bir pınar gibi akıyordu hayat, bir blok kuzeye on blok batıya yürürsem yıldızların ayak izleri ile kaplı kaldırımlarda yürüyebiliyordum, isimlerin ne anlama geldiklerini bilmiyordum, sinemaya gitmem, televizyonum yok. Radyom bozulunca pencereden fırlattım, sarhoş. Ben, radyo değil. Pencерemde kocaman bir delik açıldı, pencerenin kapalı olduğunu fark etmemiştim, daha sonra yalınayak sarhoş gezinirken ayağıma (sol) cam parçaları girdi ve doktorum bana ağrı kesici bir iğne yapma zahmetine katlanmadan tabanımı yarıp cam parçalarını çıkarırken, "Baksana, arada sırada ne yaptığını bilmez halde dolandığın oluyor mu?" diye sordu.

"Genellikle, yavrum, genellikle."

Sonra gerekli olmayan bir yarık açtı ayağımda. Masanın iki yanına tutunup, "Evet, doktor," dedim.

O zaman biraz daha müşfik davrandı, doktorlar neden benden üstün olsunlar? Anlayamıyorum, şu eski tıp adamı numarası.

Ve işte sokaktaydım, Charles Bukowski, Hemingway'in dostu, Ernie'nin, ve öğleden sonra ölümü okumamıştım, bir nüshasını nerede bulabilirim?

Oğlan aptal ve saygın mülkiyet hakkını talep eden kaçık kadına, "arabayı iter, yolu açarız," dedi.

Oğlan benim adıma da konuşuyordu, kitabına önsöz yazmıştım ya bana sahip olmuştu.

"Bak, evlat, arabayı itmek için yeterince yer yok. Aslına bakarsan benim umurumda da değil, ben eve gidip içkimi içeceğim." Yağmur çiselemeye başlamıştı, cildim son derece hassastır, timsahvari, ruhum da aşağı kalmaz, yürüdüm, .ikmişim, yeterince savaş görmüştüm. Yürüdüm, avluma girmek

üzereydim ki birinin bağırip çağırıldığını duydum, döndüm.

Şöyle bir tablo vardı elimizde, siska bir oğlan, çılgın, üstünde beyaz bir tişört var ve şiir kitabına önsöz yazdığım şişman yahudi şaire bağıriyor, beyaz tişörtün bu isle ne ilgisi var? Beyaz tişört benim yarı ölümsüz şairimi itti. Sertçe, yaşlı kaçık kadın arabasının klaksonunu öttürmeye devam ediyordu.

Bukowski, sol direğini denesen mi? Eski bir ahır kapısı gibi sallarsın ve on dövüşten ancak birini kazanırsın, en son ne zaman birini patakladın? Kadın elbisesi yakışır sana. Senin sicilinde bir kez daha sopa yesen ne olur?

Yahudi şairime yardım etmek için olay yerine yöneldim ama sarımın beyaz tişörtü püskürttüğünü gördüm, sonra benim döküntü avlumun yanındaki yirmi milyon dolarlık gökdelenin genç bir kadın çıktı koşarak, o yapay Hollywood ayışığının altında kışının hopyayan yanaklarını seyrettim.

Sana hiç unutamayacağın bir şey gösterebilirim yavrım -altı buçuk santimlik taş gibi bir kamaş, hay allah, bana hiç fırsat tanımadan sallanan kıcı ile 68 model Fiaria'sına koştu, her nasıl yazılıyorsa, yarığı şiirsel ruhum için ölürlen arabasına bindi, çalıştırdı, yaşlı kadının park girişinden gazladı, beni ezmesine ramak kalmıştı, beni, Bukowski'yi, Bukowski'yi, sonra da yirmi milyon dolarlık gökdelenin yer altındaki park yerine daldı, baştan neden oraya park etmemişti? Neyse.

Beyaz tişörtlü oğlan deli gibi söylenip duruyordu, benim yahudi şairim yanıma geldi, durduk öylece Hollywood ayışığı igrenç bulaşık suyu gibi üstümüze dökülürken, öyle zordur ki intihar, talihim değişir belki, Penguin kitabı yakında basacak, Norse-Bukowski-Laman-tia...ne?

Hay allah, hay allah, kadının park girişi açılmış ama bu kez de kadın arabasını içeri sokamıyor, giriş açısını doğru ayarlayamıyor bir kere, arabasını habire geri alıp önündeki beyaz kamyonete geçiriyor, ilk geçirişte sinyal lambası gidiyor, geri alıyor, gaza yükleniyor, arka kapının yarısı hasat, geri gazlıyor, tampon ve sol çamurluk, hayır sağ çamurluk, evet sağ çamurluk haşat, anlaşılır gibi değil, park girişi serbest.

Bukowski-Norse-Lamantia. Penguin kitapları, o iki yazar için benimle birlikte olmak büyük şans.

bu arada kaporta katliamı sürmekte, kadın klaksona dayanmaya da devam ediyor, beyaz tişört ayışığında sallamıyor, gözü dönmüş.

"Neler oluyor?" diye soruyorum oğlana.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor sonunda.

"Günün birinde iyi bir haham olacaksın ama bütün bunları da anlaman gerekiyor."

Oğlan hahamlık eğitimi alıyor.

"Anlamıyorum," diyor.

"İçkiye ihtiyacım var," diyorum. "John Thomas burada olsaydı herkesi öldürmüştü, ama ben John Thomas değilim."

Gitmek üzereydim, kadın beyaz kamyoneti parçalamaya devam ediyordu, gitmek üzereydim ki buruşuk kahverengi pardösülü ve gözlüklü yaşlı bir adam, gerçekten yaşlı, benden bile yaşlı, bu da yaşlı demektir, neyse adam beyaz tişörtlü oğlanın karşısına dikildi.

Buruşuk kahverengi pardösülü ve gözlüklü yaşlı adamın elinde büyük bir teneke yeşil boya vardı, iki kilo boya vardı o kutuda, ne anlama geldiğini bilmiyordum, olup bitenlerin bir anlamı varsa bile ben ipin ucunu iyice kaçırmıştım, ve yaşlı adam boyayı Delongpre Bulvarında daireler çizen beyaz tişörtlü kaçık oğlanın üstüne boca etti. Boyanın çoğu ıskaladı oğlanı o boktan Hollywood ayışığında, ama biraz isabet etti, bir zamanlar kalbinin olduğu yere, beyaz üstüne bir yeşil dalga, göz açıp

kapayıncaya kadar gerçekleşmişti herşey, hep öyle olur zaten, gözün toplayabileceğinden daha hızlı, olayların bu kadar farklı yorumlanması da bu yüzdendir, isyan ya da dövüşler ya da herhangi bir olay, göz ve ruh o taşkın hayvan eylemine yetişemez, ama yaşlı adamın yere serildiğini gördüm, ilki itişti sanıyorum, ikincisinin itiş olmadığını biliyorum, arabadaki kadın elini klaksondan çekti, arabanın içinde oturup çığlık atmaya başladı, klaksona dayanmaktan farkı olmayan bir sürekli çığlık hali, 69 model arabasının içinde bitmişti, ölmüştü ve anlayamıyordu, kancalanmış ve parçalanmıştı, fırlatılmış, ve içinde küçük bir parça hâlâ farkındaydı bunun - kimse ruhunun tamamını yitirmez- yüzde doksanını rüzgâra işer sadece.

Beyaz tişörtün yumruğu yaşlı adamın suratında patladı ve gözlüklerini kırdı, eski kahverengi pardösüsü ile şöyle bir dönüp yere serildi ihtiyar. Sonra ayağa kalktı, beyaz tişört ihtiyara bir tane daha çaktı, adamı yere serdi, adam tam olarak kalkmadan bir tane daha yerleştirdi, işin tadını çıkarıyordu beyaz tişört.

"Tanrım! O Yaşlı adama ne yaptığını görüyor musun?" diye sordu genç şair bana.

"Hmmm, çok ilginç," dedim yanıma bir bira ya da en azından bir puro almadığıma hayıflanarak.

Dönüp daireme doğru yürüdüm, sonra ekip otosunu gördüm, adımlarımı sıklaştırdım. Oğlan peşimden geldi.

"Neden gidip onlara olanları anlatmıyoruz?"

"Çünkü herkesin hayat tarafından delirtilip aptallaştırılması dışında hiçbir şey olmadı, bu toplumda sadece iki şeyin önemi var: parasız yakalanma, iyi kafayla yakalanma."

"Ama o yaşlı adama yaptığı iğrençti."

"Yaşlı adamlar bunun için vardılar."

"Ya adalet?"

"İşte adalet: genç olan yaşlı olanı sopalıyor, yaşayan ölüyü sopalıyor, anlamıyor musun?"

"Sen bu lafları ediyorsun ama sen de yaşlısın."

"Biliyorum, içeri girelim."

Birkaç bira getirdim, oturduk, duvardan o aptal ekip otosunun telsizi duyuluyordu, yirmi iki yaşında coplu ve silahlı iki genç 2000 yıllık salak, homoseksüel ve sadistik hristiyanlığın yargıçları olmak üzereydiler.

Ütülenmiş siyah uniformalarının içinde kendilerini boşuna bu kadar iyi hissetmiyorlardı, polislerin çoğunun tavada bir bifteği, orta karar bir kıça ve bacaklara sahip bir eşi ve Bökköy'de küçük ve sessiz bir evi olan orta-sınıf hizmetkarlar olduklarını düşünürsen -Los Angeles'ın haklı olduğunu kanıtlamak için gözlerini bile kırpmadan öldürebilirlerdi insanı; sizi tutukluyoruz efendim, üzgünüz efendim, ama tutuklamak zorundayız, efendim.

2000 yıllık hristiyanlık, elimizde ne var? çürümekte olan bok yığını bir arada tutmaya çalışan ekip otosu telsizleri, başka ne? bir ton savaş, hava saldırıları, sokak soyguncuları, bıçaklamalar, o denli kabarık ki kaçıkların sayısı boş verirsin, bırakırsın dolansınlar sokaklarda üniformalı ya da üniformasız. Biz de içerde oturduk ve oğlan söylenip durdu:

"Hadi, gidip polislere olanları anlatalım."

"Hayır, evlat, lütfen, sarhoşsan ne olursa olsun suçlusun."

"Ama kapının önündeler, gidip anlatalım."

"Yok anlatacak bir şey."

Oğlan ödleğin tekiymişim gibi baktı bana. Öyleydim, hapiste geçirdiğim en uzun süre Los Angeles Üniversitesi'nin kampüsündeki bir gösteriden dolayı yedi saatti.

"Evlad, bu gece noktalanmıştır bana kalırsa."

Kanepede uyuması için battaniyeyi fırlattım, uyudu, iki bira aldım, ikisini de açtım, kiralık yatağımın başlığına yerleştirdim, sıkı bir yudum aldım, uzandım ve Cummings'in, Jeffers'in, çöpçünün ve gazetecinin yaptığı gibi ölümü bekledim...

İki birayı da bitirdim.

Oğlan sabahın dokuz buçuğunda uyandı, erken kalkanları bir türlü anlayamamışımdır. Micheline de bir başka erkenciydi. Sokaklara çıkıp onun bunun kapısını çalar, herkesi uyandırırılar, huzursuzdular, duvarları yıkmaya çabalarlar, insanın ögleden önce kalkması için budalanın teki olması gerektiğini düşünüyorum, bu işi en iyi Norse çözmüştür -pijamaların ve ipek sabahlığınla otur, bırak dünya kendi başının çaresine baksın.

Oğlanı yolcu ettim, dünyaya atıldı, yeşil boya kurumuştu sokakta. Maeterlinck'in mavi kuşu ölmüştü. Hirschman kanlı sağ burun deliği ile karanlık bir odada oturuyordu. Ve birinin şiir kitabına bir önsöz daha yazmıştım, daha kaç tane?

"Hey, Bukowski, bir şiir kitabım çıkmak üzere, şiirlere bir göz atıp bir şeyler söylemek istersin diye düşündüm."

"Bir şeyler söylemek mi? Ben şiir sevmem be adam."

"Canım olsun, bir şeyler söyleyiver."

Oğlan gitmişti, siçmam gerekiyordu, tuvalet tıkanmıştı; ev sahibi üç gündür ortalıkta yoktu, bokumu alıp kesekağına koydum, sonra dışarı çıkıp öğle yemeği yanında işe giden biri gibi kesekağı ile yürümeye başladım, sonra boş bir arsaya fırlattım kesekağını. Üç önsöz, üç parça bok. Kimse bilemezdi Bukowski'nin nasıl acı çektiğini.

Yatay pozisyonda kadınlar ve ölümsüz şöhret düşleri kurarak daireme yürüdüm, ilki hoş olurdu, ve kesekağıtları bitmek üzereydi, saat sabahın onuydu, postacı gelmişti. Beiles'den bir mektup, Yunanistan'dan, orada da yağmur yağıyormuş. İyi öyleyse, sonra içeri girdim ve yalnızdım yine, ve gecenin deliliği gündüzün deliliğiydi, yatağa yerleştim, yatay, tavana bakıp .mına koduğum yağmurunun sesini dinledim.

MOR MENEKŞE

Koğuşun bir yanı A-1, A-2, A-3, şeklinde işaretlenmişti, erkekleri orada tutuyorlardı, öbür yanı B-1, B-2, B-3, şeklinde işaretlenmişti, kadınları da orada tutuyorlardı. Ama sonra arada sırada karışmamıza izin vermenin iyi terapi olacağına karar verdiler, iyi terapiydi gerçekten - dolapların içinde, bahçede, ahırda, her yerde düzüşüyorduk. Kadınların çoğu kocaları onları başka erkeklerle bastıktan sonra deli numarasına yattıkları için oradaydılar, ama numaraydı - kendi istekleri ile akıl hastanesine giriyorlar, kocaları onları bağışladıktan sonra çıkıp kocalarını yine boynuzluyorlardı. Sonra tekrar akıl hastanesine yatıyorlar, çıkıyorlar, hayatlarını bu şekilde sürdürüyorlardı. Ama içerdeyken de cinselliğe ihtiyaç duyuyorlardı, biz onlar için elimizden geleni yapıyorduk. Personelin de başını kaşıyacak zamanı yoktu elbette - doktorlar hemşireleri, hademeler de birbirlerini düzmekten zaman bulup başka şeylerle ilgilenemiyorlardı. Sakıncası yoktu bizim için.

Dışarıda - nereye baksan: marketlerde, fabrikalarda, postanelerde, pet dükkanlarında, beysbol maçlarında, siyaset bürolarında - içerde gördüğümünden daha çok deli görmüştüm. Zaman zaman bu adamın akıl hastanesinde ne işi var, diye soruyordun kendine. Bobby vardı mesela, gayet düzgün biriydi, muhabbeti hoş; bizi iyileştirmeye çalışan psikiyatrların çoğundan daha akli başında görünüyordu hatta. O psikiyatlardan biri ile bir süre konuştuktan sonra insanın aklından şüphe etmemesi mümkün değildi. Psikiyatrların çoğu kendi akıllarından şüphe ettikleri için psikiyatr oluyorlardı. Bir deli için en kötü şey kendi aklını tahlil etmesidir, karşı tezlerin hepsi palavradır. Arada sırada delilerden biri sorardı:

"Hey, Doktor Marlov nerede? Bugün hiç görmedim onu. Tatile mi çıktı? Yoksa nakil mi oldu?"

"Tatile çıktı," diye cevap verirdi bir baska deli, "ve nakil ettiler."

"Anlamıyorum."

"Kasap bıçağı. Bileklerini ve gırtlakını kesmiş. Not bırakmamış."

"Ne kadar iyi bir insandı halbuki."

"Evet. Yazık."

Hiçbir zaman çözemediğim şeylerden biri de budur. Bu tür yerlerde çıkan rivayetlerden söz ediyorum.

Hep doğru çıkarlar. Fabrikalarda ve büyük kurumlarda... Bilmem kimin başına bilmem ne geldiğine dair bir rivayet yayılır; daha da kötüsü günler, haftalar, hatta aylar önce duyduğun bir şeyin doğru olduğunu öğrenirsin - yirmi yılını o kuruma vermiş olan Joe Baba işten çıkarılacakmış, ya da hepimizi işten çıkaracaklarmış gibi, her zaman da doğru çıkar. Psikiyatlara dönecek olursak, onlarla ilgili olarak anlayamadığım bir şey de ellerinde onca ilaç varken neden güç yöntemleri yeğledikleridir. Kafaları çalışmıyor.

Neyse, hikayemize dönelim - ilerlemiş vakaların (sözde tedavi olmaya doğru ilerlemiş, demek istediğim) pazartesi ve perşembe günleri öğleden sonra ikide dışarı çıkmalarına izin verirlerdi; en geç beş buçukta dönmek zorundaydın, aksi takdirde bütün haklarını kaybediyordun. Topluma yavaş yavaş uyum sağlanabilir varsayımı ile giriştikleri bir uygulamaydı bu. Haklıydılar. Koğuştan küt diye sokaklara dönünce insan aklını büsbütün kaybedebilirdi. Dışardaki bütün o deliler.

Benim de pazartesi ve perşembe günleri çıkış hakkım vardı ve hakkında bilinmesini istemediği bazı bilgilere sahip olduğum bir doktoru ziyaret eder, para vermeden dexedrin, amfetamin, sarı bomba, librium ve benzeri ilaçlardan alırdım. Hastalara satıyordum ilaçları. Bobby leblebi gibi

atardı onları ağzına ve Bobby'nin parası çoktu. Aslında hastaların çoğu paralıydı. Daha önce dediğim gibi, zaman zaman Bobby'nin neden orada olduğunu merak ederdim. Hemen hemen bütün davranış alanlarında normal görünüyordu. Küçük bir numarası vardı ama: arada sırada ayağa kalkıp ellerini ceplerine sokar, pantolonunun paçalarını dizlerine kadar çeker ve küçük bir ıslık çalarak sekiz-on adım atardı. Beyninde dönen bir ezgi gibiydi daha çok o ıslık; müzikal açıdan güzel bir ezgi olduğu söylenemezdi, ama bir ezgiydi ve her seferinde aynıydı. Birkaç saniyelik bir olay. Buydu tek sorunu. Ama sürekli yapardı bunu, günde yirmi, belki de otuz kez. İlk tanık olduğunuzda dalga geçtiğini sanıp, tanırım, ne kadar yaratıcı ve hoş bir adam, diye geçiriyordunuz içinizden. Ama daha sonra, yapmak zorunda olduğunu anlıyordunuz.

Pekala. Nerede kalmıştım? Evet. Kızlara da öğleden sonra ikide çıkış izni veriyorlardı, bu da onlarla şansımızı artırıyor. O dolapların içi cehennem gibi sıcak oluyordu düzüşürken. Ama elimizi çabuk tutmak zorundaydık çünkü ortalıkta avcılar dolanıyordu. Hastane saatlerini bilen, arabaları ile gelip güzel ve zavallı kızlarımızı bizden çalan çakallar.

İlaç işine girmeden önce fazla param yoktu, başımı sürekli belaya sokuyordum. En güzellerinden birini, Mary'yi, bir benzinliğin kadınlar tuvaletinde düzmek zorunda kalmıştım, hayli zorlanmıştık - kimse helada yere yatmak istemez, ayakta da pek uyumlu değildik- sonra şarap sarhoşu genç bir kızıl derili kızla Utah'dan geçerken trenin helasında keşfettiğim bir numara geldi aklıma. -Mary'ye bacağına tekini lavabonun üstüne atmasını söyledim, ben de bir bacağıma lavabonun üstüne atıp soktum. Sorunu halletti.

Aklınızda bulunsun. Bir gün ihtiyaç duyabilirsiniz. İlave zevk için .aşaklarımıza sıcak su da tutabilirsiniz.

Neyse, önce Mary çıktı kadınlar tuvaletinden, sonra ben. Benzinliğin pompacısı beni kadınlar tuvaletinden çıkarken gördü.

"Hey, ne işin var kadınlar tuvaletinde?"

"Ne diyorsun yakışıklı!" dedim bileğimi hafifçe bükerek. "Ne kadar güzel gözlerin var!" Uzaklaştım kırılarak. Başka soru sormadı. Ama iki hafta boyunca bayağı kaygılandım, sonra unuttum gitti...

Neyse, ilaç satışından iyi para kazanıyordum. Bobby ona ne versem yutuyordu. Bir keresinde iki tane doğum kontrol hapi bile sattım ona. Yuttu.

"Kafası çok iyi bunların," dedi yarım saat sonra, "birkaç tane daha bul, olur mu?"

Ama aralarında en tuhaf olanı Pulon'du. Pencerenin yanına oturur, saatlerce kımıldamazdı. Yemekhaneye asla gitmezdi. Kimse onu yemek yerken görmemişti. Haftalar geçirdi. Öylece otururdu iskemlesinde.

Gerçek hastalarla iletişim kurardı. Kimseyle, psikiyatrlarla bile konuşmayan hastalarla. Pulon ile konuşurlardı ama. İleri geri salınarak, gülerken, sigara içerek. Pulon'dan sonra en iyi ben anlaşırdım onlarla.

"Bunları konuşurmayı nasıl beceriyorsunuz?" diye sorardı psikiyatrlar bize. İkimiz de öylece bakar, cevap vermezdik.

Ama Pulon yirmi yıldan beri tek kelime etmemiş hastalarla bile konuşurdu. Onlara sorular sorar, sorularına cevap alırdı. Çok tuhaftı Pulon. Sırlarını açmadan mezarı boylayan insanlar vardır, Pulon'da onlardan biriydi. Sadece kendini beğenmiş insanlar her soruya bir çuval cevap ve öğütlerle karşılık verir.

"Hey, Pulon," dedim ona bir keresinde, "yemek yemiyorsun. Yemek yediğini hiç görmedim. Hayatta kalmayı nasıl beceriyorsun?"

"Heeheehehehehe. Heeeheeeheeehehehe..."

Sırf koğuştan çıkıp ortalıkta dolanmak için özel görevlere gönüllü olurdum. Ben de Pulon gibiydim, sadece onun gibi pantolonumun paçalarını yukarı çekip Bizet'nin Carmen'inin detone bir yorumunu ıslıklamıyordum. İntihara meyilliydim, zaman zaman ağır bunalımlara giriyordum, kalabalığa ve özellikle de sıraya girip beklemeye tahammülüm yoktu. Ve hayatlarını sıraya girip bekleyerek geçiren bir toplum olmaya doğru gidiyorduk. Havagazı ile intihar etmeyi denemiş, başarısız olmuşum. Ama başka bir sorunum vardı. Sabahları yataktan çıkamıyordum. Nefret ediyordum yataktan çıkmaktan. Herkese,

"İnsanlığın en büyük iki icadı yatak ve atom bombasıdır," diyordum. Deli olduğumu düşünüyorlardı. Çocuk oyunları, ömürlerini çocuk oyunları oynayarak geçiriyordu insanlar -hayatın dehşetinden etkilenmeden rahimden mezara gidiyorlardı.

Evet, nefret ediyordum sabahları yataktan çıkmaktan. Hayata yeniden başlamak demekti, bütün geceyi yatakta geçirince insan kolay kolay vazgeçemeyeceği bir mahremiyet geliştiriyordu yatağı ile. Ben hep yalnız biri olmuşumdur. Bağışlayın, kafadan biraz, kontağım galiba, ama arada sırada ayaküstü yapılan bir düzüşmeyi saymazsak, dünyadaki bütün insanlar yok olsa umurumda olmaz. Evet, hoş değil, biliyorum. Ama bir sümüklüböcek kadar hoşnut olurdum; beni mutsuz eden insanlardı sonuç olarak.

Her sabah aynı şey:

"Bukowski, kalk!"

"Hmm?"

"Bukowski, kalk!" dedim."

"Offf..."

"Offf!" değil. Kalk! Hadi!"

"...eee....iktir git..."

"Doktor Blasingham'ı çağıracağım."

"Onun da .mına koyayım."

Blasingham gelirdi, çükünü doğru dürüst kaldıramayan salağın teki ile evlilik ve Fransız sahillerinde tatil hayalleri kuran hemşirelerden birini parmaklamakla mesgul olduğu için canı biraz sıkkın.. Doktor Blasingham. Belediye fonlarının vampiri. Üçkağıtçı bokun teki. Neden Amerika Birleşik Devletler Başkan'ı olmadığını anlamakta güçlük çekiyordum. Hiç görmemişlerdi onu, belki de -hemşireleri parmaklamak ve üstlerine salya akıtmakla o kadar mesguldü ki...

"Pekala, Bukowski. Kalk!"

"Yapacak bir şey yok. Kesinlikle yapacak bir şey yok. Anlamıyor musunuz?"

"Kalk. Yoksa haklarını kaybedersin."

".iktir. Düzecek yarık yokken prezervatifini kaybedeceksin demek gibi bir şey bu."

"Pekala, orospu çocuğu... Ben, Doktor Blasingham, üçe kadar sayıyorum...'Bir... iki...'"

Fırlardım yataktan. "İnsan, ruhunu anlamayı ısrarla reddeden bir ortamın kurbanıdır."

"Sen ruhunu yuvada kaybettin, Bukowski. Şimdi git elini yüzünü yıka ve kahvaltıya in."...

Sonunda bana inekleri sağma işini verdiler, herkesten önce kalkmak zorundaydım. Güzeldi ama o inek memelerini sıkamak. Ve o sabah Mary ile ahırda buluşmak üzere sözleşmişim. Samanlıkta seyran. Harika olacaktı, harika. Mary ineğin öbür yanına yanaştığında ineğin memelerini sağıyordum.

"Hadi, Piton."

'Piton' derdi bana. Nedeni hakkında en ufak bir fikrim yok. Beni Pulon sanıyor belki de, diye düşünürdüm. Düşünmenin insana yararı ne ki? Düşün taşın boktur işin. Neyse, çatıya çıkıp soyunduk; kırpılmış koyunlar kadar çıplaktık, titriyorduk, saman iğne gibi batıyordu çıplak tenimize. Eski romanlarda anlatılan şeydi bu, tanrı aşkına, oradaydık!

Girdim. Harikaydı. Tam kaptırmıştım ki bütün İtalyan ordusu daldı içeri sanki -

"Hey! Dur! Dur! Kadını teslim et!" "Hemen in o kadının üstünden!" "Çıkar kamışını!"

Bir alay hademe, iyi çocuklar hepsi, çoğu eşcinsel, eşcinsellere karşı değilim, fakat - şu işe bakın: merdivenden yukarı çıkıyorlar-

"Bu son vurul olsun, canavar!" "Boşalırsan .aşaklarını patlatırız!"

Hızlandım ama boşuna. Dört kişiydiler. Beni hatunun üstünden alıp sırtüstü yatırdılar.

"Aman Allahım, şuna bak!" "Menekşe gibi mosmor ve yarım kol uzunluğunda! Zonkluyor, devasa ve çok çirkin!" "Acaba?" "İşimizden olabiliriz!" "Değebilir."

O anda Doktor Blasingham girdi içeri. Bu da sorunu halletti.

"N'oluyor burada?" diye sordu.

"Bu adamı denetim altına aldık, Doktor."

"Ya kadını?"

"Kadını mı?"

"Evet, kadını."

"Elinden gelse bizi paralar."

"Pekala, elbiselerini giydirip onları büroma getirin. Sıra ile. Önce kadın!"

Blasingham'in özel bürosunun önünde beklettiler beni. İki hademenin arasında o sert tahta banka oturup Atlantic Monthly ve Reader's Digest okudum. İşkenceden farkı yoktu, çölün ortasında susuzluktan ölüirken kuru sünger emmek ile gırtlığına 9-10 kum tanesi atılması arasında seçim yapmaya zorlanmaktan farksızdı...

Bizim doktor Mary'yi fena firçalıyordu herhalde.

Sonra Mary'yi dışarı taşıdılar, beni içeri ittiler. Blasingham bayağı büyüttü meseleyi. Bir süreden beri beni dürbünle izliyordu. Haftalardan beri zan altındaydım. Kaynağı belirlenemeyen iki hamilelik vakası.

İnsanları cinsellikten mahrum ederek akli dengelerini geri kazandırmanın en sağlıklı yol olmadığını söyledim doktora. Cinsel enerjinin omurgadan beyine iletilip daha yararlı işler için kullanılabileceğini iddia etti. Bunun istendiği takdirde yapılabileceğini, zorlama olduğunda daha yararlı işler için enerji iletmenin omurganın .ikinde bile olmayacağını söyledim.

Neyse, iki hafta için haklarımı elimden aldılar. Ama ölmeden önce samanlıkta iş tutamazsam gözüm arkada kalacak. Var mı lan öyle vuruşumun üstüne gelmek; bir borçlular bana, en azından.

POTANSİYEL İNTİHAR NOTLARI

Çöp kamyonu gelirken pencerenin önünde oturuyorum, çöp bidonlarını kamyonu boşaltıyorlar, benimkinin sesini dinliyorum: şangır şungur, şangır şungur! Çöpçülerden biri diğerine bakıyor:

"Bayağı sıkı bir içici var burada!"

Uzay çalışmalarında yeni aşamalar kaydetmelerini beklerken şişemi kaldırıyorum.

Biri bana okumam için Norman Mailer'in bir kitabını veriyor, adı Hristiyanlar ve Yamyamlar. Tanrım, ne gevezelik! Ne güç var, ne de mizah, anlamıyorum, sözü zorlamaktan başka bir şey değil, ünlülerin sonu böyle mi olur? Ne kadar şanslı olduğumuzu düşünün.

Kapım çalınıyor, bir Yahudi ile bir Alman.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

Cevap vermiyorlar. Alman direksiyonda, bütün trafik kurallarını çiğniyor, gaz pedalını köklemiş. Yamaçlardayız, virajları kayarak alıyor - 1000 metrelik uçurum. İnsanın ölümünün başkasının elinden olması hoş değil, diye geçiriyorum içimden.

Rasathaneye varıyoruz, ne kadar sıkıcı, ikisi de çok mutlu orada olmaktan. Yahudi aslında hayvanat bahçelerini sever ama hayvanat bahçesi gece kapalı, bazı insanlar sürekli bir yerlere gitme ihtiyacındadır.

"Sinemaya gidelim!"

"Tekne gezisine çıkalım!"

"Kerhaneye gidelim!"

"Hiçbir yere gitmiyorum," derim her seferinde, "Bırakın da oturayım şurada."

Bu yüzden de sormuyorlar artık, beni arabalarına sokuyorlar, karşılaşacağım özel can sıkıntısı da sürpriz oluyor.

Alman binaya doğru koşuyor, binanın ön kısmında çentikler var. Alman çentiklerden yukarı tırmanmaya başlıyor, binanın yarısını tırmanıp kapının üstünden sarkıyor, ne kadar sıkıcı, diye geçiriyorum içimden, inmesini ya da düşmesini bekleyerek.

Bir öğretmen geliyor, lise öğrencilerini getirmiş, sıra halinde içeri giriyorlar, öğretmen başını kaldırıp Alman'ı görüyor.

"Benimkilerden biri mi bu?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, "o benimkilerden."

İçeri giriyorlar. Alman aşağı iniyor, biz de içeri giriyoruz. 30 yılda hiç değişmemiş, çukurun içindeki tel kablodan sarkan koca top. Herkes sallanan topa bakıyor. Tanrım, diye geçiriyorum içimden, ne kadar sıkıcı.

Sonra Alman ile Yahudi'yi izliyorum, ortalıkta dolanıp düğmelere basıyorlar, bazı şeyler titreyip biraz hareket ediyorlar, ya da kıvılcımlar çakıyor, aletlerin yarısı bozuk, düğmelere basınca bir şey olmuyor. Alman gözden kayboluyor. Yahudi ile yürüyorum, sarsıntı ölçen bir makine buluyor.

"Hey, Hank!" diye bağıyor.

"Evet."

"Buraya gel! Bak şimdi, üçe kadar sayacağım, ikimiz birden havaya sıçrayacağız."

"Tamam."

O yüz kilo, ben yüz on.

"Bir, ki, üç!"

Sıçrayıp iniyoruz, makine bir grafik çiziyor.

"Bir, ki, üç!"

Sıçrıyoruz.

"Bir daha! bir -"

"Canı cehenneme," diyorum, "gidip bir şeyler içelim!"

Uzaklaşıyorum.

Alman yanaşıyor, "gidelim buradan," diye öneriyor.

"Kesinlikle," diyorum.

"Kancığın teki beni tersledi," diyor Alman, "kafam bozuldu."

"Üzülme," diyorum, "Külotunda bok lekeleri vardır muhtemelen."

"Benim hoşuma gider ama."

"Koklar mısınız?"

"Tabii ki."

"Üzuldüm öyleyse, senin için kötü bir akşam."

Yahudi yanaşıyor. "Schwab'in Yeri'ne gidelim!" diye bağılıyor.

"Allah aşkına," diyorum.

Arabaya biniyoruz, Alman bizi ölüme ne kadar yaklaştırabileceğini bir kez daha kanıtlamak zorunda hissediyor kendini, nihayet tepeden iniyoruz.

Los Angeles'de herkes yapıyor bunu. Aslında orada olmayan bir şeylerin peşinde koşturup duruyorlar, insanın kendi ile yüzleşme korkusundan başka bir şey değil, yalnız kalma korkusu, ben kalabalıktan, bir şeylerin peşinde koşturup duran kalabalıktan korkarım asıl; Norman Mailer okuyan, beysbol maçlarına giden, bahçelerini sulayıp ellerinde kürekle toprağa eğilen insanlardan. Alman Schwab'm yerine sürüyor, canı koklamak istiyor.

Batı tarafında bir orkestra var. Bu orkestranın şefi benim Çaylak Melodileri diye nitelendirdiğim şeyler çalarak ünlenmiş, bunlar klasik müzik dinlemeye yeni başlamış herkesi memnun edecek parçalar, aklı başında hiç kimse bu parçaları midesi biraz bulanmadan birkaç kereden fazla dinleyemez, ama bu orkestra bu parçaları bıkip usanmadan her hafta çalar, dinlemeye gelenler orta yaşlı insanlardır, nereden geldikleri ya da zekalarını nerede yitirdikleri konusunda hiçbir fikrim yok. Ama bu basit ve hayli şuruplu parçaları dinledikten sonra yeni, müthiş ve derin bir şeyler dinlediklerinden öyle emindirler ki, kolluklarından fırlayarak başkalarından gördükleri gibi, "Bravo! Bravo!" diye bağırlar avazları çıktığı kadar, şef sahneye dönüp reveranslar çektikten sonra orkestra elemanlarına ayağa kalkmalarını söyler, benim asıl merak ettiğim şu; şef onları bilerek mi kandırıyor, yoksa o da mı geri zekalı?

Şefin çalmaktan hoşlandığı, benim klasik müziğin yuva sınıfına dahil edeceğim parçaların bazıları; Offenbach'in La Vie Parisienne'i. Ravel'in Bolero'su, Rossini'nin La Gazza ladra uvertürü, Çaykovski'nin Fındıkkıran Süit'i (şeytan bizi korusun!), Bizet'nin Carmen'i, Copland'in Meksika

Salon'u, de Falla'nin Üç Köşeli Şapka Dansı, Elgar'in Debdebe ve Tantana Marşı, Gershwin'in Mavi Rapsodi'si (şeytan bizi iki kez korusun!); ve şu anda aklıma gelmeyen bir sürü parça daha...

Bu sözünü ettiğim kitle bu şuruplu müzikle karşı karşıya gelmeye görsün, zararsız bir şekilde delirirler. Ve ev dönüşünde şöyle bir sahne yaşanır, adam 52 yaşında, üç mobilya dükkanı sahibi, kendini çok zeki hissederek:

"Yukarda allah var, bu adam müziği yutmuş! Müziği gerçekten hissettiriyor insana!"

Kadın:

"Evet, her seferinde ruhumun yükseldiğini hissediyorum! Bu arada, evde mi yiyelim, dışarıda mı?"

Renkler ve zevkler tartışılmaz elbette, ya da renksizlik ve zevksizlik. Faulkner'in, beysbol maçlarının, Bob Hope'un, Henry Millerin, Shakespeare'in, Ibsen'in, Chekhov'un oyunlarının popüler olmalarını anlayamıyorum. Keza Tolstoy savaş ve baş benim için Gogoi'un Palto'sundan sonra okuduğum en büyük fiyasko. Bob Dylan bende aşırı tepki izlenimi bırakırken Donovan'ın tarzını özgün bulurum, anlamıyorum, boks, profesyonel futbol ve basketbol güçlü oyunlar, ilk Hemingway'ler iyiydi. Dos sıkı herifti. Sherwood Anderson sonuna kadar.

İlk Saroyan'lar eyvallah, tenis ve opera, sizin olsun, yeni arabalar, canları cehenneme, külotlu çorap, ihh. Yüzük, saat, ihh. çok çok erken Gorky. D.H Lawrence, evet. Celine, şüphesi? Omlet, ihh. Kafası bozulduğunda Artaud. Ginsberg, bazen, güreş -ne??? Jeffers, elbette, ve böyle uzar gider bu iş. Kim haklı? Ben, tabii ki. Evet, ben. Şüphesiz.

Çocukken Hava Gösterisi dedikleri gösterilere giderdik, uçakla tehlikeli numaralar yapan pilotlar, paraşüt atlayışları ve uçak yarışları vardı, pilotlardan birinin numarasını hatırlıyorum, müthişti; yere yakın bir kancanın ucuna bir mendil koyuyorlardı, pilot Alman fokeri ile yere son derece yakın uçup kanadına takılı kanca ile mendili yerden alıyor, sonra da neredeyse yere sürünerek eksenini etrafında dönüp havalanıyordu, olağanüstü hakimdi uçağına, hava uçuşları en iyisiydi - çocuklar için, belki diğerleri için de - ne kazalar, uçakların hepsi farklı biçimlere sahipti, tuhaf tasarımlar, parlak renklere boyanmış, ve çakılırlardı, haddi hesabı yoktu çakılan uçakların, çok heyecan vericiydi, arkadaşımın adı Frank'di. Şimdi yüksek yargıç.

"Hey. Hank"

"Evet, Frank?"

"Beni izle."

Tribünün altına girdik.

"Buradan kadınların bacaklarını dikizleyebiliriz," dedi.

"Ya?"

"Evet, bak"

"Tanrım"

Tribün kadın doluydu, içlerini olduğu gibi görebiliyordun.

"Hey, şuna bak!"

"Üff"

Frank dolanmaya başladı.

"Pisst! Buraya gel"

Yanına gittim, "Evet."

"Bak, bak! Yarığı görünüyor!"

"Nerede? nerede?"

"Baktığım yere baksana!"

Orada öylece durup uzun uzun baktık. Sonra yukarı çıkıp gösterinin devamını seyrettik. Sıra paraşütçülerdeydi, yere çizilmiş bir daireye mümkün olduğunca yakın inmeye çalışıyorlardı, pek başarılı oldukları söylenemezdi, sonra biri atladı, paraşütü tam açılmadı, yarı açık paraşütün içine hava dolduğu için paraşütsüz birinin düşeceği kadar hızlı da düşmüyordu, izleyebiliyordunuz, bacaklarını sallıyor, kollarını iplerden kurtarmaya, paraşütü çözmeye çalışıyordu, boşuna debeleniyordu ama.

"Kimse ona yardım edemez mi? diye sordum.

Frank cevap vermedi, fotoğraf makinesi ile fotoğraf çekiyordu, bir sürü insan fotoğraf çekiyordu, film kamerası ile filme çekenler bile vardı. Adam yere yaklaşıyor, hâlâ ipleri çözmeye çabalıyordu, sonra yere çarptı, çarpması ile havaya sıçraması bir oldu. Paraşüt üstünü örttü, kalan atlayışları iptal ettiler. Hava Gösterisi bitmek üzereydi.

Unutulacak türden bir şey değildi gördüklerimiz, uçak kazaları, paraşütçü ve yarık. Bisikletlerimizi eve pedallarken yol boyunca onları konuştuk. Hayat hayli ilginç bir şey olacakmış gibi gelmişti bize.

SÜLÜK ÜZERİNE NOTLAR

Sülük; denizde ya da tatlı suda yaşayan, kan emici, halkalı solucan, yapışkan, sırnaşık (kimse) sülük bir bakıma bizden çok üstün bir varlıktır; bizi nerede ve nasıl bulacağını bilir - genellikle banyoda ya da cinsel ilişkinin ortasında ya da uykuda, sizi büyük aptesinizin ortasında yakalamakta da pek ustadır, şayet kapıdaysa, "Bir dakika, allah kahretsin, bir dakika!" diye bağırebilirsiniz, ama ıstırap içinde bir insanın sesi onu yüreklendirir sadece - kapıyı daha sert, daha heyecanla yumruklamaya başlar, sülük genellikle hem kapıyı vurur hem de zili çalar, nasıl açmazsınız kapıyı? Gittiği zaman - nihayet - bir hafta boyunca kendinize gelemesiniz, sülük ruhunuza işlemekle kalmaz, sarı suyunu büyük bir maharetle tuvaletinizin oturağına da bırakır, fark edilmeyecek kadar; ancak üstüne oturunca fark edersiniz, ama artık çok geçtir.

Sizden farklı olarak bol bol gevezelik edecek vakti vardır sülüğün, üstelik bütün fikirleri sizinkilere terstir, ama o bunu asla bilmez çünkü hiç susmaz, araya iki kelime sıkıştırıp ona katılmadığınızı söylemeye kalkışsanız bile sizi duymaz, sizin araya girişiniz onun için bir boşluk anıdır, konuşmasına kaldığı yerden devam eder. o konuşurken siz de onun pis sümüğünü ruhunuza silmeyi nasıl bu kadar iyi başardığını düşünürsünüz, sülük sizin uyku saatlerinizi de çok iyi bilir, siz derin uykudayken telefon eder ve ilk sorusu, "Seni uyandırdım mı?" olur. Ya da evinize gelir, perdelerin örtülü olduğunu gördüğü halde orgazmı çağrıştıran bir coşku ile kapıyı yumruklar, parmağını zile basıp tutar, cevap vermezseniz, "İçerde olduğunu biliyorum!" diye bağıırır,

"Arabamı gördüm."

Bu yıkıcı insanlar düşünce mekanizmasının nasıl çalıştığından habersiz de olsalar onlardan hoşlanmadığınızı sezerler, ama bu onları kamçılar, ayrıca ne tür bir insan olduğunuzun da farkındadırlar - incitmekle incinmek arasında hep ikinciyi seçen birisiniz, sülük insanlığın iyi yanları ile beslenir; iyi insanın kokusunu alır.

Sülüğün kendi keşfi sandığı bazı standart ve kabız fikirleri vardır, en çok sevdiklerinden bir iki örnek:

"Hiçbir şey bütünüyle kötü olamaz, bütün polisler kötüdür diyorsun, ama değildir, iyi polislere de rastladım ben. İyi polis de var."

Fırsat bulup ona bir insanın polis üniformasını üzerine geçirdiği andan itibaren mevcut düzenin maaşlı bekçisi olduğunu anlatamazsın, polisin işi değişimi engellemektir, gidişattan hosnutsanız bütün polisler iyidir, değilseniz kötüdür, bütünüyle kötü diye bir şey vardır, ama sülük bu kulaktan dolma ev üretimi felsefe ile doludur, bunlardan vazgeçmez, sülük insana düşünce özürlü biri olarak yapışır -acımasızca, kesin ve sonsuza dek.

"Olup bitenlerden habersiziz, gerçek yanıtların bize ulaşması mümkün değil, liderlerimize güvenmekten başka çaremiz yok."

Bu o denli aptalca ki yorum yapmayacağım, sülüğün saçmalıklarını sıralamaktan da vazgeçiyorum hatta, sınırlarım bozuluyor.

Devam edelim, sülüğün isminizi ve adresinizi bilmesi de gerekli değildir, sülük her yeredir, kokuşmuş, zehirli, ölümcül ışığını üstünüze yansıtmaya her an her yerde hazırdır, at yarışlarında şanslı olduğum bir dönem hatırlıyorum, altıma yeni bir araba çekmiş Del Mar civarında geziniyordum, her gece yarışlardan sonra farklı bir motel seçiyor, sonra sahilde yemek yiyebileceğim iyi bir yer arıyordum, yemekleri lezzetli ve تنها bir yer. Bu bir çelişki aslında, yani yemekleri

lezzetli restoran kalabalık olur. Ama bütün genellemelerde olduğu gibi bunun da istisnaları vardır, insanlar bazen yemeklerin çöpten farksız olduğu yerlere rağbet ederler, neyse, her gece yemekleri lezzetli ve çıldırtan kalabalıktan uzak bir yer bulmak kutsal bir arayış olmuştur benim için. Böyle bir yer bulmak uzun zaman alabiliyordu, bir gece yerimi bulmak bir buçuk saatimi aldı. Arabayı park edip içeri girdim. New York usulü biftek, patates tava filan söyledim, yemeği beklerken kahve içiyordum, bomboştur mekan; harikulade bir geceydi. New York usulü bifteğim geldi ve o anda kapı açıldı, evet, sülük gelmişti, doğru tahmin ettiniz, tezgahta otuz iki tabure vardı, sülük yanımdaki tabureye oturmak zorunda hissetti kendini, çöreğini yerken bir yandan da garson kızla sohbeteye başladı, balık gibi dümdüz bir herifti, söyledikleri bağırsaklarıma bıçak gibi saplanıyordu, zirvalıyor, ruhunun pis kokusunu her yere bulaştırıyordu, ancak yemeğimi yiyebileceğim kadar bir dirsek payı bırakmıştı bana. Bu dirsek payını ayarlamakta da çok ustadır sülük. New York usulü bifteğimi çabucak mideme indirip kendimi dışarı attım, o gece öyle sarhoş oldum ki ertesi gün ilk üç koşuyu kaçırdım.

Çalıştığınız, iş yaptığınız mekanlarda da mutlaka bir sülük vardır, ben sülük yemiyim, bir keresinde çalıştığım yerde on beş yıldan beri kimse ile konuşmamış biri çalışıyordu, daha ikinci günümde benimle otuz beş dakika konuştu, kendinden geçmişti, daldan dala atlıyordu orospu çocuğu, onun da bir tadı olabilir ama söyledikleri mizahtan yoksun kokuşmuşluklardan ibaretti, onu iyi çalıştığı için tutuyorlardı orada, "İyi bir yövmiyenin hakkı emekle verilir." Her işte en az bir sülük vardır ve beni hemen bulur, çalıştığım her işte su cümleyi sık sık duymuşumdur: "Buradaki kaçıkların hepsi sana bayılıyor."

Yüreklendirici değil böyle bir şey duymak. Ama hepimizin belki de farkında olmadan birilerine sülüklük yapmış olmamız olasılığını da gözardı etmemekte yarar var. Berbat bir düşünce ama büyük olasılıkla doğrudur, hem sülüğe karşı dayanıklılığımızı da artırabilir, yüzde yüz insan yoktur aslında, hepimizin, başkalarının farkında olup bizim farkında olmadığımız deli ve çirkin bir yanı vardır, yoksa bu çiftliğe nasıl katlanabilirdik?

Yine de sülüğe karşı önlem alan insana saygı duymalı, sülük kesin tavır karşısında ürker, başkasına musallat olur. Hayat dolu, entelektüel bir şair tanıyorum, ön kapısına büyük harfler ve mükemmel bir elyazısı ile şöyle yazmıştı:

İlgilenenlere: beni görmek istiyorsanız lütfen telefon edip randevu alın. Davetsiz gelenleri kabul edemeyeceğim, işimi yapabilmek için zamana ihtiyacım var. İşimi katletmenize izin veremem, beni hayatta tutan şeyleri yapabilirsem, rahat ve sıkıntısız bir ortamda karşılaştığımızda size karşı daha nazik olacağımı lütfen bilin.

Bu yazıya hayranlık duyuyorum, züppelik ya da insanın kendini abartması olarak algılamıyorum, doğal haklarına sahip çıkan cesaret ve mizah dolu bir adam söz konusu, ilk kez tesadüfen gördüm bu yazıyı, bir süre bakıp adamın yazıdaki sesini duyduktan sonra arabama binip uzaklaştım, anlamaya başladığımız an her şeyin başladığı andır ve bazılarımız artık anlamaya başlasa çok iyi olacak. Love-in'lere, o toplu sevgi ayınlarına itirazım yok mesela, yeter ki beni katılmaya zorlamayın, sevgiye bile karşı değilim, ama biz sülüklerden söz ediyorduk, değil mi?

Sülük için kolay lokma olmama rağmen bir keresinde ben de tavır koydum, o sıralar on iki saatlik gece vardiyasında çalışıyordum. Tanrı beni affetsin, ve tanrı tanrıyı afetsin, her neyse bu çok sülüğümsü sülük her sabah saat dokuzda bana telefon etmekten kendini alamıyordu, sabahları yedi buçukta eve gelip iki bira içtikten sonra ancak uyuyabiliyordum. Zamanlaması mükemmeldi, her seferinde o alışlagelmiş aptal oyununu oynardı, beni uyandırmış olmanın bilincinde sesimi duymak onu mest ederdi, öksürür, tiksirir, boğazını temizleyip kem kümledi, "Bak," dedim sonunda, "ne bok

yemeye beni saat dokuzda uyandırıyorlarsın? Sabaha kadar çalıştığımı biliyorsun, on iki saat çalışıyorum! Neden beni saat dokuzda arıyorsun allahın cezası?"

"Belki at yarışlarına gidersen diye düşündüm, seni hipodroma gitmeden önce yakalamak istedim."

"Dinle," dedim, "ilk koşu 13:45'de, ayrıca gecede on iki saat çalışırken nasıl hipodroma gidebilirim? Bu kadar şeye nasıl zaman bulacağım? Uyumam, sıçmam, yıkanmam, beslenmem, düzüşmem, ayakkabılarıma bağcık filan satın almam gerekiyor, gerçek kavramın yok mu senin? İşten geldiğimde en son lanet damlama kadar tüketilmiş olduğumu anlayamıyor musun? Geriye bir şey kalmıyor, anlasana! Hipodroma gidemiyorum, kışımı kaşıyacak gücüm yok. Neden beni sabahın lanet dokuzunda arıyorsun?"

Fırçayı yiyince sesi kısılmıştı - "Hipodroma gitmeden önce seni yakalamak istedim." Yararı yoktu, telefonu kapattım, gidip karton bir kutu aldım, telefonu içine sokup üstünü paçavra ile doldurdum, her sabah işten geldiğimde bunu yapıyor, kalktığımda telefonu kutudan çıkarıyordum, sülük ölmüştü, bir gün dayanamayıp beni görmeye geldi.

"Neden artık telefonlarıma cevap vermiyorsun?"

"Telefonu bir kutuya koyup üstüne paçavra dolduruyorum."

"Sembolik olarak beni de o kutuya koyduğunun farkında değil misin?"

Ona bakıp sakın ve yumuşak bir sesle, "Bak bu doğru," dedim.

Bir daha eskisi gibi olmadık, benden yaşlı, hayat dolu ve sanatçı olmayan (şükür) bir arkadaşım ile konuşuyordum, "McClintock beni günde üç kez arıyor, seni aramıyor mu?" diye sordu.

"Artık aramıyor."

McClintock'lar herkesin alay konusudur ama onlar bunun asla farkında olmazlar, bir McClintock hemen fark edilir, her McClintock yanında küçük bir telefon defteri taşır, telefonunuz varsa şayet çok dikkatli olun. Sülük size şehir içi arayacağını söyleyip (yalan) telefonunuzdan bitmek bilmeyen zehirli hikayelerinden birini bezgin dinleyicisinin kulağına dökcektir mutlakta, bu McClintock tipi sülük telefonda saatlerce konuşabilir, dinlememeye çalışsanız da elinizde olmadan kulak misafiri olur, hattın öbür ıstırap ucundaki kişiye güler, biraz da acırsınız.

Belki bir gün dünya düzeni öyle değişir ki, iyi ve dürüst bir yaşantının sonucunda sülük sülüklükten çıkar, sülüklüğün olmaması gereken şeyler yüzünden oluştuğuna dair bir varsayım var. Kötü hükümet, kötü hava, berbat seks, bir kolu tahta anne, parlak yastıklara gömülüp oturan baba, vesaire, ütöpik toplum gerçekleşir mi gerçekleşmez mi, bilemiyoruz. Ama hâlâ insanlığın bozuk tarafları ile uğraşmamız gerekiyor - açlar, siyah beyaz ve kızıl, uyuyan bombalar, love-in'ler, hipiler, yeterince hipli olmayanlar, Johnson, Albuquerque'nin hamam böcekleri, kötü bira, bel soğukluğu, ödle editörler, bunlar şunlar bunlar şunlar, ve sülük, sülük hâlâ yaşıyor, ben bugün varım, yarın değil, benim ütopyam bugün daha az sülük diyor, sizin hikayenizi de dinlemeyi çok isterdim, eminim herkesin katlanmak zorunda kaldığı bir-iki McClintock tipi sülüğü vardır, sizin McClintock hikayeniz de beni güldürürdü herhalde. Tanrım, şimdi aklıma geldi!!!!

Bir McClintock'un güldüğünü hiç görmedim! Şu işe bak. Tanıdığınız sülüklerden birini düşünün ve kendinize onu gülerken görüp görmediğinizi sorun, hiç gördünüz mü güldüklerini?

Tanrım, aslına bakarsanız tek başıma olduğum zamanlar dışında ben de pek gülmem, kendimi mi yazıyorum yoksa? Sülüklerin sülüklediği bir sülük, düşünün bir, kıvrılıp kaynasan, 69 durumlarında bir sülük kolonisi. 69 mu? Hadi bir Chesterfield yakıp her şeyi unutam, sabaha görüşürüz, paçavra dolu bir kutuya tıkmış ve kobra memeleri okşarken.

"Selam, seni uyandırmadım, değil mi?"

"Hay allah, düşünemedim."

KÖTÜ TRİP

LSD ile renkli televizyonun tüketime üç aşağı beş yukarı aynı zamanda girdiği dikkatinizi çekti mi? Birden patlayıcı bir renk cümbüşü ile karşı karşıyayız ve ne yapıyoruz? Birini yasaklıyor, öbürünün içine ediyoruz, televizyon şimdiki ellerde yararsız, bunda tartışılacak fazla bir şey yok. Ve geçenlerde yapılan bir baskında LSD yapımcısının narkotik ajanlardan birinin yüzüne bir kavanoz dolusu asit fırlattığını duydum, bu da yazık. LSD, DMT ve STP'yi yasaklamak için bazı sağlam nedenler var gerçi -insanı daimi olarak delirtebiliyorlar- ama şeker pancarı toplamak ya da General Motor için somun sıkmak ya da bulaşık yıkamak ya da yerel üniversitelerden birinde İngilizce I dersi vermek de insanı daimi olarak delirtebilir, insanı delirtebilecek herşeyi yasaklamaya kalksak toplumun yapısı altüst olurdu -evlilik, savaş, otobüs servisi, mezbahalar, arıcılık, cerrahi, aklınıza ne gelirse, herşey insanı delirtebilir çünkü toplum çürük tahtadan bacaklar üstüne oturtulmuş, temeli yıkıp baştan yapmazsak, akıl hastaneleri tika basa dolu olacak, ve sevgili valimizin akıl hastanelerine ayrılan bütçeye attığı makasları ben dolaylı olarak toplum tarafından delirtilenlerin toplum tarafından desteklenmeyi ve tedavi edilmeyi hakemedikleri şeklinde algılıyorum, özellikle de enflasyonu yüksek, vergisi bol bir çağda, bu para daha iyi yollar inşa etmekte ve evlerimizi yakmalarının önüne geçmek için hafifçe zencilerin üstüne serpmekte kullanılıyor, benim dahiyane bir fikrim var: neden akıl hastalarını kurşuna dizmiyoruz? Paradan ne kadar tasarruf edeceğimizi bir düşünün? Bir delinin bile yemek yemeye ve barınmaya ihtiyacı var, üstelik igrençtir orospu çocukları -bağırıp çağırırlar, boklarını duvarlara sürerler, bize kararları verecek bir doktorlar kurulu ve doktorları boş zamanlarında meşgul edecek taş gibi iki hemşire gerek (kadın ya da erkek).

Pekala, LSD'ye dönelim, keşif içeren her tür güçlük - resim yapmak, şiir yazmak, banka soymak, diktatörlük filan - insanı tehlike ile mucizenin Siyam ikizleri gibi yapışık olduğu bir yere götürür, rahat bir yaşam tarzı değildir bu, ama sürdüğü müddetçe hayli ilginçtir, başka bir adamın karısı ile yatmak güzeldir ama bir gün yakalanacağının da bilincinde olacaksın, hem bu zevki artırır, günahlarımız, onlarsız yapamadığımız anlaşılan kendi cehennemlerimizi yaratabilmemiz için cennette biçilirler, herhangi bir dalda yeterince sivrildiğin anda düşman kazanırsın, şampiyonlar kışlarını her zaman kollamak zorundadırlar; halk onların kış üstü kendi bok çukurlarına düştüklerini görmeye can atar. Salakların suikaste kurban gittikleri görülmemiştir; bir lider posta siparişi ile edinilmiş bir tüfekte öldürülebilir (bize anlatılan masal öyle en azından) ya da Ketchum gibi bir kasabada kendi silahı ile. Ya da Berlin'in bağırsakları patlarken tarihlerinin son sayfasında Adolph ve fahişesi gibi.

LSD insanı bombardımana da tutar çünkü sadık sevkiyat memuruna göre bir alan değildir, tamam, kötü asit kötü fahişe gibidir, insanı bitirir, küvet cini ve kaçak viski günlerini de yaşadı bu dünya, yasalar zehirli karaborsalarda kendi hastalıklarını yaratır, ama, temel olarak, kötü triplerin çoğu bizatılı toplumun eğitip zehirlediği bireyin eseridir, kira, vardiya, araba taksiti, çocukların eğitimi, kız arkadaşına ısmarlanacak 12 dolarlık yemek, komşunun fikri, bayrağa saygı duruşu gibi endişeler taşıyorsa bir LSD tableti onu muhtemelen delirtecektir, çünkü bir anlamda zaten delirmiştir, iyi bir trip henüz kafese girmemiş, toplumu güdümleyen büyük Korku ile düzülmemiş bir birey gerektirir, maalesef, insanların çoğu temel ve özgür bireyler olarak kendi değerlerini abartırlar, otuz yaşını geçkin kimşeye güvenme felsefesi de hipi kusağının bir hatasıdır, çoğumuz yedi, hadi bilemedin sekiz yaşına bastığımızda kafeslenip eğitilmişizdir zaten, gençlerin çoğu özgür görünür ama bu tamamen beden kimyası ve enerji ile ilgilidir, ruhani yanı yoktur, en tuhaf yerlerde ve her yaşta özgür insanlar tamdım ben hayatımda -kapıcı, araba hırsız, araba yıkayıcısı vb, birkaç da kadın -daha çok hemşire ve garson, ve her yaşta, özgür ruh ender rastlanan bir şeydir, ama gördüğünüzde bilirsiniz -çünkü

onlara yakın ya da onlarla birlikte iken kendinizi iyi, çok iyi hissedersiniz.

Bir LSD tripi hiçbir kuralın kapsamadığı şeyler gösterir insana, test kitaplarında olmayan, belediye encümenine şikayet edemeyeceğiniz şeyler, esrar mevcut dünyayı daha katlanılabilir kılar sadece; LSD ise kendi içinde bir toplumdur zaten, toplumla uyum içindeyseniz LSDyi "sanrı verici madde" olarak sınıflandırırınız muhtemelen, ki meseleyi rafa kaldırıp kurtulmanın kolay bir yoludur, ama sanrının tanımı hangi kutuptan hareket ettiğinize bağlı olarak değişir, yaşanan herşey yaşandığı anda gerçektir -bu bir film, bir düş, cinsel ilişki, cinayet, öldürülmek ya da dondurma yemek olabilir, ama daha sonra üstüne yalanlar bindirilir; olan, olmuştur, sanrı bir sözlük sözcüğü, toplumsal koltuk değneğidir, ölmekte olan bir insan için ölüm çok gerçektir, ama diğerleri için talihsizlik ya da bir an önce kurtulması gereken bir durumdur, dünya bütün parçaların bütüne uyduğunu idrak ettiği zaman bir şansımız olabilir, insanın gördüğü her şey gerçektir, bir dış güç tarafından getirilmemiştir oraya, o doğmadan önce de ordadır. Onu şimdi gördüğü için; toplumun eğitimsel ve ruhani güçleri ona keşfetmenin asla bitmediğini söyleyecek kadar bilge olmadığı için; bize kendi a, b, c lerimizle küçük bok kutularımıza hapsolmamız gerektiğini telkin etmeleri sonucunda aklını kaçırdığı için bireyi suçlamayın. LSD değildir kötü tripinizin nedeni -annenizdir, Başbakanınızdır, komşunun küçük kızdır, elleri kirli dondurmacıdır, zorla gördüğünüz cebir ya da İspanyolca dersidir, 1926 yılında kokladığınız iğrenç heladır, size uzun burunların çirkin olduğu öğretilmişken gördüğünüz çok uzun burunlu bir adamdır; müşhildir, Abraham Lincoln Tugayı'dır, Franklin D. Roosevelt'in yüzüdür, bir fabrikada on yıl çalıştıktan sonra beş dakika geç kaldığın için kovulmaktır, sana altıncı sınıfta tarih öğreten o yaşlı bok çuvalıdır, köpeğinin arabanın altında kalması ve kimsenin sana yolu doğru dürüst tarif edememesidir, otuz sayfa uzunluğunda ve üç kilometre yüksekliğinde bir listedir bu.

Kötü trip mi? Bu ülkenin tamamı, bu dünyanın tamamı kötü triple dostlar, ama bir tablet yuttuğu için tutuklarlar adamı. Ben hâlâ bira takılıyorum, çünkü 47 yaşındayım ve bana sapladıkları kancaların haddi hesabı yok. Bütün ağılardan kaçmayı başardığımı sanacak kadar budala da değilim. Jeffers üç aşağı beş yukarı, tuzaklara dikkat, dostlar, sayıca çokturlar, rivayete göre Tanrı bile dünyaya indiğinde o tuzaklardan birine yakalanmış, dediğinde çok iyi söylemiş bence, artık onun Tanrı olduğundan çok da emin değiliz elbette; her kimdiyse, şapkasından çok tavşan çıkardı, ama çok da fazla konuştu, herkes çok fazla konuşabilir. Leary bile. Ben bile.

Soğuk bir cumartesi günü, güneş batmak üzere, ne yapılır bir gece ile? Liza olsaydım saçımı tarardım, ama Liza değilim, bir National Geographic var önümde, sayfaları gerçekten bir şeyler oluyormuşçasına parlıyor, olmuyor, tabii ki. Binanın bütün sakinleri sarhoş, sonu bekleyen bir sarhoşlar kovanı, kadınlar geçiyor pencerenin önünden, ".iktir" gibi müşfik bir sözcük çıkıyor, hayır tıslıyor ağzımdan, sonra da kağıdı daktilodan çıkarıyorum, artık sizin.

HÜR HAYVANAT BAHÇESİ

Boktan işimi, odamı, (belki de) aklımı yitirmeme neden olan bir alkol deliliğinden çıkmıştım. Parkta geçirmiştim geceyi. Güneşine karşı kusup beş dakika kadar bekledikten sonra cebimdeki şarap şişesinin dibinde kalanı diktim. Gayesizce yürümeye başladım. Yürürken olayların anlamını kavramaya başladığımı hissederek gibi oldum. Yanlıyordum tabii ki. Parkta uyumak iyi gelmiyordu insana.

Bir süre yürüdüm. Bir yandan da açlıktan ölmenin ne kadar ilginç olacağını düşünüyordum. Yatıp ölümü bekleyeceğin bir yere ihtiyaç vardı sadece. Toplumla karşı kin beslemiyordum. Onlardan biri olmadığım gerçeğini çoktan kabullenmiştim. Kent dışında buldum kendimi. Evler giderek seyreliyordu. Tarlalardan, küçük çiftliklerin önünden geçtim.

Sıcaktı hava, ceketimi çıkarıp koluma aldım. Açlık o kadar önemli değildi, ama hasta hissediyordum kendimi. Susamıştım. Sudan eser yoktu. Yüzüm geceki düşüşümden kanlı, saçım dağınıktı. Susuzluktan ölmek kolay ölüm listeme girmez; bir bardak su istemeye karar verdim. İlk evi atlardım. Soğuk bir görünümü vardı. Daha ilerde, üç katlı, bahçesi geniş ve ağaçlı bir evde karar kıldım. Kapıya yaklaştığımda burnuma keşif çiğ et ve sidik kokusu geldi. Garip sesler de duydum. Yine de beni çeken bir şey vardı o evde. Zili çaldım.

Otuz yaşlarında bir kadın açtı kapıyı. Uzun kıvıll saçları beline kadar iniyordu. Kahverengi gözleriyle bana baktı. Güzel kadındı. Üstünde dar bir kot, açık pembe gömlek, ayağında çizme vardı. Korkusuz bakıyordu gözleri, kaygısız.

"Evet?" dedi nerdeyse gülümseyerek.

"Susadım," dedim, "bir bardak su verebilir misin?"

"İçeri gir," dedi. Peşinden salona girdim.

Eski bir iskemleye iliştim. Su getirmek için mutfaka gitmişti. Öylece oturmuş beklerken bir şeyin koridordan salona doğru koştuğunu duydum. Tam önümde bir daire çizdi, sonra durup bana baktı. Bir orangutandı. Birden sevinçle hoplayıp zıplamaya başladı. Kucağıma sıçradı, yüzünü yüzüme dayadı. Bir an için gözlerini gözlerime dikti, sonra yüzünü geri çekti. Ceketimi kapıldığı gibi yere atladı, tuhaf sesler çıkararak koridorda koşarak gözden kayboldu.

Kadın mutfaktan döndü, suyu verdi.

"Adım Carol," dedi.

"Gordon," dedim. "Ama artık önemi yok."

"Neden?"

"Tükendim, bittim. Anlıyor musun?"

"Alkol mü?"

"Alkol," dedim. "Ve onlar." Elimi duvarların ötesini ima eden bir şekilde salladım.

"Benim de onlarla başım hoş değil. Yalnızlık çekiyorum."

"Bu koca evde bir başına mı yaşıyorsun?"

"Denemez."

"Ha, evet! O koca maymun ceketimi çaldı."

"Adı Bilbo. Kaçığın teki. Çok şekerdir."

"Bu akşam ceketime ihtiyacım olacak. Geceleri serin oluyor."

"Bu gece burada kal, dinlenmeye ihtiyacın var."

"Dinlenirsem oyuna devam etmek isteyebilirim."

"Etmelisin bence. Acısını tutturursan fena oyun değildir."

"Sanmıyorum. Hem bana neden yardım etmek isteyesin?"

"Bilbo gibi ben de biraz kaçığım. Enazından onlar öyle düşünüyor. Üç ay akıl hastanesinde yattım."

"Atma," dedim.

"Atmıyorum," dedi. "İlk isim sana güzel bir çorba pişirmek olacak."

"Sağol."

"Belediye beni bu evden çıkarmaya çalışıyor, mahkeme açtılar. Allahtan babam para bıraktı, savaşıyorum. Hür Hayvanat Bahçesi'nin Deli Carol'u derler bana."

"Gazeteleri pek takip etmem. Hür Hayvanat Bahçesi mi dedin?"

"Evet. Hayvanlara aşığım. Sorunum insanlarla. Hayvanlarla gerçekten bütünleşebiliyorum. Bilemiyorum, gerçekten aklımı kaçırmış olabilirim."

"Bence çok hoşsun."

"Sahi mi?"

"Sahi."

"İnsanlar benden korkarlar. Senin korkmadığına sevindim."

Kahverengi gözleri giderek büyüyor, konuştuğunda berraklaşıyorlardı.

"Afedersin, tuvalete gitmem gerek," dedim.

"Koridorun sonunda soldan ilk kapı."

"Tamam."

Koridorun sonunda sola döndüm. Kapı açıktı. Kalakaldım. Duş perdesinin üstüne bir papağan tünemişti, yerdeki kilimin üstünde de boylu poslu bir kaplan yatıyordu. Papağan oralı olmadı. Kaplan sıkıntılı ve ilgisiz baktı bana. Süratle salona döndüm.

"Carol! Tanrı aşkına, banyoda bir kaplan var."

"Miskin Joe. Zararsızdır."

"Bir kaplan bana bakarken işimi nasıl görebilirim?"

"Gerzek sen de. Benimle gel."

Peşinden gittim. Banyoya girip kaplana, "Miskin, dışarı," dedi. "Beyfendi senin yanında sığamazmış. Onu yiyeceğinden korkuyor."

Kaplan kılını bile kıpırdatmadı.

"Miskin! Bir daha söylemeyeceğim. Üçe kadar sayıyorum. Yürü. Bir...iki...üç..."

tınmadı Miskin Joe.

"Pekala, sen kaşındın!"

Carol kulağından tuttuğu gibi ayağa kaldırdı canavarı. Tükürüp hırladı kedi. On dişlerini ve dilini

gördüm.

Carol son derece rahattı. Kaplanı dışarı çıkardı ve "Hadi, doğru odana!" diye bağırdı. Kaplan koridorun sonuna kadar yürüdü, bir yarım daire çizdikten sonra yere uzandı.

"Miskin! Odana dedim!"

Kaplan öylece baktı.

"İyice azıttı hergele. Sert önlemler almam gerekiyor, ama yapamıyorum. Aşığım ona."

"Aşık mısın?"

"Tabii. Hayvanlarımın hepsine aşığım. Baksana, papağanı ne yapalım? Papağana katlanabilir misin?"

"Sanıyorum."

"Hadi öyleyse. Kolay gelsin."

Kapıyı kapattı. Papağan gözlerini bana dikti, sonra da, "Hadi öyleyse, kolay gelsin," dedi. Sonra o sıçtı. Küvetin içine.

O gece biraz daha konuştuk. Mideme iki öğün yemek indirmiştim bu arada. Düşte miydim, ölmüş müydüm, yoksa çıldırmış hayal mi görüyordum? Her türden hayvanı vardı Carol'ın. Hepsi de evcilleştirilmişti. Hür Hayvanat Bahçesi.

Sıçma ve egzersiz saatleri vardı. Carol beşli gruplar halinde çıkarıyordu onları bahçeye. Tilki, kurt, maymun, kaplan, panter, yılan - hayvanat bahçesine gitmişliğiniz vardır mutlaka. İşin tuhaf tarafı hayvanların birbirleri ile dalaşmamalarıydı. Karınlarının tok olması işe yarıyordu tabii ki. (Erzak faturası korkunçtu. Babalık yüklü bir meblağ bırakmış olmalıydı) Carol'ın sevgisi onları tatlı, sabit bir pasifliğe sokmuştu. Hayvanlar hoşnuttular anlayacağınız.

"Bak şunlara Gordon. Ama gerçekten bak. İnsan bunları nasıl sevmez. Yürüyüşlerine bak. Her biri ne kadar farklı, ne kadar gerçek. İnsanlar gibi değiller. Kendi benliklerinde tatmin olmuşlar. Kaybolmamışlar. Asla çirkin değiller. Doğdukları gün oldukları gibiler."

"Anlıyorum."

O gece beni uyku tutmadı. Elbiselerimi giyip yalın ayak salona yürüdüm. Görünmeden içeri bakabiliyordum. Donakaldım.

Carol sehpanın üstüne çırılçıplak uzanmış, vücudunun alt kısmı aşağı sarkmıştı. Teninin beyazlığı ürperticiydi. Hiç güneş görmemişti sanki. Dolgun göğüsleri yükselme eylemini çağrıştıran birer özgürlük abidesiydiler. Göğüs uçları çoğu kadında olduğu gibi koyu renk değil, pembe-kırmızıydı, alev renginde, ama daha pembe, neon. Tanrım, neon memeli kadın! Aynı renkteki dudakları rüyadaymışçasına aralanmış, başı yana kaymış, saçları kıvrımlar halinde halıya dökülmüştü. Teni yağlanmış gibiydi. Diz, dirsek gibi hiçbir uç nokta yoktu sanki, yağ düzgünlüğü. Disa bakan tek şey göğüs uçlarıydı ve vücuduna cinsini kestiremediğim bir yılan dolanmıştı. Yılan çatalı dilini çıkardı, kesintisiz, akışkan bir hareketle başını Carol'ın başının iki yanına yavaşça indirip kaldırdı. Sonra doğrularak Carol'ın burnuna, ağzına, gözlerine baktı. İçiyordu yüzünü. Odama döndüm. Ne şanslı yılan, diye geçirdim içimden. Böyle kadın görmemişim. Zor uyudum o gece.

Kahvaltıda Carol'a, "Hayvanlarına gerçekten aşıksın galiba," dedim.

"Evet," dedi, "her birine."

Fazla konuşmadan kahvaltımızı ettik. Carol daha da güzel görünüyordu. Pırıl pırıldı. Saçları

canlıydı sanki. Her hareket ettiğinde sağa sola dalgalanıyor, pencereden giren güneş ışığının altında nefis renkler yansıtıyordu.

Gözleri iriydi. Korkusuz, şüphesiz, berrak, inanılmaz gözler. Her şeyi emiyor, her şeyi dışarı yansıtıyordu. İnsan ile hayvan karışımı bir kadındı.

"O maymundan ceketimi alabilirsen yola koyulacağım," dedim.

"Gitmeni istemiyorum."

"Beni hayvanat bahçene mi katmak istiyorsun?"

"Evet."

"Ben insanım ama."

"Evet, ama bozulmamışsın. Onlardan farklısın. İçinde hâlâ yüzen bir şeyler var. Onlar kaybolmuş, sertleşmiş. Sen de kaybolmuşsun ama sertleşmemişsin. Bulunmaya ihtiyacın var."

"Diğer hayvanların gibi sevilme için fazla yaşlı değil miyim sence?"

"Bilmem... hoşlandım senden. Kal. Seni buluruz belki."

O gece yine uyku tutmadı. Salona gidip içeri baktım. Carol bu kez odanın ortasındaki siyah ceviz masanın üstüne uzanmıştı. Bacakları açıldı, ayak parmakları yere değiyordu. Bir an için elini apış arasında gezdirdi, sonra çekti. Pempe bir kan dalgası yayıldı vücuduna. Pembelik en son çenesinin altında durdu ve kayboldu. Bacaklarının arasında dudaklarının hafifçe aralandığını fark ettim.

Kaplan masanın etrafında ağır adımlarla dolanıyordu. Sonra kuyruğunu sallayarak hızlanmaya başladı.

Carol hafifçe inledi, kaplan o esnada Carol'ın bacaklarının önündeydi. Durdu, dikildi ve pençelerini Carol'ın başının iki yanına yerleştirdi. Kamışı sertleşti; devasaydı. Kamışını Carol'ın yarığına vurarak girmeye çalıştı. Carol elini kaplanın kamışının üstüne koyup yönlendirdi. Dayanılmaz ve ateşli bir ıstırap içindeydiler. Sonra kamışın başı girdi. Kaplan birden kalçalarını kaldırdı; kamışın tamamı girmişti şimdi.

Carol bir çığlık attı. Sonra ellerini kaplanın ensesine koydu. Odanın yolunu tuttum. Koridoru geçerken Carol'ın haykırışını duydum.

Kahvaltıyı hayvanlarla birlikte bahçede yaptık. Gümüş renginde bir tilki ile bir çakal geçti yanımdan. Bir kaşık patates salatası attım ağzıma. Yeni bir hayata başlıyordum. Belediye Carol'ı bahçenin etrafına yüksek tel kafesler örmeye zorlamıştı ama bahçe hayvanların rahatça gezinebilecekleri kadar genişti.

Kahvaltıdan sonra Carol çimlere uzanıp göğe baktı. Yeniden dirilmiştim sanki. Genç bir adamdım sanki yine.

Carol bana baktı. "Buraya gel, yaşlı kaplan."

"Kaplan mı?"

"Evet, kaplanımsın benim. Öldüğünde çizgilerinden tanıyacaklar seni."

Yanına uzandım. Başını koluma yasladı. Yüzüne baktım. Dünya ve gökyüzü gözlerindeydi.

"Randolph Scott ile Humphrey Bogart karışımı bir şeysin sen," dedi.

Güldüm. "Çok hoşsun," dedim.

Bakışıp durduk. Gözlerinin içine düşecekmişim duygusuna kapılıyordum. Parmaklarımı

dudaklarında gezdirdim, öpüştük. Kendime çektim onu. Öbür elimi saçına daldırdım. Bir aşk öpüşüydü. Yine de sertleşmişim. Yılan gibi dolanmıştı vücuduma. Bir tavus kuşu geçti yanımdan.

"Tanrım," dedim. "Tanrım, tanrım..." Bir kez daha öpüştük. Sonra söylenmeye başladı. "Ne yapıyorsun bana, hergele, ne yapıyorsun bana..." Elimi tutup kolundan içeri soktu. Kılıları nemliydi. Hafifçe okşayıp parmağımı gezdirdim. Deli gibi öptü beni. "Hergele, hergele..." Geri çekildi birden.

"Fazla hızlı gidiyoruz. Yavaş."

Doğruduk. Elimi tutup çizgilerime baktı.

"İşte hayat çizgin," dedi. "Daha yenisin dünyada, hayat çizgine bak."

"Evet."

"Benimkine bak. Ben defalarca gelmişim dünyaya."

Şaka etmiyordu, ona inandım. İnanmamak imkansızdı. Kaplan elli metre öteden bize bakıyordu. İnanabileceğim tek şeydi Carol. Saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Sarılıp öptüm. Yerde yuvarlandık.

"Kaplan, allahın cezası, yavaş dedim sana."

Biraz daha sohbet ettik. Anlattı. "Sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum, ama sık gördüğüm bir rüya var.

Dünya yorgun, sonu yakın. İnsanlar taşlaşmışlar. Kendilerinden usanmışlar. Ölüm dualarının kabul edilmesini bekliyorlar. Dünyanın mirasçısı olacak yeni bir canlı planlıyorum. Belki başka yerlerde başka insanlar da böyle bir canlı planlıyorlar. Bunlar birbirlerini bulup çoğalıyorlar. Bu canlılar insanlardan daha üstün olmalı ama. İnsan dahil tüm canlıların en üstün yanlarına sahip olmalı. Dünyadan arta kalacak son hayat parçacığının içinde yaşayabilmeli... rüyalarım.. rüyalarım.. deli miyim sence?"

Güldü bana bakarak. "Deli Carol muyum sence?"

"Bilemiyorum," dedim. "Bilmeme imkan yok."

O gece yine uyku tutmadı. Salona gittim. Boncuk perdenin arkasından içeri baktım. Carol kanepeye uzanmıştı, yalnızdı. Küçük bir abajur yanıyordu yanında. Çıplaktı, uykuda gibiydi. Boncukları aralayıp içeri girdim, karşısındaki koltuğa oturdum. Abajurun ışığı vücudunun üst kısmını aydınlatıyordu, alt kısmı gölgeliydi.

Soyunup yanına gittim. Kanepenin kenarına oturup onu seyrettim. Gözlerini açtı. Beni görünce şaşırmadı. Ama gözlerinin kahverengesi açık ve derin de olsa, vurgusuz, anlamsız bakıyordu; sanki ben adıyla ve tavrıyla tanıdığı biri değilmişim, kendi dışımda bir güçmüşüm gibi. Yine de kabullenme vardı o gözlerde.

Abajurun ışığının altında saçları pırıl pırıldı -kahverengi-kızıl parıltılar saçıyordu. Ateş gibiydi saçları, bir ateşti Carol. İçin için yanıyordu. eğilip kulağının arkasından öptüm. Derin bir soluk aldı. Sonra aşağı doğru öpmeye başladım. Kanepenin yanına diz çöküp göğüslerini yaladım, karnına indim, göbek deliğini öptüm, tekrar göğüslere, sonra yine aşağı, kılıların başladığı bölgeye, önce öptüm sonra hafifçe ısırđım, daha aşağıya indim, bacaklarını öptüm. Kıvranıp, "ah...ah..." diye inledi. Sonra yangındaydım, dudaklarında, dilimi hafifçe dudakların etrafında gezdirdim, sonra da ters yönde. Isırdım, dilimi iki kez yarığına sokup çektim, tuz tadı geldi ağzıma. Hafifçe bızırını yaladım. Bir kez daha "ah, ah..." diye inledi ve çiçeği açıldı. Bacaklarını havaya kaldırıp boynuma doladığında yalayarak yukarı doğru çıktım. Kamışımınla yarığını zorlamaya başladım, kamışımı tutup beni yerleştirdi. İçine girdiğimde ağzım ağzını buldu -ve iki yerden kilitlendik- ağzı ıslak ve serin, çiçeği

ıslak ve sıcak, fırın gibiydi içi, kamışımı sonuna kadar sokup tuttuğumda üstünde kıvranıp devam etmem için yalvardı.

"Orospu çocuğu, orospu çocuğu... kımıldı! Hadi!"

O çırpınırken kımıldamadım ama, ayak parmaklarımı kanepenin koluna bastırıp iyice dayandım, vücudumu hareket ettirmeden kamışımı içinde üç kez sıçrattım. Kasılmalarla karşılık verdi. Aynı şeyi bir kez daha tekrarladık, dayanamayacağımı hissedince kamışımı içinden çıkmadan çekebildiğim kadar çekip yine soktum -sıcaklık ve kayganlık- ve tuttum, oltaya takılmış bir balık gibi çırpındı. Defalarca tekrarladım aynı şeyi. Bir süre sonra tırmanmaya başladık -iletişimlerin en mükemmeli- Her şeyin ötesine yükseldik, tarihin, kendimizin, egonun, merhametin ve sınamanın, varoluşun o doyumsuz coskusu kalmıştı bir tek.

Birlikte bosaldık, kamışım yumuşamamıştı, kaldım içinde. Onu öptüğümde dudakları yumuşacaktı. Yarım saat kadar sarılıp yattık. Önce o girdi banyoya. Sonra ben. Kaplan yoktu o gece. Baska bir kaplan parlamıştı o gece, yaşlı bir kaplan.

İliskimiz sürdü, tinsel ve tensel. Ancak Carol'ın hayvanları ile çiftleşmeye devam ettiğini itiraf etmeliyim. Aylar rahat bir mutluluk içinde uçup gitti. Sonra Carol'ın hamile olduğunu fark ettim. Bir bardak su istemek için kapısını çalmıştım, nereye gelmiştik.

Bir gün erzak almak için kente indik. Evi hep yaptığımız gibi kilitlemiştik. Tehlikeli ve vahşi hayvanlarımız sayesinde hırsız endişesi taşımıyorduk gerçi. Hayvanların ihtiyaçları her gün yollanıyordu ama arada sırada kendi ihtiyaçlarımızı karşılamak için kente inmek zorunda kalıyorduk. Herkes tanıyordu Carol'ı. Her gittiğimiz yerde ona bakıyorlardı. Bana da bakmaya başlamışlardı. Carol'ın son oyuncuğuydum onlar için.

Önce sinemaya gittik. Film kötüydü. Çıktığımızda yağmur çiseliyordu. Carol kendine birkaç hamile elbisesi aldı, oradan da pazara gittik. Arabayı ağır ağır sürüyordum. Keyfimiz yerindeydi. Tatmin olmuş insanlardık. Elimizdeki ile yetinebiliyorduk, onlara ve onlara ait hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu. Hakkımızda ne düşündükleri de bizi ilgilendirmiyordu. Nefretlerini hissediyorduk ama. Yabancıydık onların gözünde.

Hayvanlar tehlikeliydi ve biz hayvanlarla yaşıyorduk. Onların yaşam tarzına karşıydık. Giysilerimiz eskiydi. Benim saçım sakalıma karışmıştı. Saçım elli yaşına gelmeme rağmen hâlâ kıpkızıldı. Carol'ın saçları kıkırına kadar iniyordu. Sürekli gülecek bir şeyler buluyorduk. İçten gülüyorduk. Anlayamıyorlardı.

Pazarda da şakalaşmıştık. "Hey, Baba, tuzu yakala, atıyorum tuzu. Yakala Baba. Seni moruk pezevenk seni."

Aramızdaki insanların başlarının üstünden bir paket tuz fırlattı. Yakaladım. Gülüştük. Elimdeki tuz paketine baktım.

"Seni orospu! Beni damar sertliğinden öldürmek mi niyetin? Hayır, kızım, hayır. Bize iyotlu tuz lazım. Yakala tatlım, bebeğe de dikkat et, zavallı piç ilerde yeterince hırpalanacak!"

Carol tuzu yakalayıp değiştirdi. Etrafımızdakilerin bakışları yetiyordu. Kendimizi rezil ediyorduk.

Nefis bir gün geçirmiştik. Gerçi film kötü çıkmıştı ama yine de çok eğlenmiştik. Biz bir filmdik zaten. Yağmura bile sevinmiştik. Arabanın pencerelerini açıp ıslandık. Eve yaklaştığımızda Carol inledi. İçinde bir yer yırtılmışçasına inliyordu. Yüzü kireç gibiydi.

"Carol, neyin var?" Kendime çektim. "Nedir, yavrum? Söyle bana."

"Benim bir şeyim yok. Yaptıklarımı hissedebiliyorum. Biliyorum, yaptılar. Tanrım. Orospu çocukları.

Canavarlar. Yaptılar..."

"Ne yaptılar?"

"Katliam. Evde. Cesetler..."

"Bekle," dedim.

Kapının önüne geldiğimde ilk gördüğüm Bilbo oldu. Mermi sol şakağından girmişti. Başı bir kan gölünün içindeydi. Ölmüştü. Öldürülmüştü. Bir gülümseme vardı yüzünde. Ölümü bilmişti ve ölüm başka türlü bir şeydi, tuhaf, anlaşılmaz. Bu konuda benden daha bilgili olduğu kesindi.

Miskin'i en sevdiği yerde haklamışlardı. Banyoda. Defelarca kurşunlanmıştı, katiller ürkmüş olmalıydılar.

Kanının bir kısmı pıhtılaşmıştı. Gözleri kapalıydı ama ağzı her an hırlamaya hazır bir ifadeyle donmuş, harikulade ön dişleri dışarı fırlamıştı. Ölüsü bile canlı bir insandan daha heybetliydi. Papağan küvetin içindeydi. Tek mermi. Başı ve boynu gövdesinin altına kıvrılmış bir şekilde tek kanadının üstüne yatmıştı.

Öbür kanadın tüyleri aralıktı, haykırmak istemiş ama haykıramamış gibi.

Odaları dolaştım, tek canlı komamışlardı. Ayı, kuzgun, kirpi, tilki... hepsini öldürmüşlerdi. Çıt çıkmıyordu evde. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Elden bir şey gelmezdi. Yüklü bir gömme işi vardı elimde. Hayvanlar özgürlüklerinin bedelini ödemişlerdi. Bizim için de.

Salonu ve yatak odasını elimden geldiğince temizledikten sonra Carol'ı içeri aldım. Biz sinemadayken gelmiş olmalıydılar. Carol'a sarıldım. Zangır zangır titriyor, ama ağlamıyordu. Onu okşayıp yatıştırıcı sözler söyledim. Arada sırada yerinden fırlayıp haykırıyordu. İki saat sonra ağlamaya başladı. Yatıştırmaya çalıştım, bir süre sonra uyudu. Yatağına yatırıp bahçeye çıktım. Bahçe genişti allahtan. Bir gecede hür bir hayvanat bahçesinden toplu hayvan mezarlığına dönüşecekti.

İki günümü aldı gömme işini bitirmem. Ben çalışırken Carol pikapta ölüm marşları çaldı. Yüreklere paralardı. Ben mezarları kazıp cesetleri gömdüm, Carol isimleri yazdı. Konuşmuyor, şarap içiyorduk.

İnsanlar tel örgülerin arkasından bizi seyrediyorlardı. Yaşlılar, gençler, fotoğrafçılar, gazeteciler. İkinci günün akşamı son mezarı da doldurdum. Carol küreği elimden kapıp tel örgülere doğru koştu.

Fısıldaşarak geri çekildiler. Carol küreği fırlattı. Kürek telleri delip üzerine gelebilirmiş gibi eğilip kaçıştılar.

"Mutlu musunuz? Sevinin katiller!" diye bağırdı Carol.

Eve girdik. Elli beş mezar vardı bahçede.

Birkaç hafta sonra Carol'a yeni bir hayvanat bahçesi başlatmayı önerdim. Bir de bekçi tutardık.

"Hayır," dedi. "Rüyalarım sıklaştı. Zamanı geldi sanırım. Kıyamet. Tam zamanı. Yetiştik."

Soru sormadım. Yeterince acı çekmişti. Doğum yaklaşınca Carol evlenmemizi istedi. Evlilik umurunda değildi, akrabası olmadığı için evin bana kalmasını istiyordu. Doğum esnasında ölmez ve kıyamet gününün geldiğine dair kehaneti gerçekleşmezse tabii.

"Rüyalar bazen yanlış çıkar, ama benimki henüz akşamadı," dedi.

Mezarların önünde sessiz bir tören oldu. Şahit olarak sefilhaneden eski bir arkadaşımı getirdim. Yoldan geçenler durup seyrettiler. Tören kısa sürdü. Arkadaşıma biraz para bir şişe de şarap verdim, törenden sonra arabamla geri götürdüm. Yolda şaraba yumulurken "şişirdin kızı, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Öyle oldu galiba."

"Başkaları da mı vardı yoksa?"

"Evet."

"Kadın milleti böyledir. Emin olamazsın. Sefilhanedeki kerizlerin yarısı bu yüzden orada."

"Ben alkolden sanıyordum."

"Önce kadın, sonra alkol."

"Anlıyorum."

"Kadın milleti bu, bilemezsin."

"Ben biliyordum!"

Pis pis baktı, arabadan indi.

Hastanede aşağıda bekledim. Olanlar ne kadar tuhaftı. Bir gün sefilhaneden çıkıp bir evin kapısını çalmıştım ve güm. Aşk, acı. Aşk acıyı bastırmıştı ama. Hem henüz bitmemişti de. Beysbol sonuçlarına baktım, at yarışlarını okudum. Umursamadan. Carol'ın rüyası vardı bir de: ona inanıyordum ama rüyasına değil. İnsan bir rüyayı ne kadar önemseyebilirdi? Bilemiyordum. Carol'ın doktoru geldi, hemşirelerden birine bir şeyler fısıldadı. Yanlarına gittim.

"Ee...Bay Jenings," dedi. "karınızın sağlığı yerinde, bebek...erkek. Dört kilo beş yüz gram."

"Teşekkür ederim, doktor."

Asansörle yukarı çıkıp camlı bölmeye gittim. Yüzlerce bebek feryat ediyordu. Cam bölmenin gerisinden duyabiliyordum seslerini. Sürüp gidiyordu. Şu doğum işi. Ve ölüm. Herkes sırasını savıyordu. Yalnız geliyor, yalnız gidiyorduk. Ve çoğumuz yalnız, korkulu, yarım hayatlar yaşıyorduk. Tarifsiz bir keder kapladı içimi. Ölüme mahkûm bu hayatları görmek. Bu yeni hayatçıkların nefrete, sıkıntıya, nevroza, aptallığa, korkuya, cinayete, hiçliğe dönüşeceklerini bilmek - yaşamda hiç, ölümden hiç.

Hemşireye adımla söyledim. İçeri girip bebeğimi buldu. Bebeği kollarında tutarken gülümsüyordu. Sonsuz bir bağışlama gizliydi bu gülümsemede. Başka türlü olamazdı. Bebeğe baktım. Tıbbi bir imkansızlıktı; ayıydı, ylandı ve insandı. Geyikti, çakaldı, vaşaktı ve insandı. Gözleri bana baktı ve beni bildi; ben de onu bildim. Dayanılır gibi değildi. İnsan ve insan ötesi, hayvan ve hayvan ötesi. Bana baktı. Babası, babalarından biri, bir sürü babanın içinde biri... Hastaneye güneş doldu ve bina sarsılmaya başladı.

Bebeklerin çılgınlıkları yükseldi, önümden mor bir parıltı geçti. Hemşireler çılgılık attı. Floresan lambalar zincirlerinden kopup bebeklerin üstüne düştüler. Hemşire bebeğimi kollarında tutup gülümserken San Francisco'nun üstüne ilk hidrojen bombası düşmüştü.

POPÜLER BİR ADAM

İki kez üst üste grip oldum, grip diyorum, grip, grip, ve birileri sürekli kapımı çalıyor, gelen gidenin arkası kesilmiyordu ve her gelen bana sunabileceği özel bir şey olduğu inanandaydı ve kapının zili susmak bilmiyordu ve her seferinde aynı şey yaşıyordu:

"Bir dakika! Bir dakika!"

Pantolonumu giyip kapıyı açıyorum, ama çok yorgunum, yeterince uyuyamamışım, üç gündür sıçmamışım, ve doğru tahmin ettiniz, aklımı yitiriyorum, ve bütün bu gelenlerin kendilerine has bir enerjileri var, hepsi de iyi niyetliler, ben münzevi biriyim ama o kadar da kaçık değilim, ama hep birşey. Annemin sık sık kullandığı Alman deyimini geliyor aklıma, tam olarak doğru olmayabilir ama şöyleydi galiba: "emmer etvaz!"

Anlamı: hep bir şey. Ki insan ancak yaşlanmaya başlayınca anlayabiliyor, yaşlanmak avantaj olduğundan değil, aynı sahneyi bir film gibi insanın karşısına getirdiğinden.

Pantolonu lekeli sert bir tip, yoldan gelmiş, kendi yazarlığına inancı tam, kötü bir yazar olduğu da söylenemez, ama kendine olan inancı beni, odanın ortasında öpüşüp kollarımızı ve kıç deliklerimizi kavuşturmamamız da onu endişelendiriyor, eğlendirici biri. Aktör aynı zamanda, eğlendirici olması doğal, on kişinin hayatından fazlasını yaşamış tek bir hayatta, ama enerjisi, ki aslında harikulade, giderek yormaya başlıyor beni. Ne siyaset sahnesi ilgilendiriyor beni, ne Norman Mailer'i aradığı ya da Jimmy Baldwin'i tanıdığı, ne de gerisi, beni anlamakta güçlük çekiyor çünkü üstünlüklerine karşılık vermiyorum, olsun, yine de hoşlanıyorum ondan, bin kişinin içinden 999'una beş çeker, ama o bininciye buluncaya dek Alman ruhum bana huzur vermeyecek, çok sessizim ve dinlerim, ama içimde giderek kabaran bir delilik dalgası var ve bastırmaya özen göstermeliyim yoksa bir gün Vermont Bulvarı'nın yan sokaklarından birinde haftalığı sekiz dolarlık bir odada kendi işimi bitirebilirim, alın işte. Nereye geldik.

Anlatıyor, ilginç, gülüyorum.

"15 bin dolar. 15 bin dolar geçti elime, amcam öldü. Sonra hatun evlenelim diye tutturdu, bir domuzdan daha besiliyim, iyi bakıyor bana, haftada 300 dolar kazanıyor, müşavir sekreteri ya da onun gibi bir şey, şimdi de evlenmeye takmış, işi bırakmak istiyor. İspanya'ya gidiyoruz, eyvallah, bir oyun yazmaya çalışıyorum ve içiyorum, bütün fahişeleri düzüyorum, sonra Londra'dan biri arıyor, oyunumu görmek istiyor, sahneye koymayı düşünüyor, güzel, gidiyorum ve Londra'dan döndüğümde hatunun valiyi ve en iyi arkadaşımı düzdüğünü öğreniyorum, hatunun karşısına dikilip bağırmaya başlıyorum, "Seni iğrenç orospu, en iyi arkadaşımı ve valiyi düzüyorsun, değil mi? Seni öldüreceğim çünkü zina işlediğin için sadece beş yıl yatarım!"

Volta atıyor odada.

"Sonra ne oldu?" diye soruyorum.

"Bıçakla beni öyleyse, .mcık ağızlı!" dedi bana.

"Yürek ister," dedim.

"Hem de mangal gibi," dedi, "kocaman bir kasap bıçağı vardı elimde, yere fırlattım, çok büyük klas farkı vardı aramızda, üstündü benden."

Pekâlâ, tanrının bütün çocukları - gitti. Yatağıma döndüm, ölüyordum sadece, kimsenin umurunda değildi, benim bile umurumda değildi, titreme nöbeti geldi yine. Ne bulduysam örttüm üstüme, nafile, beynim de üşüyordu - beynin bütün insani serüvenleri bir yutturmacaydı sanki, doğduğum andan itibaren bir grup dolandırıcının arasına düşmüştüm ve dolana dolanmıyor ya da katılmıyorsan

ölmüştün, dışardaydın. Dolap sıkı sıkıya örülmüştü, yüzyıllardan beri böyleydi ve dikişleri patlatmanın hiçbir yolu yoktu, dikişleri sökmek istemiyordu, fethetmek istemiyordu; Shakespeare'in kötü olduğunu, Creeley'nin korku olduğunu biliyordu; önemi yoktu, tek istediği küçük bir odaydı, bir başına, bir başına.

Bir zamanlar onu anladığını düşündüğü bir arkadaşına bir keresinde, "Hiç yalnızlık çekmedim," demişti ve arkadaşı, "allahın cezası bir yalancısın," diye karşılık vermişti.

Yatağa döndü, hasta, bir saat kadar yatmıştı ki kapının zili çaldı yine, cevap vermemeye karar verdi, ama zil ve yumruklamalar sürünce önemli bir şey olabilir diye düşündü. Genç ve yahudi bir oğlandı gelen, iyi şair. Ama olacak iş miydi?

"Hank?"

"Ne var?"

Kapıyı itip içeri girdi, genç, diri, şiir tezgahına inançlı -bütün o boklar: iyi insan ve şair cehennemini bu yanının bu yanında mutlaka ödüllendirilir, haberi yoktu oğlanın. Gugg'lar halihazırda ülkenin sıkıcı üniversitelerinde İngiliz Edebiyatı I ya da II öğreten şişman ve rahat boklar için ayrılmıştı zaten, herşey başarısızlığa göre ayarlanmıştı, ruh, sahtekarlığı asla alt edemeyecekti, ancak ölümden bir yüzyıl sonra, ancak o zaman kullanacaklardı sahtekarlığın dışında kalan ruhu sahtekarlığın dışında kalabilmek için. Ümit yoktu.

İçeri girdi, genç, hahamlık öğrencisi.

".mına koyayım, felaket," dedi.

"Ne?" dedim.

"Havaalanına gittik."

"Evet?"

"Yolda kaza yaptık. Ginsberg'in kaburga kemikleri kırıldı. Ferling-hetti salağına hiçbir şey olmadı, geceliği yedi dolarlık şiir dinletileri vermek için Avrupa'ya gidiyor ve burnu bile kanamadı, bir keresinde Ferlinghetti ile sahneye çıktım, yanındakini küçük düşürmek için giriştiği numaralar iğrenç, açması, bir süre sonra yuhaladılar onu, numaralarına uyandılar. Hirschman da yer aynı boku."

"Unutma, Hirschman'ın Artaud takıntısı var. Delilik belirtisi göstermeyen hiç kimsenin gerçek bir dahi olamayacağını düşünüyor, ona zaman tanı. Belki."

"Lanet olsun," diyor oğlan, "yeni şiir kitabında yer alacak şiirleri daktilo etmem için bana otuz beş dolar verdin ama tonla şiir var. İsa aşkına bu kadar çok olacağını tahmin etmemiştim!"

"Ben de şiir yazmaktan vazgeçtiğimi sanıyordum."

Bir yahudi İsa aşkına dediğinde başının belada olduğuna şüphe yoktur, bana üç dolar verdi, ben de ona bir onluk, ikimiz de kendimizi daha iyi hissettik, ayrıca kutsanmış bir salatalık turşusu ile yarım somun ekmeğimi yedi, sonra da gitti.

Tekrar yatağa girip ölmeye hazırlandım, iyi ya da kötü, iyi çocuklar ya da kötü çocuklar, rondoları ve iki paralık şiirleri ile iyice bıktırıcı oluyorlardı, ne kadar çoktular, hepsi başarma sevdasında, hepsi birbirinden nefret ederek; ve kimi zirvedeydi, zirvede olmayı haketmeyerek elbette, ama zirvede olanların çoğu da hakediyordu zirveyi, ve herkes birbirinin gözünü çıkarmaya çalışıyordu, "Jimmy ile bir partide karşılaştım..."

Bırakın da bok yiyeyim, yatağa girdi tekrar, ve örümceklerin duvarları yutuşunu seyretti, buraya aitti, hep buraya ait olmuştu, kalabalıklara tahammülü yoktu, şairlere, şair olmayanlara,

kahramanlara, kahraman olmayanlara -kimseye itaat edemezdi, sonu gelmişti, tek sorunu sonunun geldiğini sükunetle kabullenmekti, o, ben, siz, onlar...

Yatağa girdi, titreyerek, buz gibi. Bir balığın yan tarafı mısali ölüm, peltekliğin beyaz renkteki suyu.

Düşünün bir. Herkes ölür. Ben ve bir kişi daha hariç mükemmel bu. İyi. formüller muhtelif, filozoflar muhtelif, yorgunum.

Pekâlâ, grip grip grip, kaba öfkenin ve umursamazlığın sonucunda doğal ölüm, ve buradayız işte, bir başına yatakta, terleyerek, çarmıhı seyrederek, kendi kişisel tarzımda delirerek, kendi tarzımda en azından, nerede kimsenin beni rahatsız etmediği o günler, şimdi sürekli biri var kapımda, yılda 500 dolar kazanmıyorum yazarlıktan ve sürekli kapımı çalıyorlar, bakmak istiyorlar bana.

O, ben, uykuya daldı yine, hasta, terleyerek, ölüyor, gerçekten ölüyor, yeter ki rahat bıraksınlar beni, dahi ya da aptal olup olmamak umurumda değil, bırakın uyuyayım, bırakın da bir gün daha yaşayayım kendimce, sekiz saat sadece, gerisi sizin olsun, ve kapı çaldı.

Ginsberg'in çükünü emmeye çalıştığı bir Ezra Pound'du sanki-

"Bir dakika, pantolonumu giyiyorum," diye bağırdı.

Ve bütün ışıklar yanıyordu dışarda. Neon gibi. Ya da iç gıdıklayıcı bir fahişe gibi. Bir yerlerde İngilizce öğretmeniydi adam.

"Buk?"

"Evet. Hastayım, grip. Çok bulaşıcı."

"Noel ağacı düşünüyor musun bu yıl?"

"Bilmiyorum, şu an ölmekle meşgulüm, küçük kızım kentte, ama çok hastayım, çok bulaşıcı."

Geri çekilip altılık bir paket bira uzatıyor, kol mesafesinde, sonra son şiir kitabını açıp benim için imzalıyor ve gidiyor, yazmadığını biliyorum zavallının, hiçbir zaman da yazamayacak, bir zamanlar benim yazdığım ve onun asla yazamayacağı bazı dizelerime takmış.

Ama bir yarış değil bu; büyük sanat asla bir yarış değildir, büyük sanat hükümet olabilir ya da çocuklar ya da ressamlar ya da .mcık ağızlılar ya da herhangi bir şey.

Adama ve altılık paketine veda edip kitabını açtım:

"...1966-67 yılını çalışma ve araştırma için Guggenheim bursu alarak..."

Kitabı odanın bir köşesine fırlattı beş para etmeyeceğini bilerek, bütün ödüller .iktirici Guggenheim bursunu almak için gerekli formların nereden tedarik edileceğini bilecek zamanı olan şişman boklara gidiyordu, hayatında görmemişti o formlardan birini, taksi şoförlüğü yaparken ya da Albuquerque'de bir otelde komi olarak çalışırken karşına çıkmıyordu o formlar.

Uykuya döndü. Telefon çaldı. Biri kapısını yumrukluyordu. Buraya kadar, diye geçirdi içinden, umursamıyordu artık, bütün o gürültünün patırtının arasında umursamıyordu artık, üç gün üç gecedir uyumuyordu ve bir bok yoktu evde yiyeyecek, ve şimdi sessizdi, iyice aptallaşmadan ölüme bu kadar yaklaşılabilirdi, ve o yakındı, harikuladeydi, çok geçmeden herkes gitmişti.

Ve kiralık odasının tavanında çatlaklar oluştu ve 200 yıllık sıva ağzına dolduğunda gülümsedi, içine çekti ve boğuldu.

BATTANIYE

Son zamanlarda iyi uyumuyorum, ama sözünü etmek istediğim bu değil tam olarak. Uykuya daldığımı sandığım anda olan bir şey. "Uykuya daldığımı sandığım" diyorum çünkü aynen öyle. Giderek daha sık uykuda olduğumu hissediyor ama düşümde odayı görüyorum, yatağında uyuyorum ve herşey yatağa girmeden önce bıraktığım gibi. Yerdeki gazete, komodinin üstündeki boş bira şişesi, çanağının içinde dönüp duran tek balığım, saçım kadar bana özel şeyler. Çoğu kez, uyanırken, yatağa uzanmış uykuyu beklerken, acaba gerçekten uyanık miyim yoksa uyuyor ve odamı mı düşünüyorum, diye soruyorum kendime.

Her şey ters gidiyor son zamanlarda. Üst üste gelen ölümler; kötü koşan atlar; diş ağrısı, kanama ve diğer sözü edilmeyen şeyler. Bazen, bundan daha kötü olamam, diye geçiriyorum içimden. Ama sonra, hiç olmazsa bir odan var, diyorum. Sokakta değilsin. Bir zamanlar umursamazdım sokakta olmayı. Ama sokaklara tahammülüm yok artık. Çok az şeye tahammülüm var. Vücudumu iğneyle oydular, neşterlendim, bombalandım hatta. Genellikle yeter diyorum artık; daha fazlasına katlanamam.

Olay şu: Düşümde kendimi odamda gördüğümde ya da odamda uyanırken, bilemiyorum, işte o sırada bir şeyler oluyor. Dolap kapısının hafif aralık olduğunu fark ediyorum, oysa biraz önce kapalı olduğundan eminim. Sonra kapının aralığı ile vantilatörün (hava çok sıcak olduğu için yerde bir vantilatör var) aynı çizgide olduklarını ve başımı gösterdiklerini fark ediyorum.

Ani bir öfke ile yastığımdan uzaklaşıyorum; öfke diyorum çünkü beni ortadan kaldırmaya çalışan bu şeylere okkalı bir küfür sallıyorum. "Adam delirmiş," dediğinizi duyar gibiyim, delirmiş olabilirim gerçekten. Ama sanmıyorum nedense. Bu lehime küçük bir artı olarak yazılabilir. İnsanlarla birlikteyken iyi hissetmem kendimi. Benden uzak şeylerden söz ediyorlar, benim duymadığım heyecanlar duyuyorlar.

Ama onlarla birlikteyken kendimi güçlü hissediyorum. Söyle düşünüyorum: Onlar bütünün küçücük parçaları ile hayatlarını sürdürebiliyorlarsa, ben de sürdürürüm. Ama yalnız kaldığımda, kendimi bir duvarla, soluk almakla, tarihle, kendi sonumla kıyaslayabildiğimde bazı tuhaf şeyler olmaya başlıyor. Zayıf bir adamım ben anlaşılan. İncil'i denedim, filozofları denedim, şairleri denedim, ama hepsi bir şekilde hedefi ıskalamışlardı. Tamamen farklı şeylerden söz ediyorlardı. Ben de uzun süre önce okumaktan vazgeçtim. İçki, kumar ve seks biraz işe yarıyordu, yaşantıyla cemiyetin, kent, ülkenin bir ferdi gibiydim; ancak tek fark benim "başarma" isteği duymamamdı. Bir aile istemiyordum, ev istemiyordum, iyi bir iş istemiyordum. Böyleydim: entelektüel değildim, sanatçı değildim, sıradan insanı kurtaran köklerden de yoksundum. Arada derede kalmış bir şeydim, bu da deliliğin başlangıcı olsa gerek.

Ve öyle bayağıyım ki! Elimi kığıma sokup kasıyorum. Basur. Cinsel ilişkiden daha zevkli. Kanatıncaya kadar kaşırım, acı beni durmaya zorlayıncaya kadar. Maymunlar yapar bunu, goriller yapar. Onları kanayan kığıları ile hayvanat bahçesinde görmüşlüğünüz vardır.

Ama devam edeyim izninizle. Garipliklere meraklıysanız cinayetden söz edeyim size. Bu Oda Düşleri, öyle diyelim bunlara, birkaç yıl önce başladı. İlk seferinde Philadelphia'daydım. çalışmıyordum, kirayı dert ettiğim için olmuştu belki. O sıralar sadece şarap ve bira içiyordum, seks ve kumar da tüm güçleri ile kanıma girmişlerdi. Bir sokak kadını ile yaşamama rağmen her gece iki-üç farklı erkekle beraber olduktan sonra benimle seks ya da kendi deyimimle "aşk" yapmak istemesi tuhafıma gidiyordu... Etkileniyordum, zorlanıyordum.

"Tatlım," derdi bana, "seni sevdiğimi anlamalısın. Kadın seni içine alabilir, orada olduğunu

sanırsın ama değilsindir. Seni içime alıyorum." Pek yararı olmuyordu. Duvarları biraz daha yaklaştırıyordu sadece. Bir gece, düşte ya da değil, uyandım ve yanımda yatıyordu (ya da uyandığımı düslüyordum) etrafıma bakındım ve bir sürü küçük adamın bizi yatağa bağladıklarını gördüm. Otuz-kırk küçük adam, gümüş renginde bir teli yatağın altından geçirip üstümüze sarıyorlardı. Kadının huzursuz olduğumu hissetmiş olmalıydı. Gözlerini açıp bana baktı. "Şşşş, sessiz ol!" dedim. "Kımıldama! Bizi elektrik vererek öldürmeye çalışıyorlar!" "Kim bize elektrik vermek istiyor?" "Allah belanı versin, sana sessiz olmanı söyledim! Kımıldama!" Uyuyormuş gibi yapıp bir süre daha çalışmalarına izin verdim.

Sonra vargücümle doğrulup telleri kopardım. Afallamışlardı. İçlerinden birine bir yumruk bile salladım.

Nereye kaybolduklarını bilmiyordum ama onlardan kurtulmuştuk. "Bizi ölümden kurtardım," dedim kadınıma. "Öp beni," dedi.

Neyse, günümüze dönelim. Sabahları kalktığımda vücudumda izler oluyor, morluklar. Özellikle izlediğim bir battaniye var. Bu battaniye ben uykudayken canıma okumaya çalışıyor. Bazen uyanıyor, battaniyeyi gırtlığıma sarılı buluyorum, soluğum kesiliyor. Hep aynı battaniye. Ama ben bir şey olmamış gibi davranıyorum. Bir bira açıyorum, başparmağımla Yarış Bülteni'ni aralıyorum, acaba yağmur yağacak mı diye pencereden bakıp herşeyi unutmaya çalışıyorum. Tek istediğim beladan uzak ve huzurlu bir hayat.

Yorgunum. Bir şeyler hayal etmek ya da uydurmak istemiyorum.

Ama o gece battaniye bir kez daha uyuz etti beni. Yılan gibi kıvrılıyor, biçimden biçime giriyor, açık durmayı reddediyordu. Ertesi gece de aynı şey. Kanepenin önüne, yere fırlattım. Sonra kımıldadığını fark ettim. Başımı her yana çevirdiğimde kımıldıyordu, inanılmaz bir hızla. Kalkıp bütün ışıkları yaktım, gazete okumaya başladım, ne olursa, moda sayfası, keklik nasıl pişirilir, bahçenizde biten yabancı otlardan nasıl kurtulursunuz; editöre mektuplar, siyaset sütunları, küçük ilanlar, ölüm ilanları... Ben okurken battaniye hiç kımıldamadı. Birkaç bira içtim, sonra gün ışığı, uyumak kolaylaştı.

Geçen gece olan oldu. Aksamüstü başladı aslında. Uykusuz olduğum için aksamüstü dört sularında yatağa girdim, uyandığımda ya da düşümde uyandığımı gördüğümde battaniye gırtlığıma dolanmıştı yine, kararlıydı bu kez! Ayyuka çıkmıştı artık! Beni haklamaya kararlıydı ve güçlüydü, ya da ben güçsüzdüm, düşte gibi, soluğumu kesmesini engellemek için var gücümü kullanmak zorunda kaldım, ama üstümden atamıyordum bir türlü, küçük ama güçlü ataklar yaparak beni gafil avlamaya çalışıyordu. Ter içinde kalmıştım. Kim inanırdı böyle bir şeye? Canlanıp beni boğmaya çalışan bir battaniye? Böylesine lanet bir şeye kim, nasıl inanırdı? Hiç bir şey bir kez yaşanmadan inanılır olmaz - atom bombası ya da Ruslar'ın uzaya insan göndermesi ya da Tanrı'nın dünyaya inip kendi eseri insanlar tarafından çarmıha gerilmesi. Gelmekte olan şeylere kim inanır? Son ateş zerresine? Uzay gemisindeki son sekiz-on kadına ya da Nuh'un gemisine ya da insanlığın yorgun tohumunu baska bir gezegene ekmeye? Bu battaniyenin beni öldürmeye çalıştığına inanacak adam ya da kadın nerede? Tek bir kişi bile bulamazsın, lanet olsun! Bu da işleri bir şekilde daha da zorlaştırıyordu. Başkalarının hakkımda ne düşündüklerini umursamadığım halde onların battaniye gerçeğini bilmelerini istiyordum.

Tuhaf, değil mi? Neden acaba? Sık sık intihar düşüncelerine kapılmama rağmen battaniyenin bana yardımcı olmaya çalışması direnmeme neden oluyordu.

Sonunda mereti yere çalıp bütün ışıkları yaktım. Bu herşeye bir son verecekti! Işık, ışık, ışık!

Ama olmadı, ışığın altında bile kıpırdayıp birkaç santim ilerlediğini fark ettim. Oturdum, gözlerimi üstünden ayırmadım. Yine hareket etti. Yarım metre ilerledi bu kez. Kalkıp giyinmeye başladım.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı almak için battaniyenin yanından geçtim. Sonra giyindim ve ne yapacağımı bilemedim. Battaniye kıvıldamıyordu artık. Biraz yürümek iyi gelirdi belki. Köşedeki gazete bayiiine gidecektim. Mahallenin bütün gazete satıcıları entelektüeldi: G.B. Shaw, O. Spengler ve Hegel okurlardı.

Çocuk filan değillerdi: 60, 80, 1000 yaşındaydılar. Lanet olsun. Kapıyı çarpıp dışarı çıktım.

Merdivenin başına geldiğimde bir şey beni kafamı çevirip holün sonuna bakmaya itti. Doğru tahmin ettiniz: Battaniye beni izliyordu, yılan gibi kıvrılmış, önündeki gölgeli kısımda baş, ağız ve gözler. Size su kadarını söyleyim, dehşetin dehşet olduğuna inandığınız anda daha az dehşete düşersiniz. Bir an için battaniyemi bensiz kalmak istemeyen yaşlı bir köpek gibi düşündüm, beni izlemek zorundaydı. Ama sonra bu köpeğin, yani battaniyenin beni öldürmeye çalıştığını hatırladım, hızla indim merdivenden.

Evet, evet, peşimden geldi! İsteddiği gibi hızlanıyordu, basamakları indi. Sessiz. Kararlı.

Üçüncü katta oturuyordum. Aşağı kadar izledi beni. İkinci kata. Önce dışarı çıkıp koşmayı düşündüm ama dışarısı karanlıktı; geniş bulvarlardan uzak, sessiz ve تنها bir mahalleydi benimki. En iyisi birilerinin yanında olmak, durumun gerçekliğini sınamaktı. Gerçeğin gerçek olabilmesi için en az iki oy gerekiyordu.

Yaşadıkları zamanın ilerisinde olan insanlar bunu bilirler, deliler ve sanrı görenler de. Bir hayali sadece sen görüyorsan ya aziz derler adama ya da deli.

102 numaralı dairenin kapısını çaldım. Mick'in karısı açtı kapıyı. "Selam, Hank," dedi, "girsene."

Mick yataktaydı. Her yeri şişti, bilekleri normalin iki misli, karnı hamile bir kadının karnı gibi. Çok içiyordu, karaciğeri iflas etmişti. Su doluydu Mick. Askeri Hastane'de oda boşalmasını bekliyordu.

"Selam, Hank," dedi, "bira getirdin mi?"

"Bak, Mick," dedi karısı, "doktorun ne dediğini biliyorsun. Damla bile içmeyeceksin, bira bile."

"Battaniye neyin nesi?" diye sordu Mick.

Aşağı baktım. Battaniye fark edilmeden içeri girebilmek için koluma dolanmıştı.

"Bende bir sürü battaniye var, işinize yarar diye düşündüm."

Kanepenin üstüne fırlattım lanet şeyi.

"Bir bira bile getirmedi mi?"

"Hayır, Mick."

"Bir bira çok iyi gelirdi."

"Mick," dedi karısı.

"Bunca yıldan sonra şak diye kesmek kolay mı sanıyorsun?"

"Peki, bir tane olabilir," dedi karısı, "bakkala gidip alayım."

"Gerek yok," dedim, "ben yukarı çıkıp buzdolabımdan alırım."

Kalkıp kapıya doğru yürüdüm, gözüm battaniyenin üstündeydi. Kıpırdamadı. Kanepeden öylece baktı bana.

"Hemen dönerim," dedim ve kapıyı kapattım.

Her şey kafamın içinde cereyan ediyor, diye geçirdim içimden. Battaniyeyi yanımda taşımış, beni izlediğini hayal etmişim. İnsanlarla daha fazla görüşmeliydim. Dünyam çok dardı.

Yukarı çıkıp buzdolabından 4-5 bira aldım, kesekağıdına koyup aşağı inmeye başladım. İkinci kata vardığımda bağırmalar, küfürler ve bir el silah sesi duydum. Koşarak 102 numaraya daldım. Mick o davul gibi hali ile ayakta duruyordu, elinde de 32'lik bir magnum. Battaniye kanepede, bıraktığım yerdeydi.

"Mick, delirmişsin sen!" dedi karısı.

"Haklısın," dedi Mick, "sen mutfağa gider gitmez bu battaniye kapıya doğru gitti, yemin ederim. Kapının tokmağını çevirmeye çalıştı, dışarı çıkmak istiyordu. İlk şoku atlatınca yataktan kalkıp üstüne yürüdüm, yanına vardığımda tokmaktan üstüme sıçrayıp gırtlığıma dolandı, beni boğmaya çalıştı!"

"Mick biraz rahatsız," dedi karısı, "ona iğne yapıyorlar. Yan etkileri var, hayal görüyor. İçerken de görürdü. Hastaneye yatınca düzelir."

"Lanet olsun!" diye bağırdı Mick pijamalarının içinde çok şiş, "bu battaniye beni öldürmeye çalıştı diyorum size, iyi ki magnum doluydu, dolaba koştuğum gibi çıkardım, yine saldırdığında sıktım. Sürünerek uzaklaştı. Sürüne sürüne kanepeye tırmandı, orada duruyor işte. Merminin açtığı deliği görebilirsiniz.

Hayal filan görmedim ben.! Kapı çalındı. Yöneticiydi. "Çok gürültü yapıyorsunuz," dedi. "Saat ondan sonra televizyon ve gürültü yok."

Sonra gitti.

Battaniyenin yanına gittim. Gerçekten de bir delik açılmıştı üstünde. Battaniye hareketsizdi. Bir battaniyenin can alıcı noktası nerededir?

"Tanrım, bir bira içelim," dedi Mick, "ölüp ölmek umurumda değil."

Karısı üç şişe açtı. Mick ile birer Pall Mall yaktık.

"Hey, moruk," dedi Mick, "giderken bu battaniyeyi de götür."

"İhtiyacım yok, Mick," dedim, "sende kalsın, kullanırsın."

Birasından sıkı bir yudum aldı. "Bu allahın cezası şeyi buradan götür!"

"İyi de, öldü, değil mi?"

"Nereden bileyim?"

"Bu battaniye saçmalığına inandığımı mı söylüyorsun, Hank?" diye sordu karısı.

"Evet, bayan."

Başını geriye atıp güldü. "İki kaçık orospu çocuğu tanıyorsam, sizlersiniz," dedi. "Sen de içiyorsun, değil mi?" diye ekledi sonra.

"Evet, bayan."

"Çok mu?"

"Bazen."

"Tek istediğim bu allahın cezası battaniyeyi buradan götürmen!" dedi Mick.

Biramdan büyük bir yudum alıp. Keşke votka olsaydı, diye geçirdim içimden. "Tamam, dostum." dedim,

"Madem işlemiyorsun, götürürüm."

İyice katlayıp kolumun üstüne koydum.

"İyi geceler."

"İyi geceler, Hank. Bira için teşekkürler."

Merdiveni çıkmaya başladım: battaniyede hayal belirtisi yoktu. Mermi işini bitirmişti belki de. Odama girip battaniyeyi iskemlenin üstüne fırlattım. Bir süre oturup izledim. Aklıma bir fikir geldi.

Bulaşık kabını alıp içine gazete kağıdı doldurdum. Sonra patates soymak için kullandığım bıçağı aldım, iskemleye olurdum. Battaniyeyi kucağıma alıp bıçağı havaya kaldırdım. Kolay değildi ama o battaniyeyi kesmek. İskemlede kalakalmıştım. Los Angeles'in o berbat gece ayazı enseme vuruyordu ve kolay değildi o battaniyeyi kesmek. Nasıl bilebilirdim ki? Bir zamanlar beni delice sevmiş bir kadındı belki de. Battaniye kılığına girmiş benden öç almaya çalışıyordu. İki kadın düşündüm. Sonra bire indi. Sonra mutfığa gidip bir şişe votka açtım. Doktorlar sert içkilere takılırsam öleceğimi söylemişlerdi. Ama gizli gizli onlara karşı çalışıyordum. İlk gece bir yüksük dolusu. Ertesi gece iki yüksük. Derken... Bir bardak koydum bu kez ölüm değildi rahatsız edici olan, hüzün ve meraklı. Battaniye belki de beni ölüme, yanına almaya çalışan bir kadındı, ya da bir battaniye olarak beni sevmeye çalışıyor, bunu nasıl yapacağını bilemiyordu... Mick'i de beni izlemeye çalışırken onu engellediği için öldürmeye kalkışmamış mıydı. Delilik mi? Olabilir. Ne delilik değildir ki? Maval delilik değil miydi? Kurmalı oyunculardan farksızdık... Birkaç kez kuruluyorduk, sonra da güle güle... Ortalıkla dolanıp varsayımlarda bulunuyor, planlar yapıyor, valiler seçiyor, bahçemizdeki çimleri biçiyorduk... Delilik tabii, ne delilik değildir ki?

Votka bardağını bir dikişte boşaltıp bir sigara yaktım. Sonra battaniyeyi son kez elime alıp kestim!

Kestim, kestim ve kestim, ne olduğu anlaşılamayacak kadar küçük parçalara kestim onu... Parçaları bulaşık kabına koydum, kabı pencerenin yanına yerleştirdim dumanı üflemesi için vantilatörü çalıştırdım.

Kap alev aldığında ben mutfığa gidip bir votka daha koydum. Döndüğümde kırmızı ve güzel yanıyordu, eski Bostan cadıları gibi, Hiroşima gibi, aşk gibi, bütün aşkların içinde bir aşk gibi, ve çok kötü hissettim kendimi. İkinci bardağı da içtim, hiçbir şey hissetmedim desem yalan olmaz. Bir tane daha koymak için mutfığa gittim, bıçağı da yanımda götürmüştüm. Bıçağı lavaboya fırlatıp şişenin kapağını açtım.

Lavabodaki bıçağa baktım yine. Yan tarafında kan izi vardı.

Ellerime baktım. Ellerimde kesik olup olmadığını kontrol ettim. İsa'nın elleri harikulade ellerdi. Ellerime baktım. Kesik filan yoktu. Çentik bile.

Yanaklarımdan aşağı gözyaşlarının süzüldüğünü hissettim, bacakları olmayan ağır ve anlamsız şeyler gibi sürünerek. Deliydim. Gerçekten delirmiş olmalıydım.

BİTTİ